XIV. évfolyam 27. szám. **Ára: 1 forint** 1968. július 3

Ludas Matyi

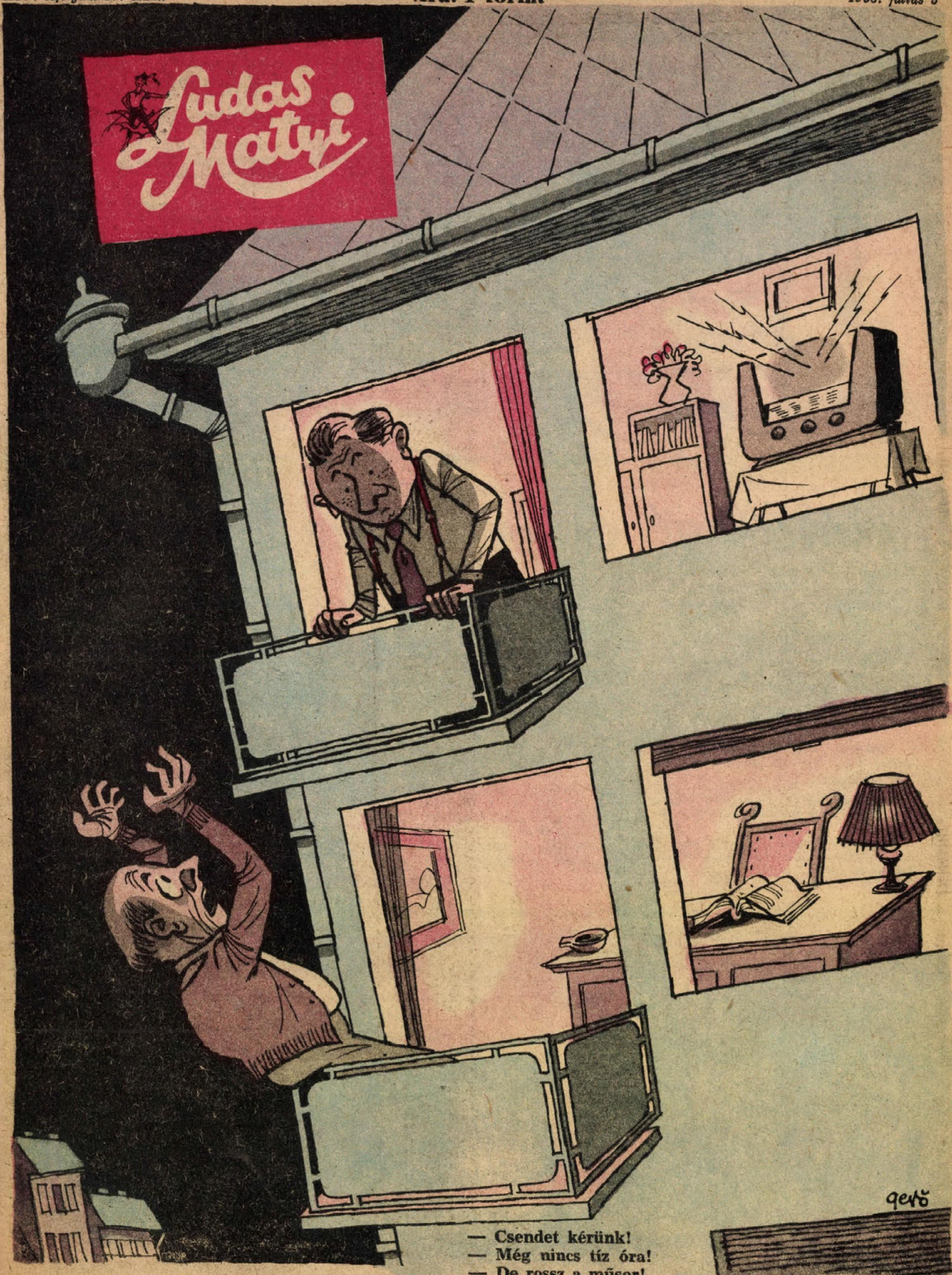

— Csendet kérünk!
— Még nincs tíz óra!
— De rossz a műsor!

Gerő Sándor rajza

Titkos telefon

Toncz Tibor rajza

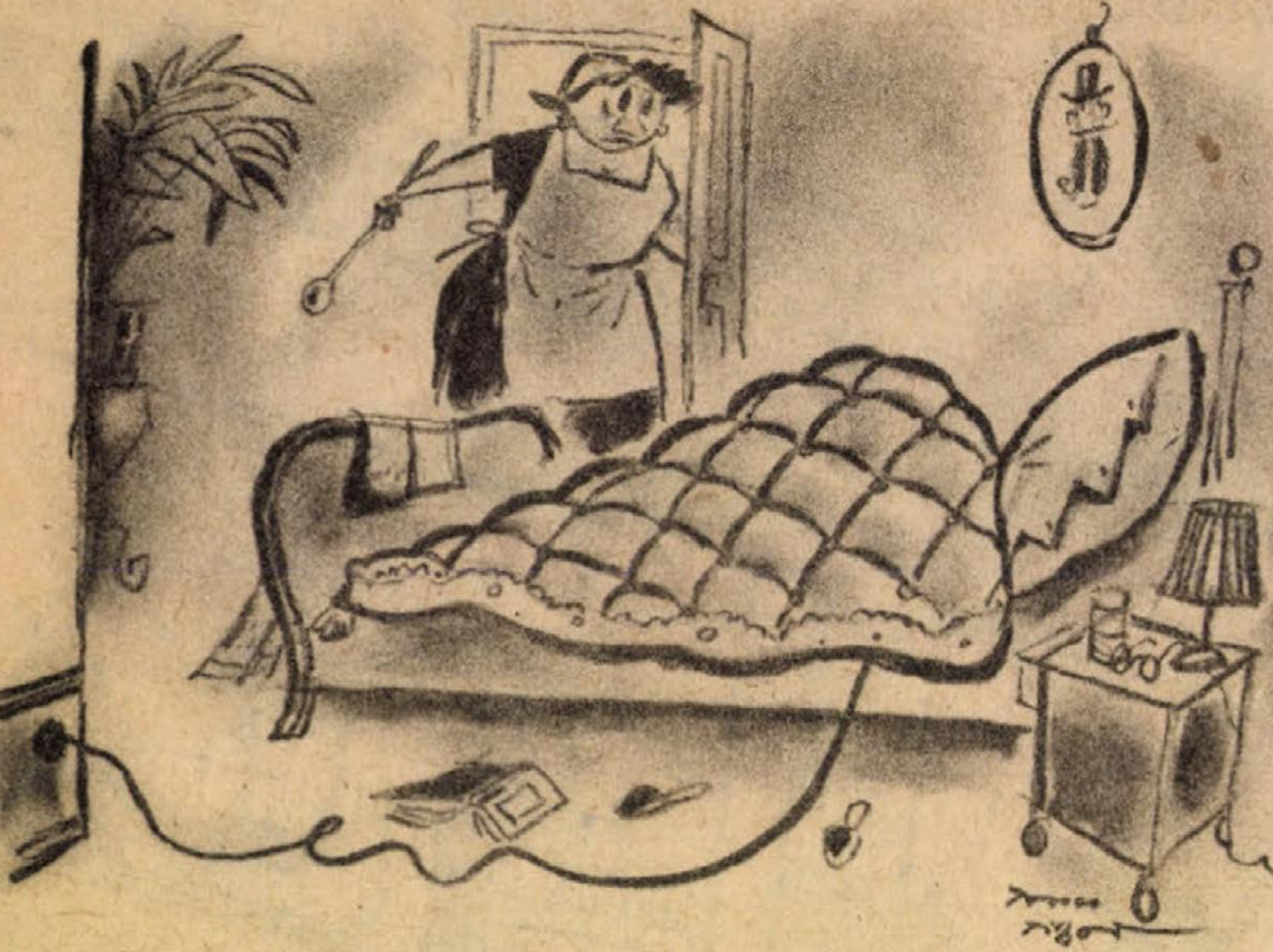

Kedves Ludas!

Hozzá akarok járulni az Iskolai történetek-hez. Az alábbiak negyven évvel ezelőtt a győri Főreáliskolában történtek.

Tanulói aranymondás

Ekkor őseink Pusztaszeren megkötötték a vérszerződést, melynek eredetije a Nemzeti Múzeumban megtalálható.

Tanári aranymondások

(Igazgató történettanárunk felvidéki ember volt, felvidéki accentussal lelkesen magyarázott)

A helyzet ábbán áz időben záváros volt. Vák Bélá ázonban átlátott a szitán ...

Ébben az időben a királyi hatalom árnyékhatalommá, a királyi szék árnyékszékké változott.

K. I.

Öngól

— Nahát, így elcsúfítani valakinek a haját... — kezdte a borbély, mikor beleültem a nyírószékbe. — Biztos valami fusizó csinálta... Látnia kellett volna, hogy az ön haja vékonyszálú, selymes, s ha túl rövidre vágja, omlik, szétbukik. Mert tetszik tudni, van spirál alakú csimbókos haj, van acélos... — s lelkesen felsorolta az összes hajfajtákat, majd tükröt tartott a tarkóm mögé és elégedetten így szólt:

— Látja kérem, mennyivel más most a haja...

Még morgott egyet-kettőt, éreztetni akarta a különbséget hajam múltja és jelene között.

— Hol nyírták? — kérdezte végül is.
Diszkréten a fülébe súgtam:

— Itt önöknél.

— De nem én nyírtam, ugye?!

— Téved mester, éppen, hogy maga!

(Kovács)

VERS
melynek nem értem a végét.

Italbolt, félhomály,
málló részegek,
rettenthetetlenek,
omló félszegek,
görcsbe csavart hősök,
torzzá mart pofák,
torkig nyakalt tegnap,
holnapi csodák,
billegő asszonyok
felsarkalt lábon,
olvadó kocsonya
ovális tálon,
borfolttól, sörlétől
tocsogó padló,
átfirkált vécéfal,
megroggyant kagyló,
derékszögbe hajló
öklendező öreg,
összekunkorodott
harsogó tömeg,
hullámzó zsúfoltság,
mindent füst takar
mindenki haver és
mindenki jó magyar . . .
Villanó víz szemek,
decis örömök,
kasszára dűlt részeg
blokkért könyörög . . .
Falon sárga tábla,
betüje piros:
„Kutyát a helységbe
behozni tilos!"

Pásztor János

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Rálépett a lábamra, maga mamlasz!

— Kikérem magamnak, maga hólyag!

— Hallja, ne idegesítsen, mert kaphat egy pofont!

— Azt szeretném én látni!

A másik leken egy pofont, mire az, aki kapta, halkan megjegyzi:

— Ha minden kívánságom ilyen gyorsan teljesülne...

Állandó készenlét

Vasvári Anna rajza

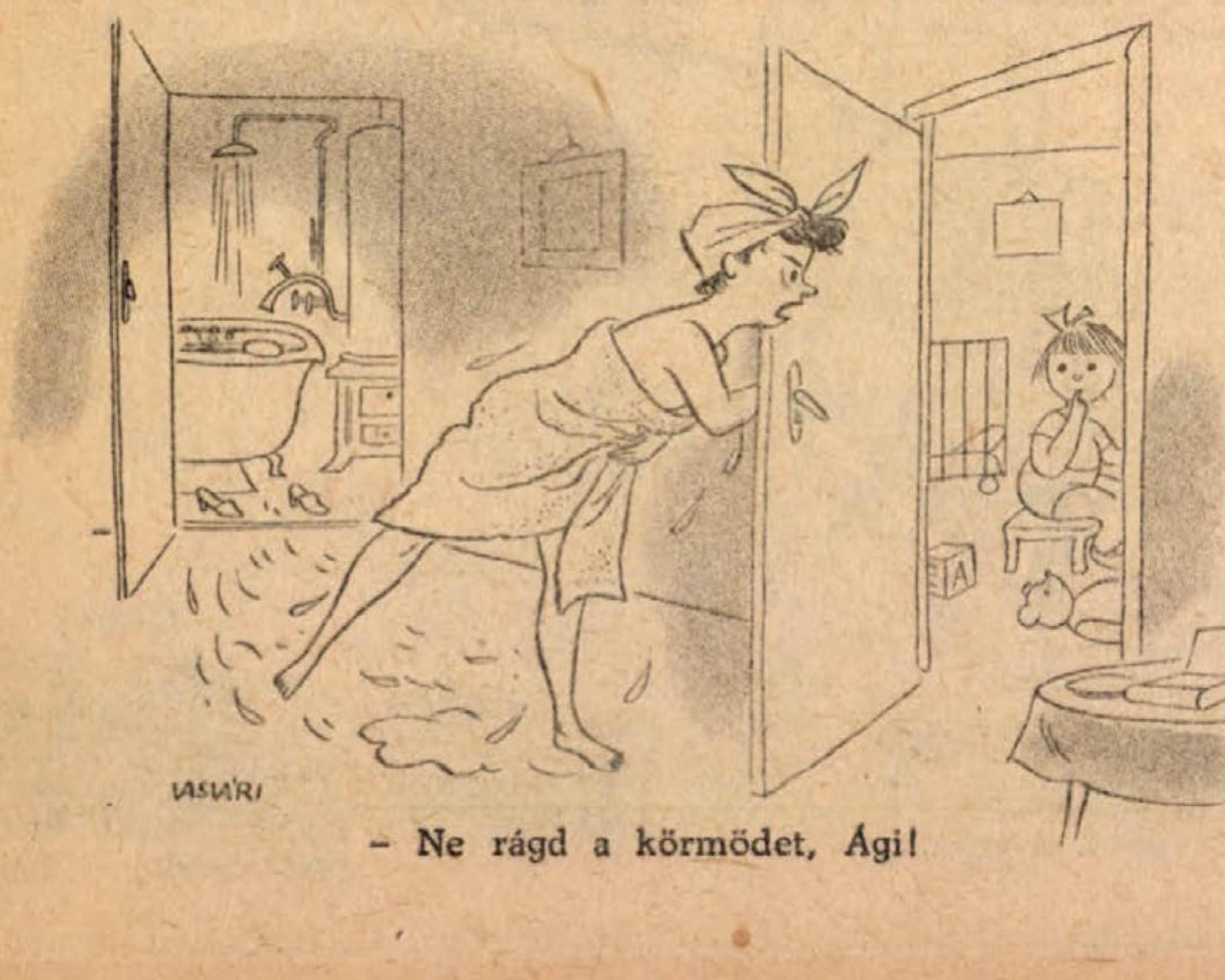

– Ne rágd a körmödet, Ági!

Gondos üzletvitel

Várnai György rajza

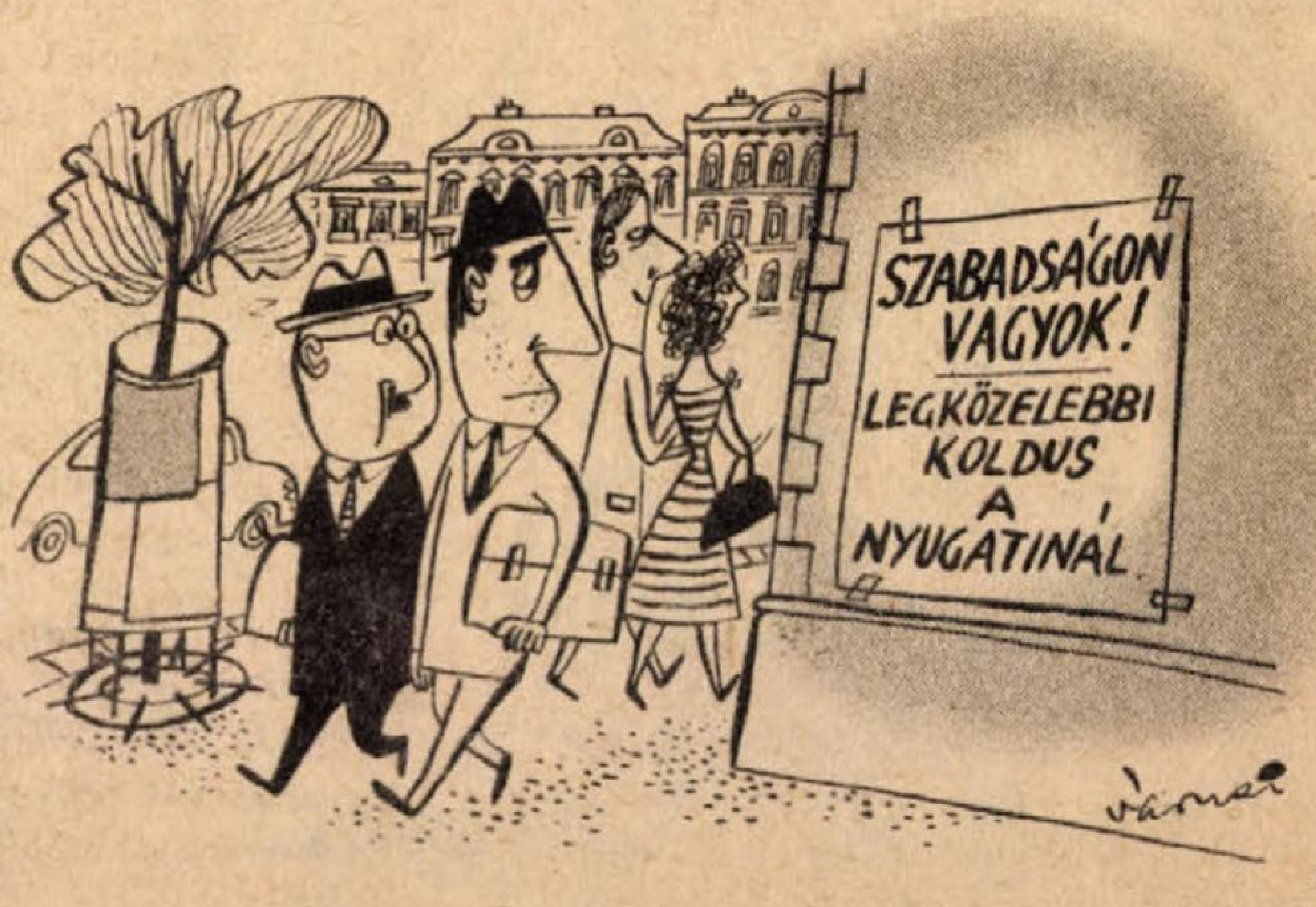
SZABADSÁGON VAGYOK!
LEGKÖZELEBBI KOLDUS A NYUGATINÁL.
Várnai

Itt minden meg lesz mutatva, minden meg lesz magyarázva

Miért nem akarom a csúcsértekezletet?

Gerő Sándor **rajza**

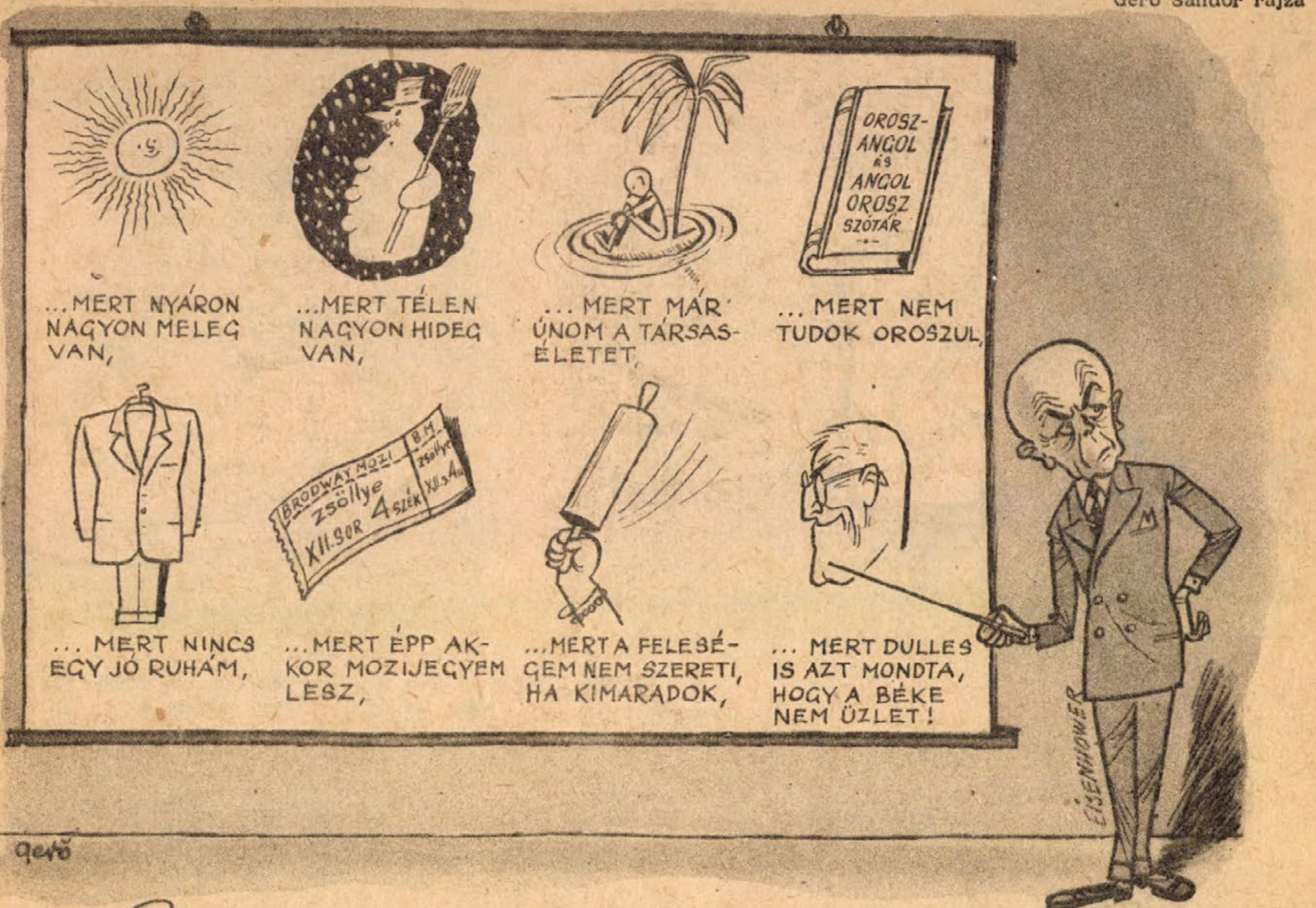
OROSZ-ANGOL ÉS ANGOL OROSZ SZÓTÁR
...MERT NYÁRON NAGYON MELEG VAN,
...MERT TÉLEN NAGYON HIDEG VAN,
... MERT MÁR ÚNOM A TÁRSAS-ÉLETET,
... MERT NEM TUDOK OROSZUL,
BRODWAY MOZI zsöllye XII. SOR 4 SZÉK
B. M. zsöllye XII. s. 4 sz.
... MERT NINCS EGY JÓ RUHÁM,
...MERT ÉPP AKKOR MOZIJEGYEM LESZ,
...MERT A FELESÉGEM NEM SZERETI, HA KIMARADOK,
... MERT DULLES IS AZT MONDTA, HOGY A BÉKE NEM ÜZLET!
M
EISENHOWER
gerő

Elefántcsont-torony

— Nem is volt az buta dolog — közölte Sipek néhányunkkal — a hűvös elzárkózottság, a remetei magány. Különben is undorodom már mindentől, tőletek is — mondta, hogy jobban megértsük —, ezért ne is lepődjetek meg, midőn most bejelentem, hogy hosszú időn át nem fogtok látni.

Miután semmiféle bánatot nem fedezett fel az arcunkon, még folytatta. — Ne is hívjatok fel telefonon, mert titkosítottam a számot, és még nektek sem árulom el. És ne is csengessetek nálam, mert nem lesz csengő sem. Ajtó sem lesz. Csak magány lesz. Belvilág.

Megáldott minket és fáradtan intett egy megérkező tehertaxinak. — A legszükségesebb holmikat felpakolom — mondta — és estére már elefántcsont magányomban leszek.

Estefelé még mindig a városban láttuk száguldozni a tehertaxival. Midőn utoljára láttam, egy televíziós készülék tetején ült, ölében hordozható rádió-készüléket tartott. Hirtelenében még villanyhűtőszekrényt, eszpresszó-gépet, bárszekrényt, zenélő órát, termofort, ventillátort, villanyborotvát, villanyzongorát és villanyszéket számláltam mellette össze.

Amint meglátott, kiugrott a taxiból és mellémlépdelt. — Szervusz — hallottam átszellemült hangját. — Te leszel az utolsó, ki kezet szoríthatsz velem, elvonultságom utolsóelőtti pillanataiban. Add hát a kezed.

— Látom csakugyan komolyan felkészültél a remetei életre — néztem elismerően a megrakott autóra. Bólintott. — Igen — mondta felmagasztosult hangon. — Megpróbálok példamutatóan viselkedni ebben a káoszban, ebben a nyüzsgésben. Mert mondom néked, hogy sokakra ráférne efféle puritán esztendő, számvetés, csendes óra, hát szervusz.

— Kérlek — mondta még az autóból. — Kérlek, egy szívességet megtehetnél. Fizess elő, kérlek, nekem valamennyi bel- és külföldi napilapra, képeslapra és folyóiratra.

Csodálkozó tekintetemre pedig megmagyarázta:

— Tudod, állandóan tudni akarom, hogy mi történik abban a nagyvilágban, amelyiktől úgy elment a kedvem . . .

Somogyi Pál

KERTMOZI

A kertmozi olyan áldás,
Melyért minden ember hálás,
Megdicsérni van sok okom,
Előnyeit felsorolom.

Itt — ugyebár, milyen szép ez —
Ember tervez, eső végez!
A család még este hatkor
Örömében szinte tapsol,
Korán eszik, korán iszik,
Hogy majd itt ül, este tízig.
S nyolc órakor eső támad,
Szél tépi az akácfákat,
Tíz perc alatt vizes a pad,
És a család otthon marad.

Ez persze a jobbik eset,
De nézzük a keserveset,
Ha a nép már idebent ül,
S akkor jön az áldás fentrül.
Zokogni kezd a bal 3:
— Jaj nekem, a tropikálom!
De neked is jaj, te Rezső
Te mondtad, hogy nem lesz eső.

Persze, van ki előrelát,
Felszereli becses magát,
S így jön el — bár szél se rebben —
Ágrólszakadt toalettben,
Hoz magával egy paraplét,
Derekára kendőt, hat rét,
S jöhet zápor bármilyen nagy,
De ő filmet félbe nem hagy!
Kitart, mint a ládán a léc,
Míg ott nincs, hogy „Ende", „Konyéc"

K. Tóth Lenke

Békés idill a zöldben

Várnai György rajza

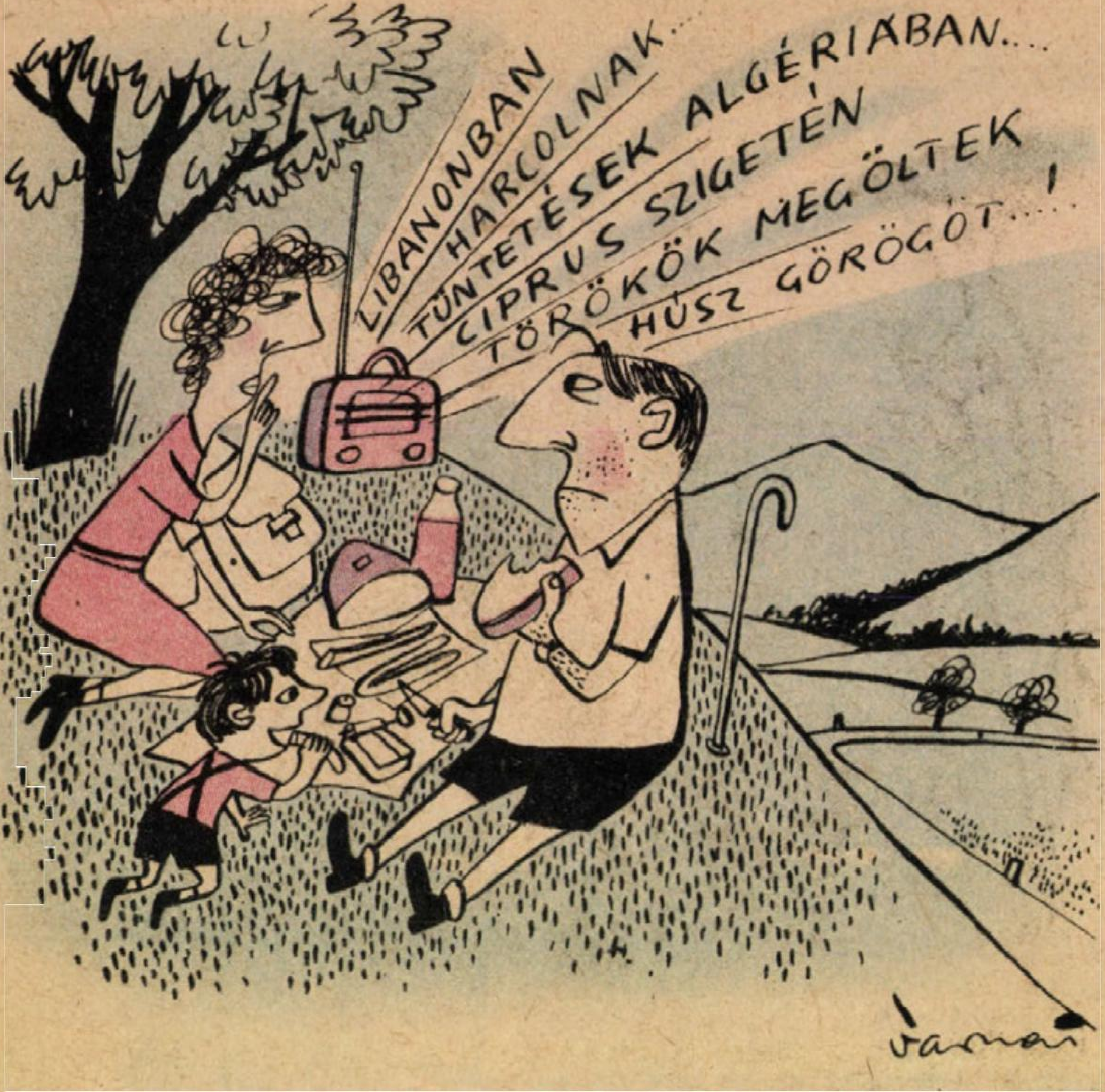
LIBANONBAN
HARCOLNAK...
TÜNTETÉSEK ALGÉRIÁBAN...
CIPRUS SZIGETÉN
TÖRÖKÖK MEGÖLTEK
HÚSZ GÖRÖGÖT....!

Veszélyes vizeken

Pusztai Pál rajza

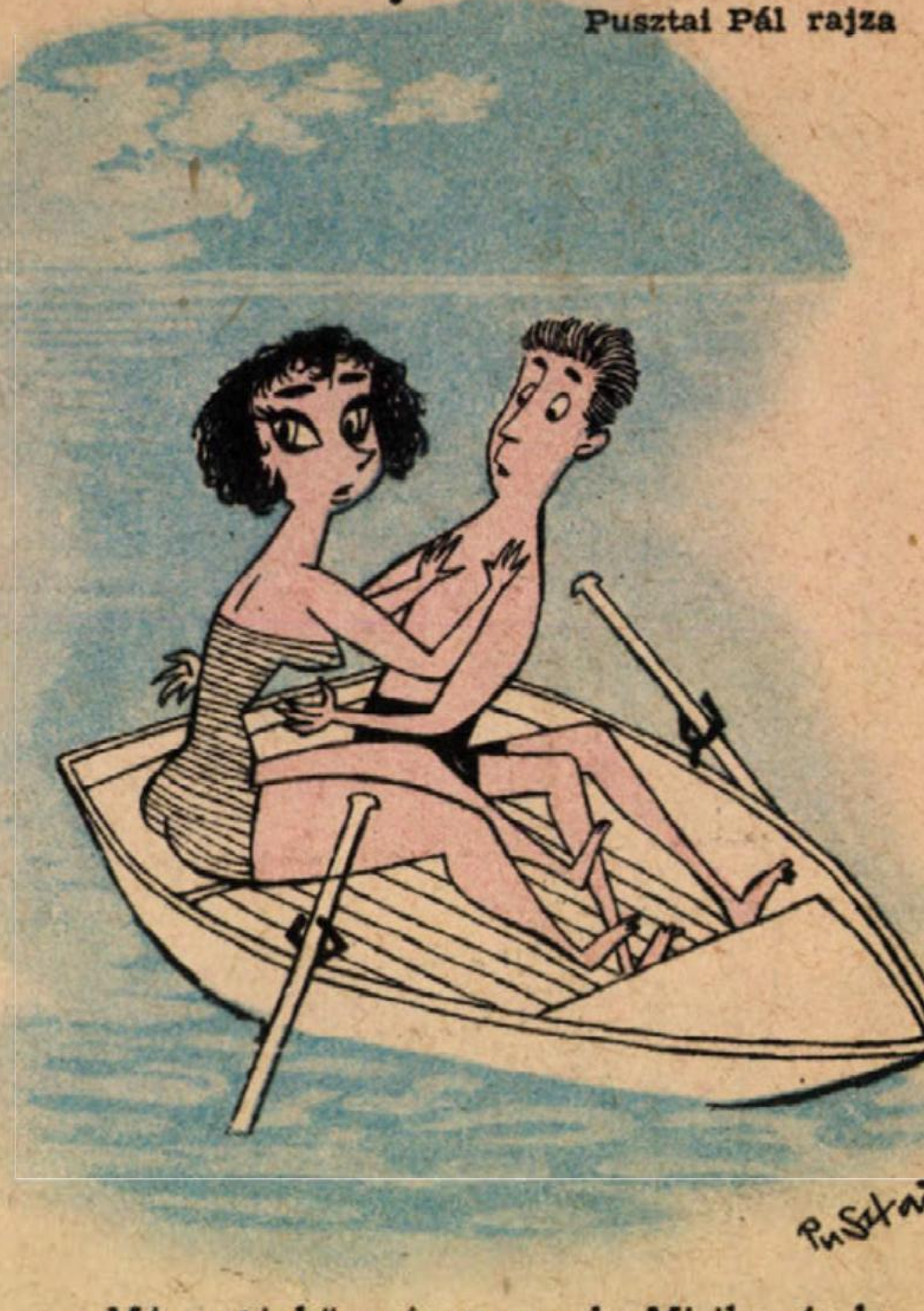

– Már a tó közepén vagyunk, Micike, és leszállt az éjjel... Még mindig az az érzése, hogy látják?

Randevú

Réber László rajza

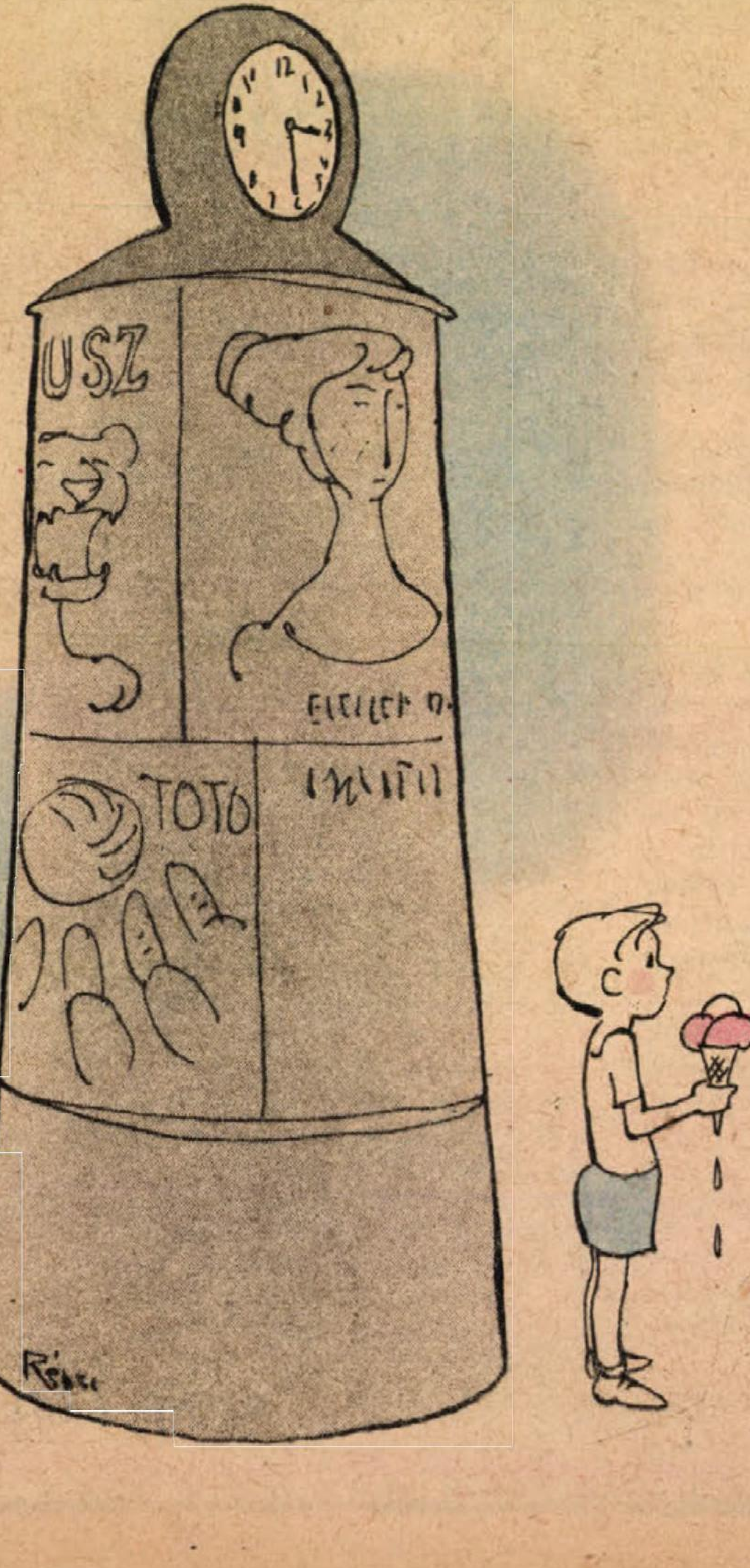

KÉT TÖRTÉNET

A mérleges

Ha a ligetben sétálunk férjemmel, nem mulasztjuk el fölkeresni nevezetességeit: a Vajdahunyad várát, a Jáki templomot és a mérlegest a Gundel mellett.

Mert a mérleges a 20 fillér ellenében nemcsak pontos kórképet ad az ember súlyáról, de nem fukarkodik az együttérző emberi szóval sem.

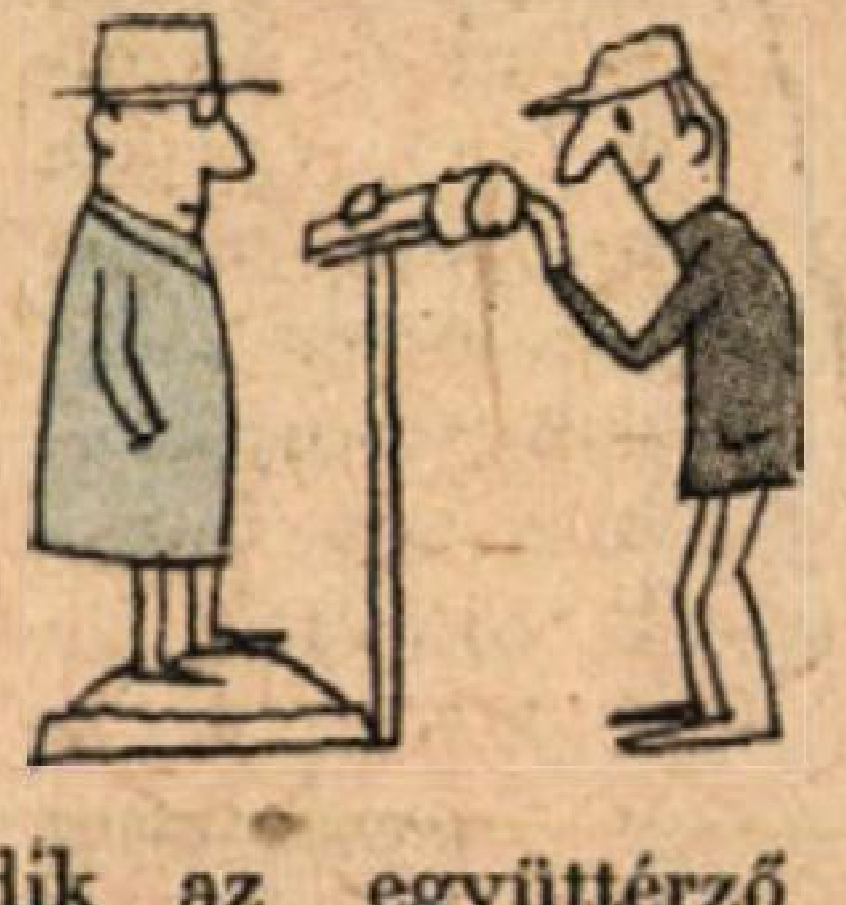

— 72 kiló? Semmi az kérem — vigasztalja a mérlegen álló teltkarcsú hölgyet —, épp ennyi illik az Ön egyéniségéhez.

— 85? Legszebb férfikor, legszebb férfisúly. — Ezt viszont egy roskatag, de kövér aggastyánnak mondja, akit könnyedén meg lehetne dinsztelni és sütni saját zsírjában.

Hát lehetne egy ilyen mérlegesnek ellenállni? Nem is tesszük. Már mint régi ismerőst üdvözöl.

— Nagyszerű — mondja férjem legutóbb jókedvűen, amikor lelép a mérlegről —, mind a ketten fél kilót fogytunk múlt vasárnap óta.

Előzékenyen mosolyog.

— Ó, kérem — mondja —, ez csak a törzsvendégeknek járó fél százalék engedmény!

Kozmetika

Egyik kislány-rokonom kinyilvánította: leghőbb vágya, hogy a nők szemöldöke kitépdesésének, arcuk különböző krémekkel való bekenésének szentelje életét. Röviden: kozmetikus akar lenni.

Akkor még nem is sejtettem, hogy milyen nagymérvű kozmetikus-kór dúl a serdületlen lányifjúság körében és dőre módon vállalkoztam rá, behozom valahová tanulónak.

Hát kérem, könnyebb a tevének ama bizonyos tű fokán átkerülni, mint egy ifjú leányzót kozmetikusnál elhelyezni. Hetekig tartó lótás-futás után feladtam a küzdelmet. 10 : 0 a kozmetikusok javára.

Legyen hát fényképész: döntött a család. Találtam is egy ismerős fotóst, aki hajlandónak mutatkozott a kislányt bevezetni a fényképezés fortélyaiba.

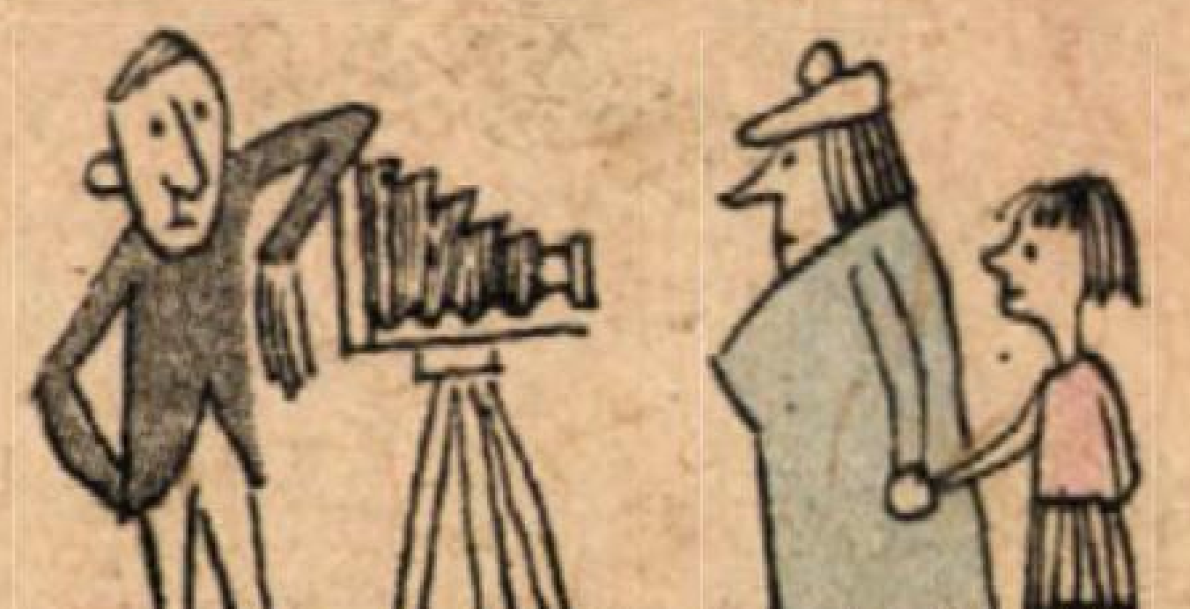

— Egy feltételem van csupán — mondotta a fotós: — magának mint újságírónak csak egy szavába kerül az ilyesmi:

— Helyezze el a kislányomat kozmetikusnak!

Kertész Magda

Szárnyrabocsátás

Toncz Tibor rajza

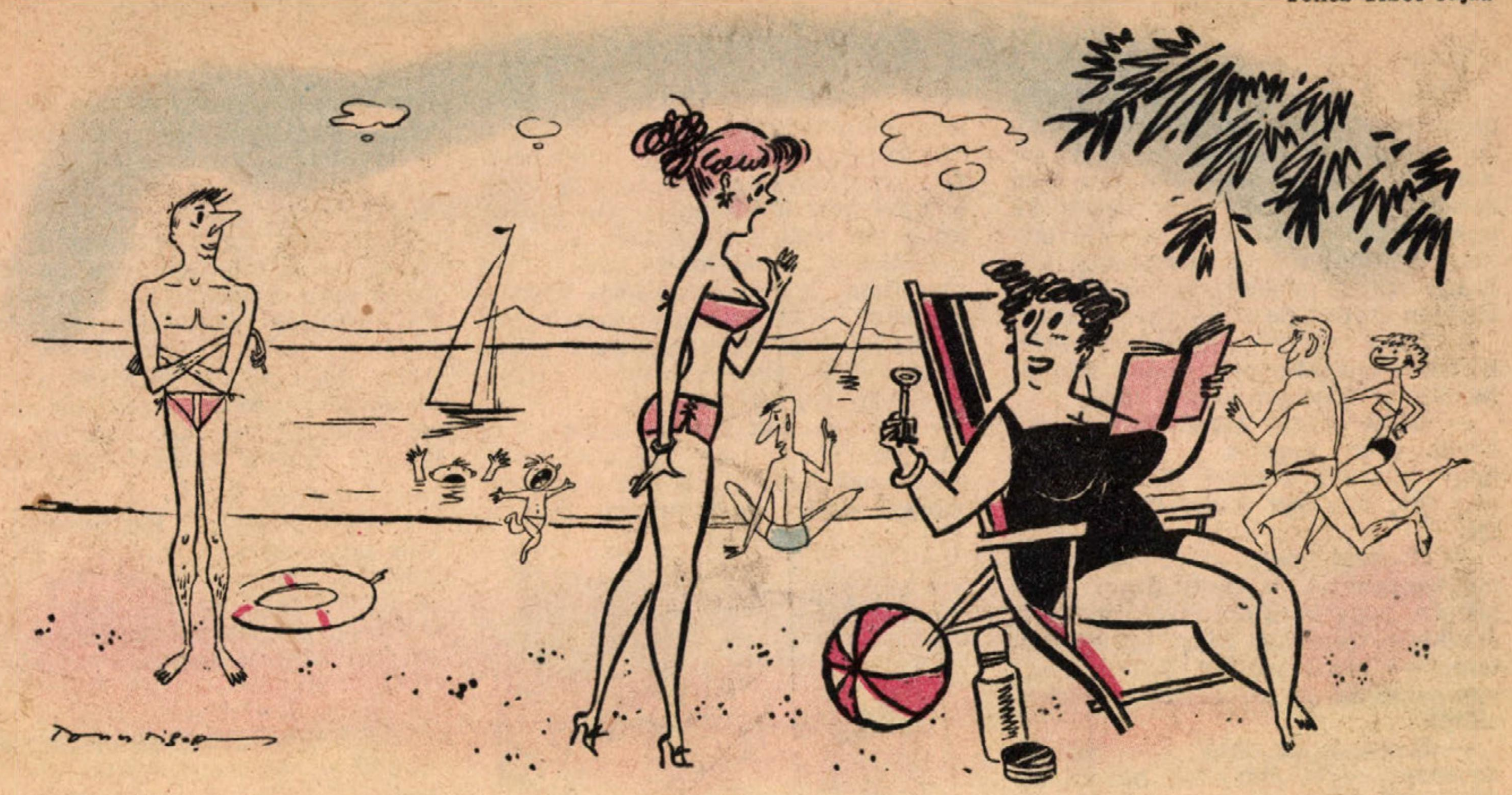

– Anyus, ez az úr meg akar tanítani úszni. Elmehetek vele?
– Menj kislányom ... Itt a kapukulcs.

Nyári vendéglő

A nyári vendéglőben egy korsó sört szerettem volna inni. Ebből a célból helyet foglaltam egy asztalnál és lestem a pincért.

A felszolgáló nem jött. Jött helyette egy virágárus lány, aki fonnyadt csokrot akart nekem a rendes ár duplájáért eladni. Jött a grafológus, aki kézírásomból megállapította, hogy szomjas vagyok. Jött a totós bácsi és nyerő szelvényeket kínált. Jött a kenyeres és tepertős pogácsát kínált azzal az érveléssel, hogy arra jó sört inni.

Végre jött a pincér. Kérésemre közölte, hogy az az asztal, amelynél ülök, nem az ő asztala. Én viszonválaszomban kijelentettem, hogy erről tudomásom van. Elismerem, hogy az asztal a Vendéglátóipari Vállalat, pontosabban az állam tulajdona, de én nem is tulajdonjogi kérdésekről óhajtok vitatkozni, hanem sört szeretnék inni.

Megnyugtatott, hogy kartársa mindjárt jön, most küldik ki a központból, mert az én felszolgálóm rosszul lett és elvitték a mentők.

A főpincér bukkant fel a láthatáron, intettem neki, hogy fizetek.

— Egy korsó sör lesz — mondtam abban a reményben, hogy az előre fizetett italt gyorsabban hozzák. Nem fogadta el a pénzt, hanem közölte, hogy specialitásuk a borjúszelet Rossini-módra. Nagyon ajánlja. Megállapodást akartam vele létesíteni, hogy megrendelem a Rossinit borjúszelet módra, ha hoz egy korsó sört, de nem állt kötélnek.

Az ember legyen ravasz, ha sört akar inni — gondoltam, — és átültem egy másik asztalhoz. Jött a pincér, akivel az imént tárgyaltam, de sajnálattal közölte, hogy a központ nem küldött kisegítő felszolgálót, ezért őt áthelyezték az én régi asztalomhoz. Vissza akartam ülni, de azt közben mások foglalták el.

Miután a frissen érkező totósoknak és virágárus lányoknak tudtára adtam, hogy én csak sör-ügyben tárgyalok, végre jött egy pincér.

Óvatosságból megkérdeztem:

— Ez az ön asztala?

— Az enyém.

— Rendelhetnék önnél egy korsó sört?

— Hogyne.

— Rendelek.

— Hozom.

Nem hozta.

Palásti László

Nem új javaslatunk

Kaján Tibor rajza

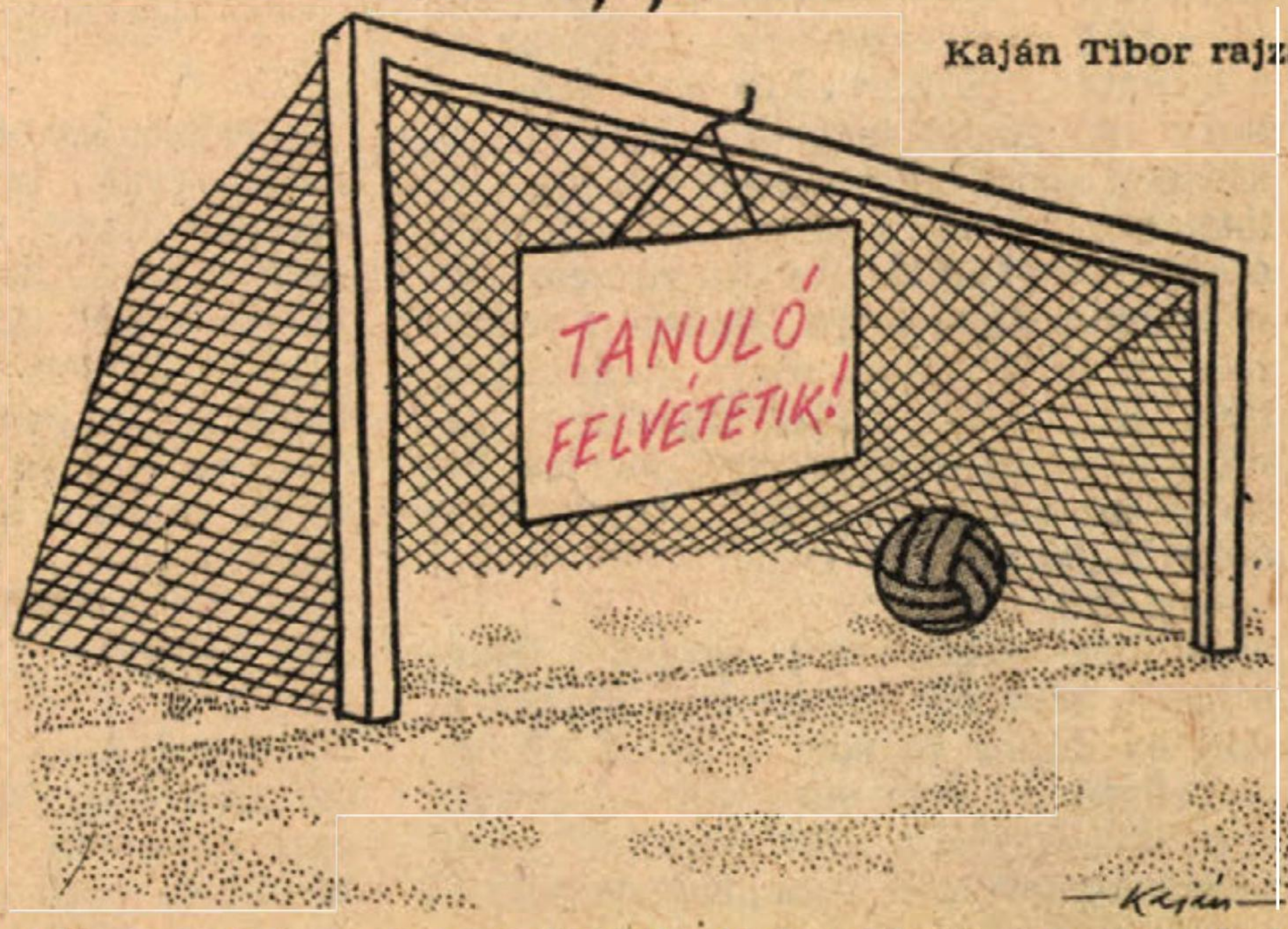
TANULÓ FELVÉTETIK!

Ezt a rajzot az 1954-es futball-világbajnokság után közöltük.

Vidám reggeli ébresztő műsor

Sándor Károly rajza

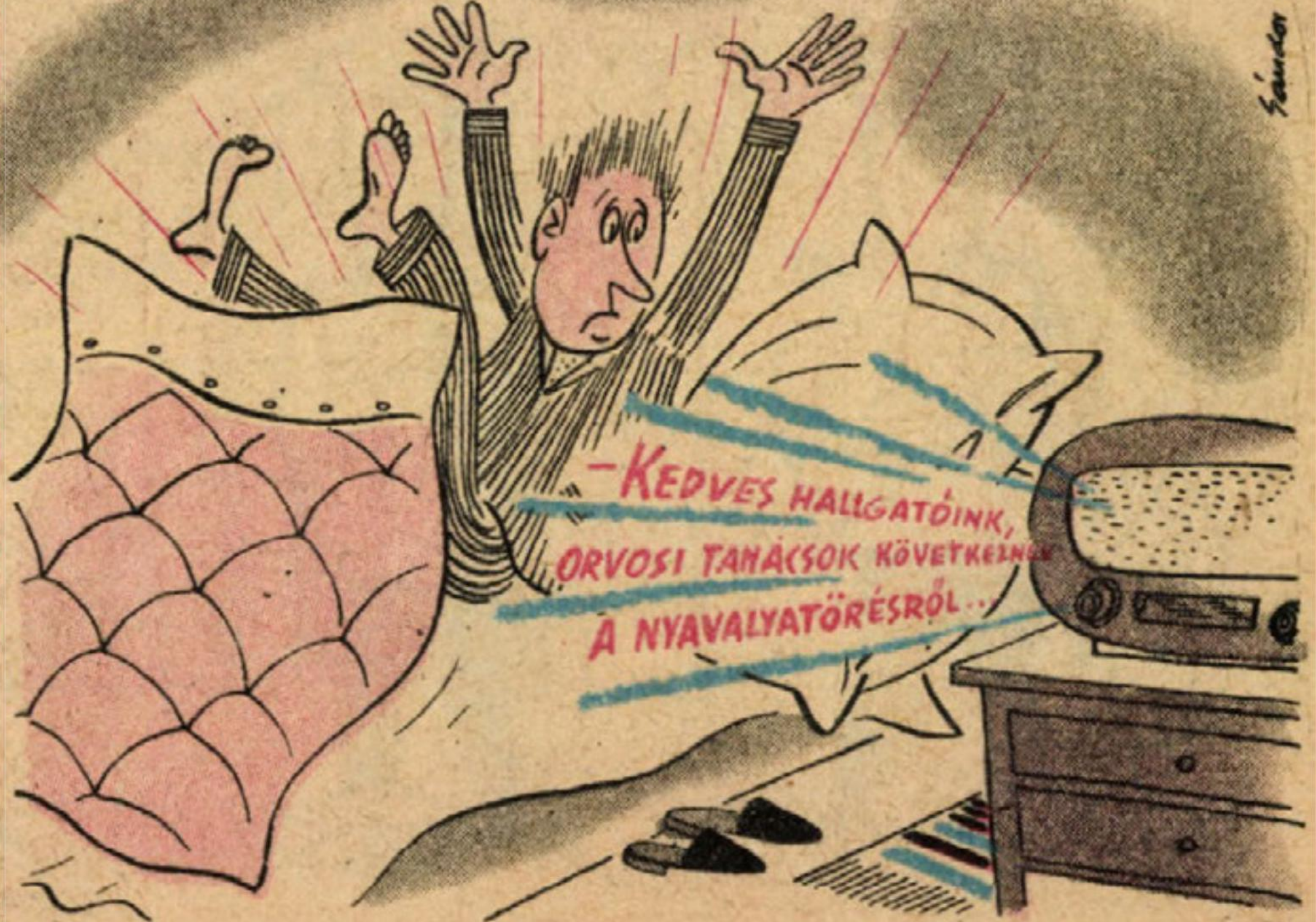
– Kedves hallgatóink, orvosi tanácsok következnek a nyavalyatörésről...

Somfai VISSZATÉR

Alig három hónappal a halála után, egy éjjel megjelent nekem Somfai. Nyögve ereszkedett bele ugyanabba a fotelbe, ahol életében ülni szokott. Nagyjából úgy nézett ki, mint életében, csak átlátszó volt, úgyhogy például a fotel körvonalai láthatók voltak mögötte. Ez eleinte különösen hatott, de aztán megszoktam.

— Hogy vagy? — kérdeztem, mert hirtelen okosabb nem jutott eszembe. Szemrehányóan nézett rám:

— Hülye vagy? Meghaltam és azt kérdi, hogy vagyok... Nem látod, hogy kísértet lettem? Nem lehetek sem így, sem úgy. Kísértet, az kísértet.

— Bocsáss meg, nem akartalak megbántani... — motyogtam, mert láttam, hogy barátom legalább olyan érzékeny, mint volt. Majd így folytattam: — Mindenesetre örülök, hogy van túlvilág és te, úgylátom, üdvözültél...

— Hagyjuk ezt, tata... — mondta keserűen. — Inkább arról beszélj, mi újság itthon?

— Köszönöm, éldegélünk... Ott voltam a temetéseden, gyönyörű temetés volt...

— Láttalak. Nem sírtál.

— Ne mondj ilyet, a ravatalnál sírtam.

— Ott nem figyeltelek. Egyébként a temetés kritikán aluli volt. Hallom, hogy két napig tartott a vita, ki tekintsen saját halottjának. A vége az lett, persze, hogy senkisem tekintett saját halottjának és harmincan lézengtek a temetésen. Egészen pontosan harmincketten, mert megszámoltam. És azok a süket dumák a sírnál! Hát az valami rettenetes! Inkább ne beszéltek volna. Olvastad a nekrológomat?

— Olvastam.

— Hát ehhez mit szólsz?! Harmincöt évig voltam író Magyarországon és kapok öt sort a hírek között. A műveimet sem sorolták fel rendesen. Kihagyták a „Teli tüdőből" című verseskönyvemet és a „Kecskebogyó" című regényemet. De ez nem elég, nem voltam rest, megnéztem azt a kis fejfát, amit a sírhantomba beleszúrtak. Természetesen rosszul írták a nevemet, ipszilonnal! Az ember ezen már csak kacagni tud...

— Sokat gondolunk rád... — mondtam, hogy kissé jobb kedvre derítsem. — Éppen a napokban mondta Sajtos, a kritikus a Hungáriában, hogy milyen tehetséges voltál és milyen kár, hogy meghaltál...

— Sajtos csak ne beszéljen... Ő írta azt rólam, hogy bágyatag széplélek vagyok és utána két évig nem tudtam eladni egy soromat sem... És miért közölte az „Élet és Irodalom" csak egyetlenegy versemet? Slussz? Ezzel vége a részvétnek és kegyeletnek? És mi lesz a válogatott verseimmel? Arra persze, nincs papír! Esküszöm neked, sokszor örülök, hogy meghaltam...

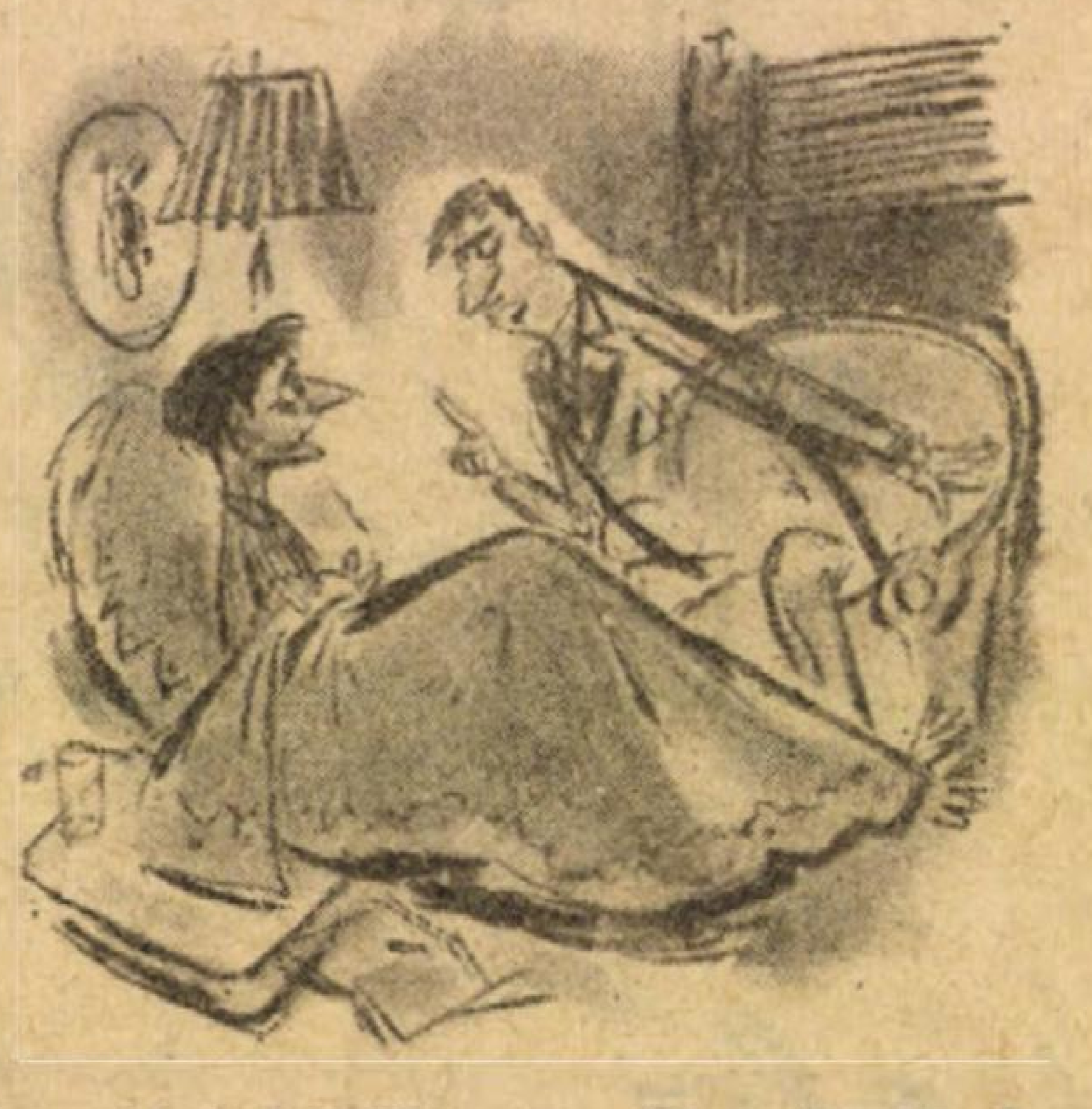

— És milyen odaát? — próbáltam végre másra terelni a szót. Somfai legyintett:

— Ne is kérdezd! Csak egyet mondok: amikor megérkeztem, bekerültem valami elosztóba. Volt ott vagy kétezer lélek és egy angyal vette fel az adatokat. Megmondom a nevem, erre azt kérdi, mi a foglalkozásom... Mondom neki: Somfai László! Az író! Nem ismeri a nevemet? Azt mondja: nem, sosem hallotta... Hát ilyen az egész!

— És tényleg van mennyország, meg pokol?

— Affene! Egész másképpen van. Az egész kerületekre van beosztva, de az nem érdekes. Elég unalmas az ügy. Testünk nincs, egész nap lebegünk és nem fáj semmink... Dumálni lehet és van is kivel, ott van mindenki... Múltkor például Mózessel beszélgettem, azt mondja, nem igaz az egész a Vörös tengerrel...

— Folyóirat van?

— Egyetlenegy... Képzelheted, mi van ott konkurrenciában... És mit gondolsz, ki szerkeszti? Fogózkodj meg! Publius Ovidius Naso! Hogy miért pont ő, az egy rejtély... Amikor ott van Vergilius, Homeros és Dante. Megáll az ész! Állítólag jó összeköttetései vannak, valahol, mértékadó helyen bebulizta magát. Megpróbáltam dolgozni nekik, elvittem kísérletképpen egy epigrammát, azt mondja: hosszú. Mondom: négy sor, hát mennyi legyen egy epigramma, Ovidius úr? Azt mondja: két sor. És mutat nekem egy kéziratot Horatiustól, csupa kétsoros. Elolvastam. Állítom neked, hogy az enyém jobb volt! De, tudod, hogy van ez? Horatius is római, Ovidius is római, megértik egymást... Most megpróbálok valami humorosat írni, ott mégis kisebb a tülekedés. Ki van ott? Mark Twain, Swift, Bernard Shaw és Karinthy... Na, szervusz!

Nyögve feltápászkodott és elindult. Az ajtóból még visszaszólt:

— Nincs meg véletlenül a „Kortárs" utolsó száma? Szeretném megmutatni Goethének, kíváncsi vagyok, mit szól hozzá...

De a válaszomat nem várta be. Eltűnt. Mégpedig olyan nyomtalanul, hogy már-már kételkedem benne, vajon igazán megtörtént-e ez a találkozás.

Gádor Béla

Kétségbeesett javaslatunk a társadalmi tulajdon hatályos védelmére

Szűr-Szabó József rajza

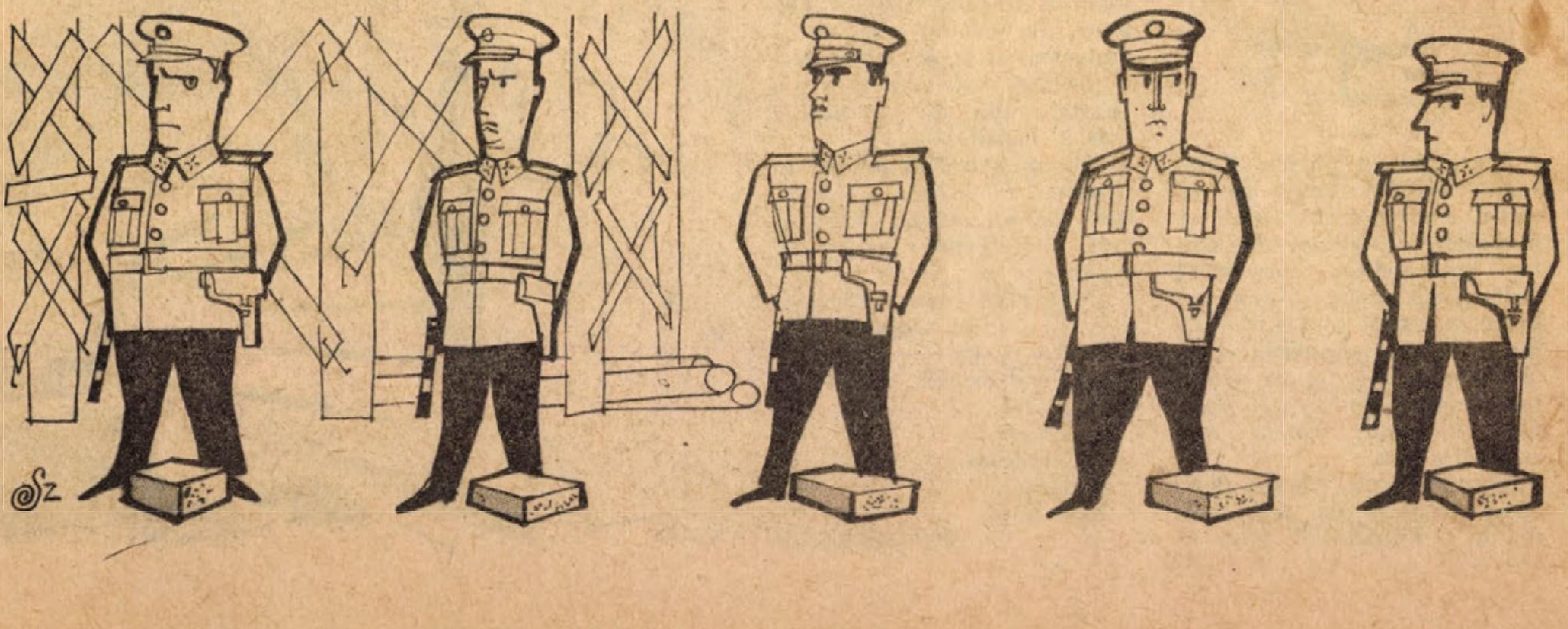

MODERN HARCÁSZAT

Hegedűs István rajza

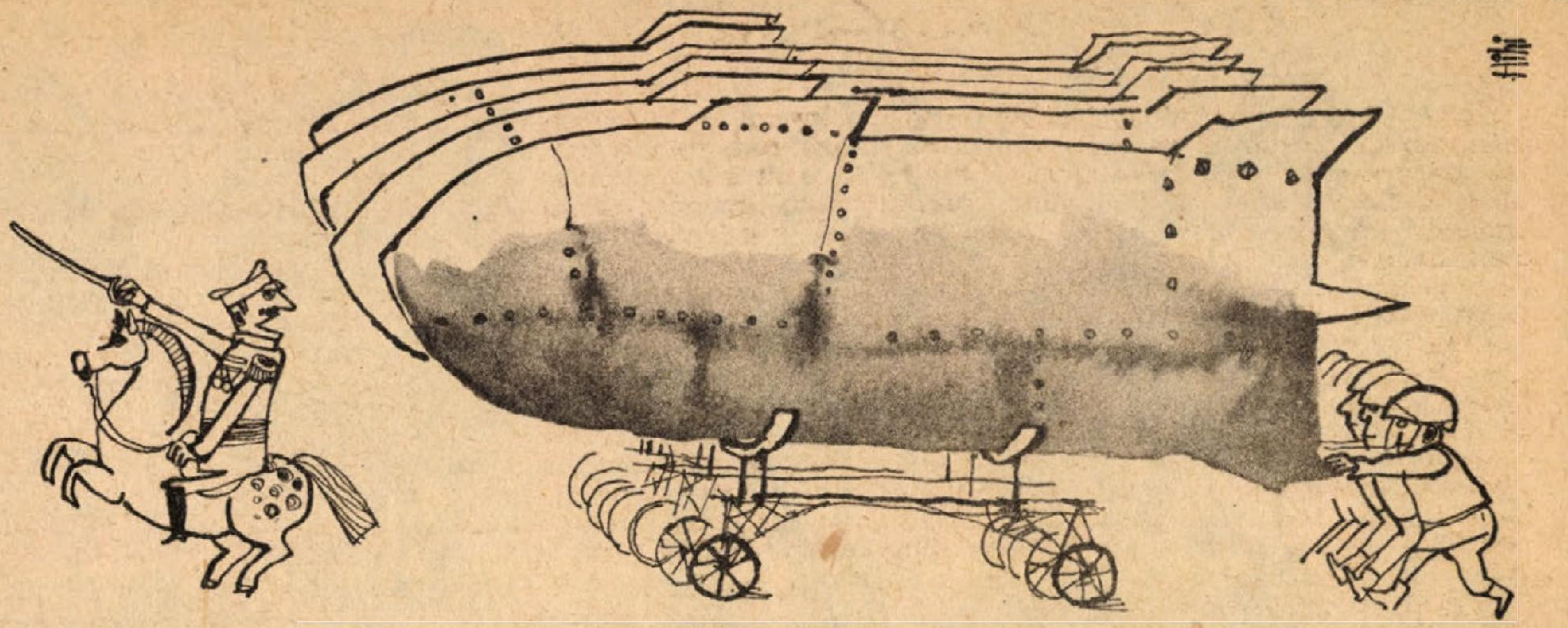

– Előre! . . .

A humor KÖNYVÉBŐL

MOZART és HAYDN egyszer együttesen voltak meghíva egy nagy ebédre. Ebéd után Mozart, aki vidám társalgó s a pezsgőnek nagy kedvelője volt, így szólt Haydnhoz: — Fogadjunk tíz üveg pezsgőbe, hogy egy olyan zenedarabot írok, melyet ön nem tud lejátszani.

— Tartom a fogadást — válaszolt nevetve Haydn.

Mozart az íróasztalhoz ült, néhány hangjegyet vetett a papírra, aztán rögtönzött szerzeményét átnyújtotta Haydnnak. Ez elcsodálkozott a szerzemény könnyű voltán, leült a zongorához és így szólt:

— Úgy látszik Mozart mindenáron pezsgőt akar fizetni. — S azzal eljátszotta az előjátékot, de egyszerre megállt és így kiáltott fel: — De hát hogy játsszam ezt el? Mind a két kezem a legszélső billentyűket veri és egyidejűleg egy középső hangot kell megütnöm.

— Ez zavarja önt? — szólt Mozart — Nos hát, nézzen ide, majd eljátszom én.

Leült a zongorához, eljátszotta az előjátékot s midőn a mondott helyhez ért, ahol a kezek a szélső billentyűkön mozognak, orrával ütötte meg a középső hangot. Kacagott az egész társaság. Haydnnak ugyanis pisze orra volt, míg Mozart jókora hosszú orral rendelkezett. Mit tehetett mást Haydn: megfizette a tíz üveg pezsgőt.

EGRESSY Gábor, a nagy színművész, szegedi kormánybiztos korában egyszer lángoló beszédet intézett a néphez.

— Meglátjátok — mondta egy hallgatója — most mindjárt meghal.

— Hogy-hogy?

— Én láttam Pesten. Mikor ennyi tűzzel beszél, utána rendszerint meghal.

A MÚLT SZÁZAD hetvenes éveiben a főurak művészestélyt adtak, ahol az arisztokrácia színházat játszott, a művészek pedig nézték. A szünetben Prielle Kornélia találkozott Szerdahelyi Kálmánnal és így szólt: — Egy elégtételem mégis van!

— Nos . . .

— Hogy mi mégis jobban játsszuk őket, mint ők minket!

A nagypapa születésnapja

Várnai György rajza

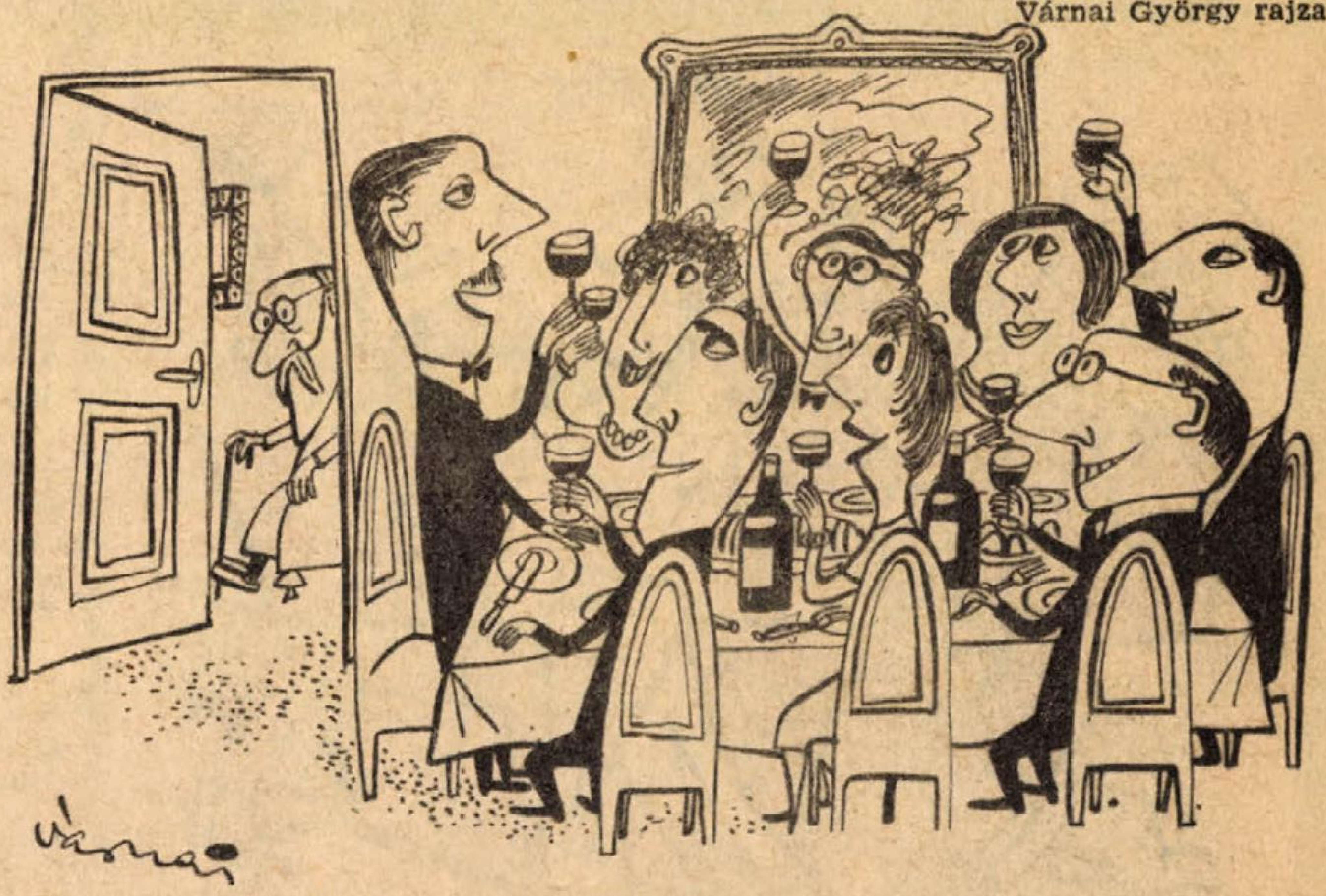

Közlekedési fegyelem

Pusztai Pál rajza

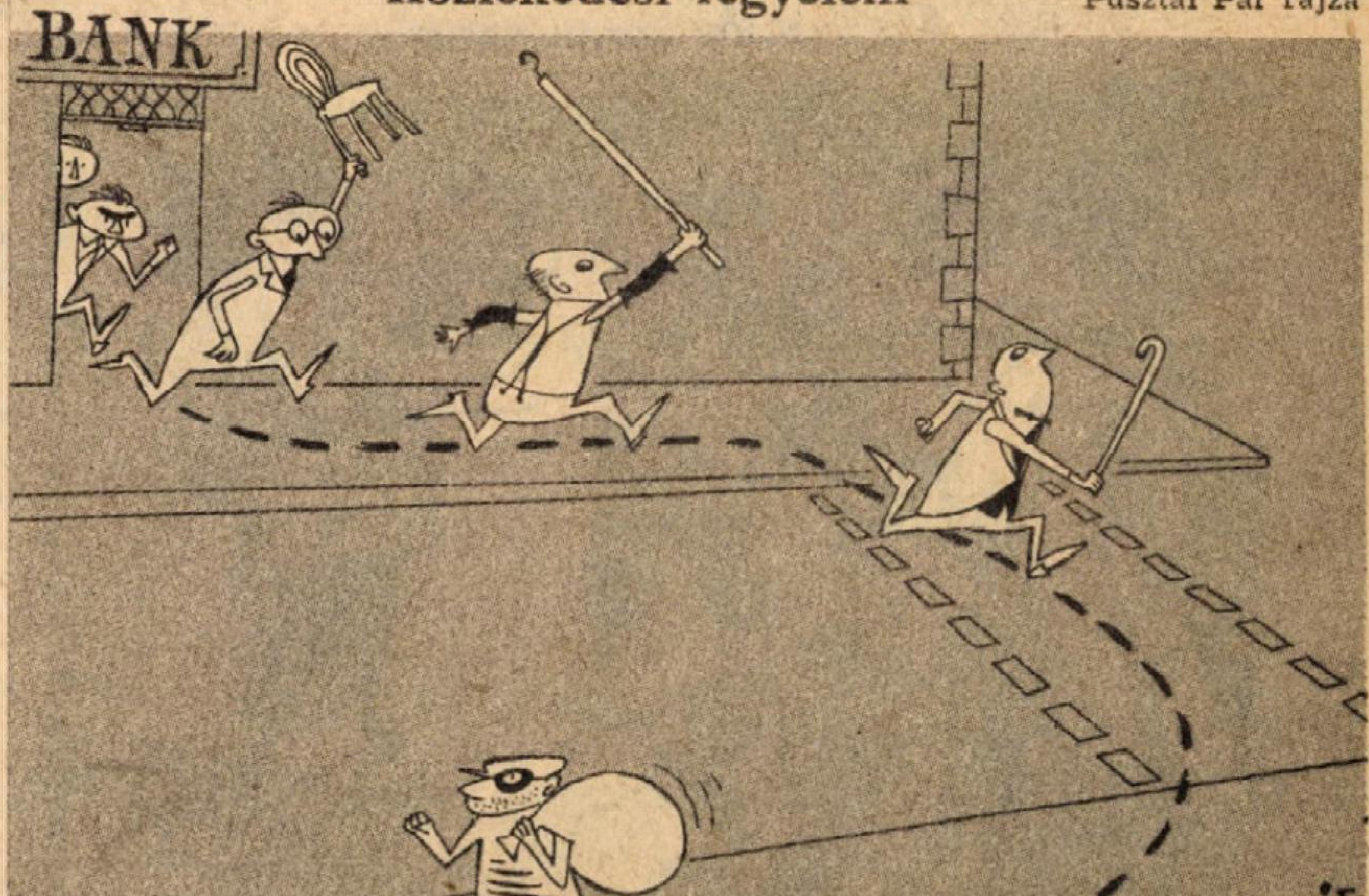

Betiltották Egyiptomban a hastáncot

Szegő Gizi rajza

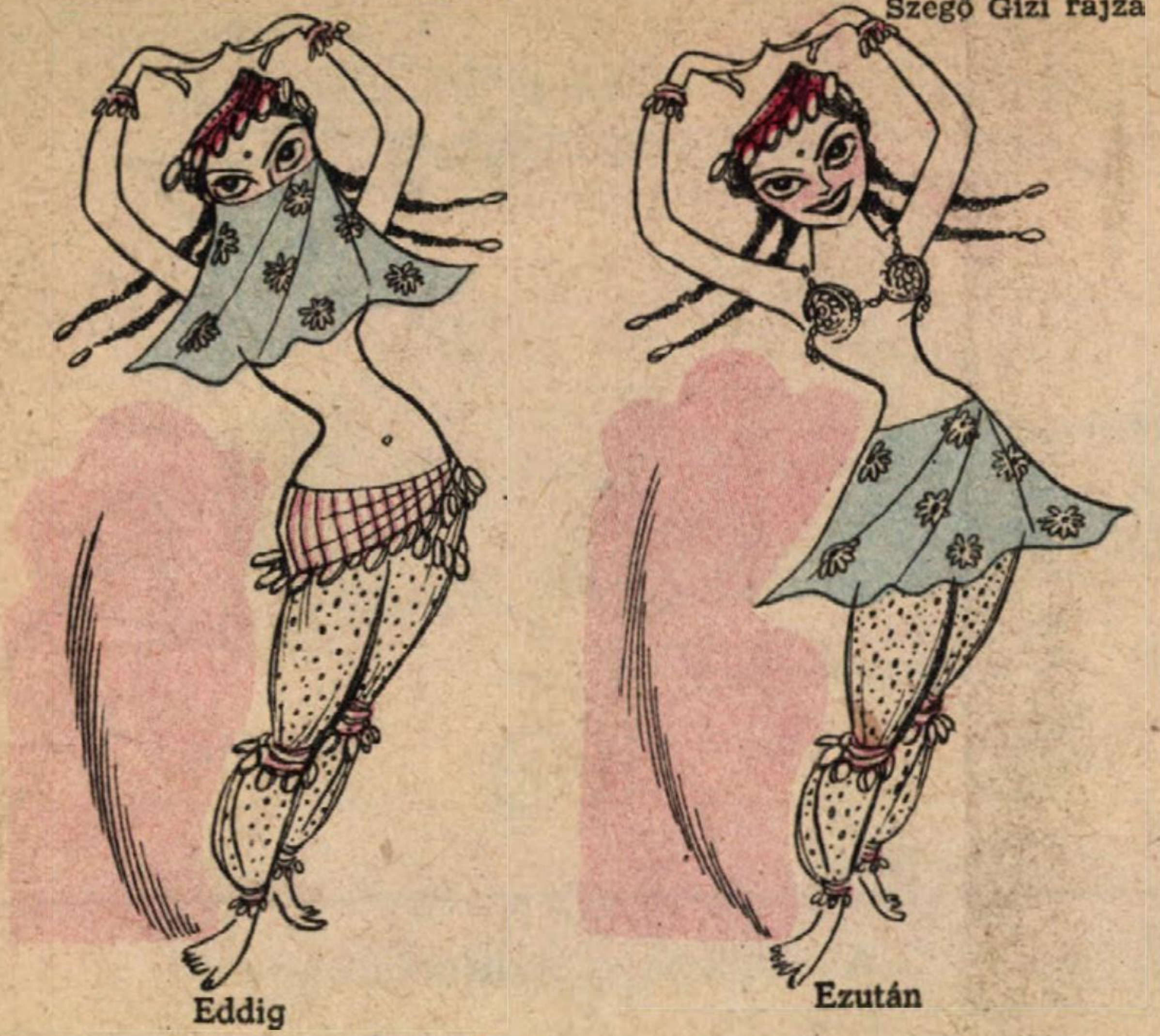

Leltártöbblet

Szűr-Szabó József rajza

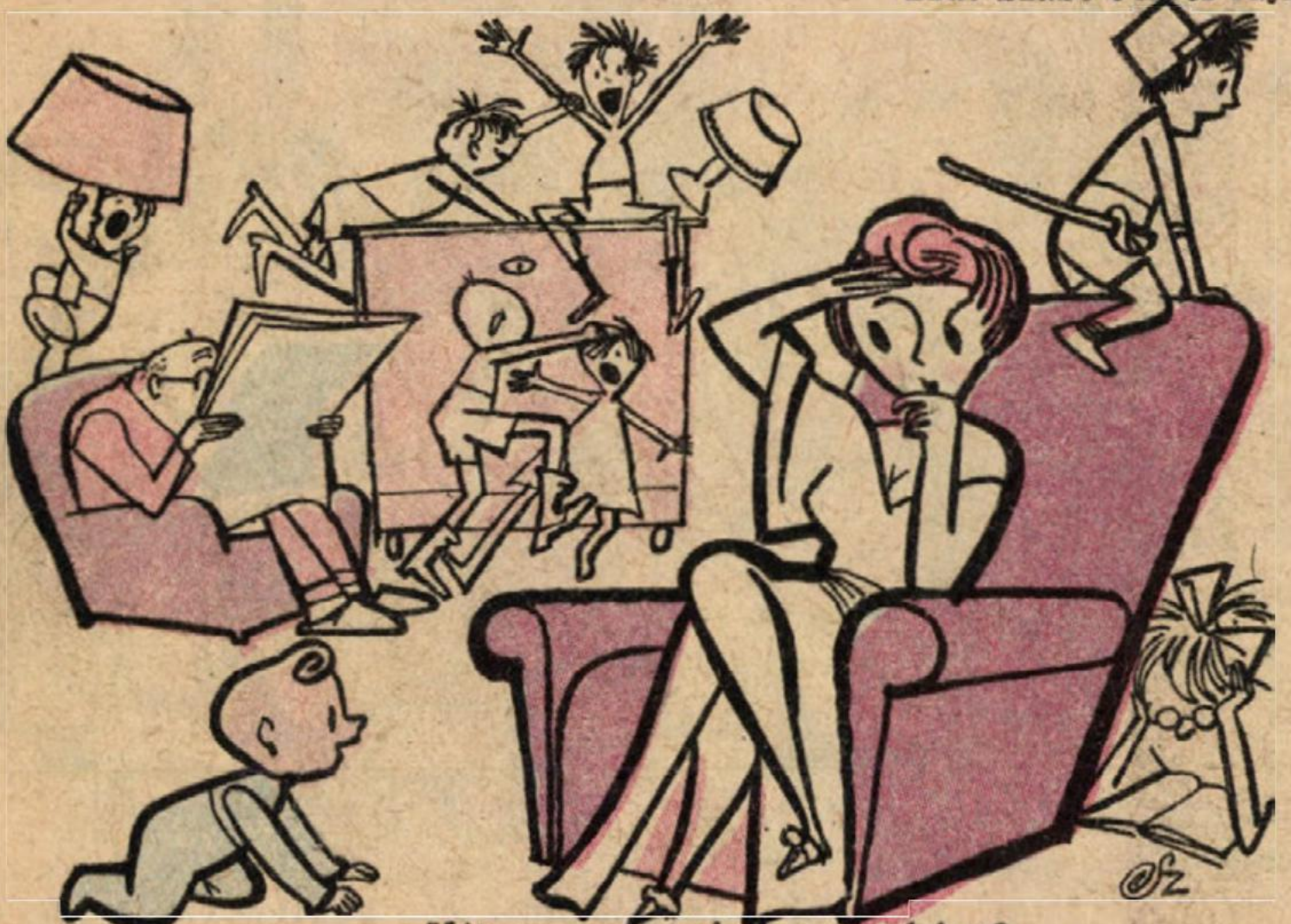

– Hát ez a gyerek honnan lehet?

Szenzációs mutatvány

Mészáros András rajza

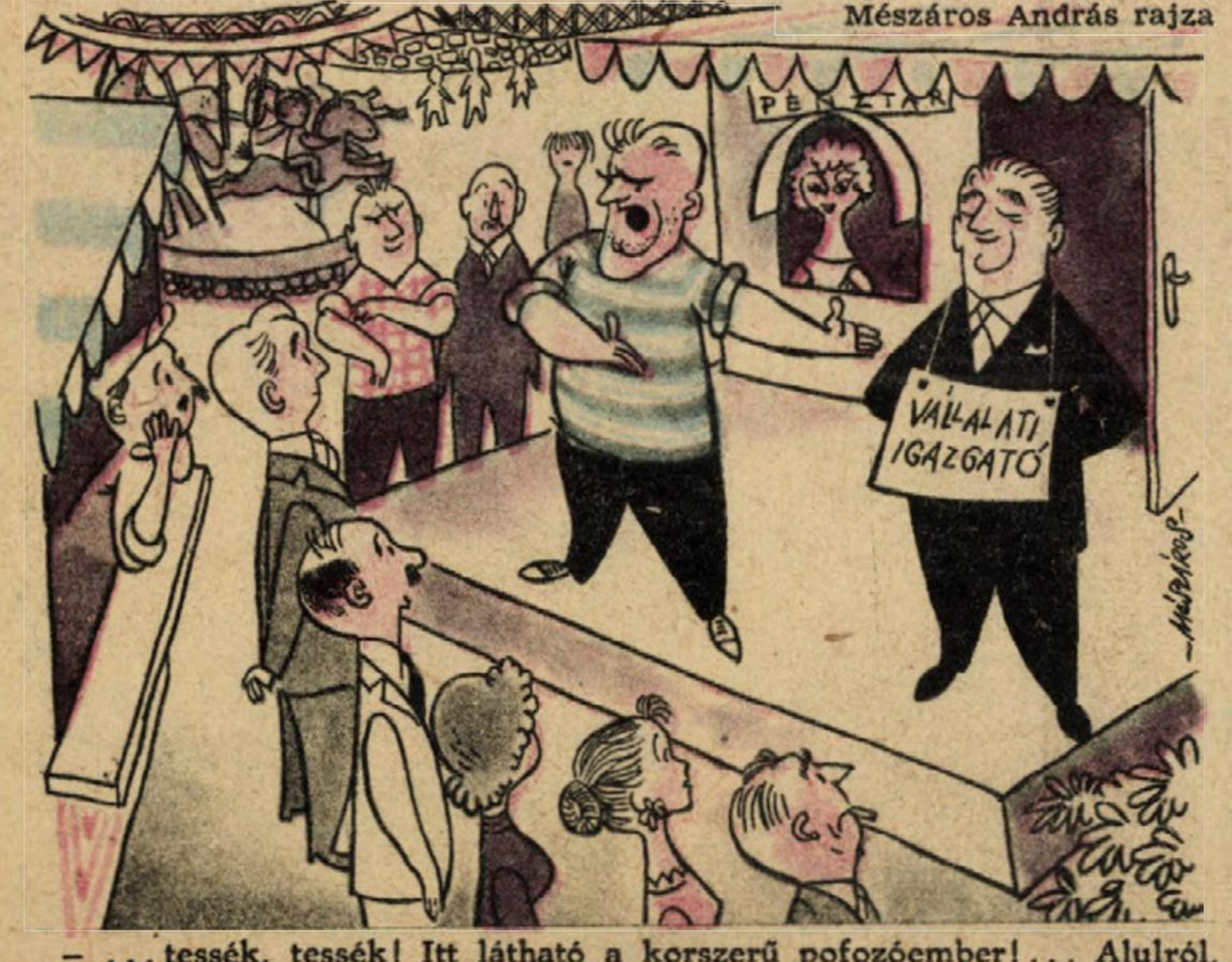

– ... tessék, tessék! Itt látható a korszerű pofozóember! ... Alulról, felülről üthető, mégis mindig jó képet vág!

Környezettanulmányon az író

Pusztai Pál rajza

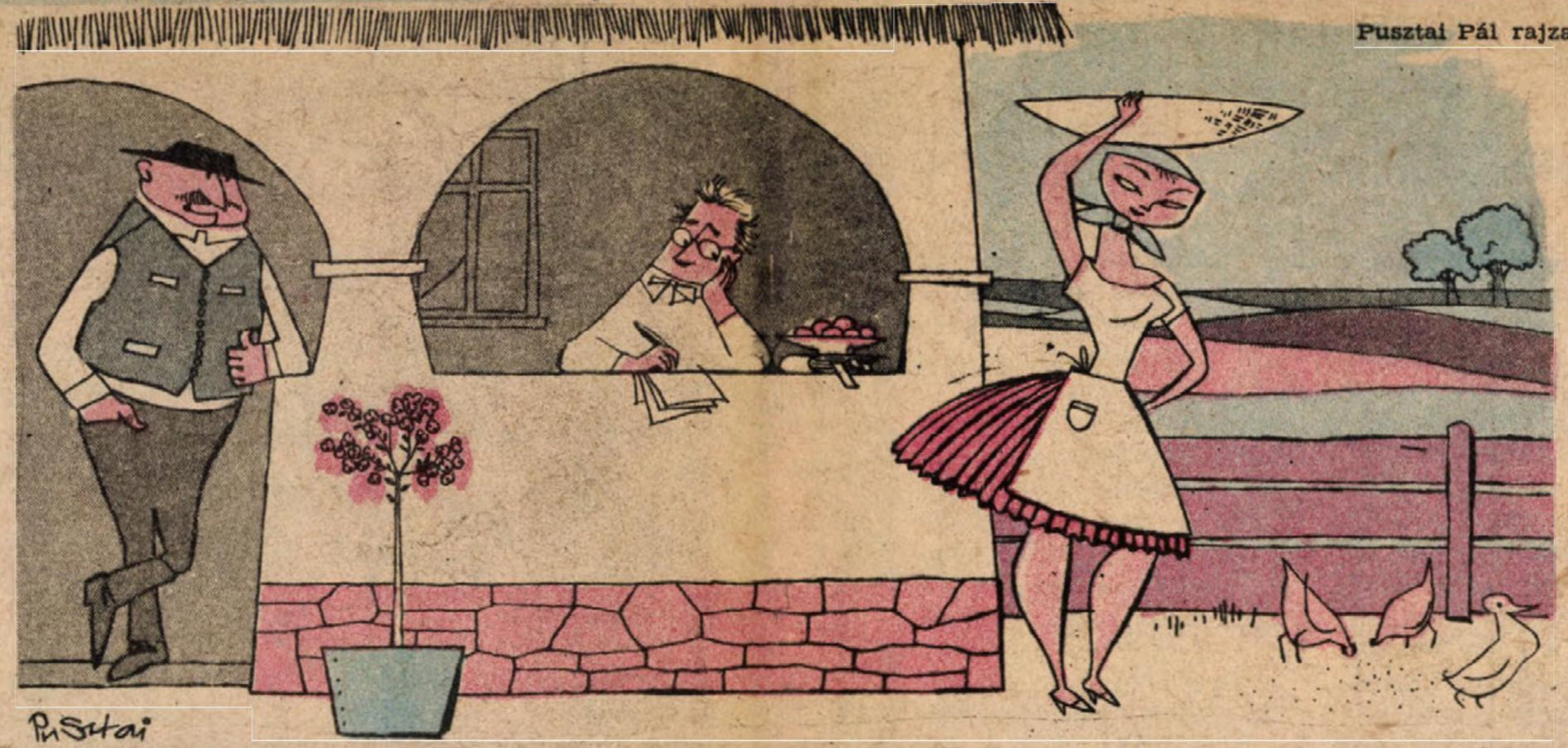

– Ne riszáld magad, Mari! Ilyesmit lát eleget a városban is! . : :

Továbbképzőtanfolyam

Külföldi vendéget vártam, Booschine professzort, több hadigép híres feltalálóját. Este volt, az óra tízet ütött. Ekkor furcsa dolog történt, fekete köpenyben egy csontváz jött be a szobába.

– Ki Ön? Bélistás? Munkanélküli? – kérdeztem tágrameredt szemmel.

– Nem – felelte szomorúan – én a Halál vagyok.

Mintha áramot kapcsoltak volna belém, görcsösen rángatózott minden tagom. Szelíden vállamra tette a kezét:

– Booschine professzorhoz jöttem, akire Ön vár . . .

Ez némileg megnyugtatott. – Parancsoljon helyet foglalni – mondtam udvariasan.

Leült. Aztán lassan, vontatottan beszélni kezdett:

– Önt ismerem, néhányszor találkoztunk már: a Tölgyesi-szorosban . . . a Doberdón . . .

– Ön is kint volt a fronton?

– Egyszer beszélgetni is hallottam . . Ön érző lélek . . . Talán engem sem fog kinevetni.

– Csak nincs valami baj?

Járkálni kezdett a szobában, aztán megállt és felém fordult:

– Uram, évezredek óta működöm a szakmában, munkámat mindig kifogástalanul végeztem, panasz, hogy lusta vagyok, rest vagyok, sosem hangzott el ellenem . . . most mégis tönkre akarnak tenni.

– Disznóság! – háborodtam fel – kicsoda?!

– A konkurrenseim!

Erről nem tudtam. Azt hittem eddig, hogy a Halálnak monopóliuma van a szakmában.

– Ki az Ön konkurrense?

Keserűen felnevetett:

– Az emberek! Gáz- és bacilusbombákat gyártanak, tankok és repülőgépek tízezreit, halálsugarat, cseppfolyós-tüzet . . . én meg a régi primitív eszközökkel dolgozom: érelmeszesedés, szívelhájasodás, aggkori végelgyengülés. Már nem vagyok versenyképes . . .

Csöngettek, majd kopogtattak. Booschine professzor érkezett meg. Bemutattam egymásnak az urakat.

Az öreg megrázta a professzor kezét.

– Tudtam, hogy idejön, azért jöttem én is ide. Ön egyike a legveszélyesebb konkurrenseimnek. Az egész pokol rajtam mulat. Az Ön hadigépei egy nap alatt több embert tudnak elpusztítani, mint én száz év alatt. Lucifer tegnap azt tanácsolta, keressem fel Önt, ez az egyetlen megoldás. Elfogadtam a tanácsát . . .

A professzor viaszsárga lett:

– Mit akar tőlem . : el akar vinni?

A Halál lehajtotta a fejét:

– Nem – nyöszörögte – szeretnék inasnak beállni Önhöz.

(1935)

Gömöri László

INDIAI történetek

A vak emberről

Egy vak ment az utcán sötét éjszaka. A kezében lámpa, a fején agyagkorsó. Szemben jött vele valaki és odakiáltott:

– Jaj, de buta vagy! Neked mindegy, akár nappal van, akár éjszaka! Minek neked a lámpa?

A vak így válaszolt:

– Nem nekem kell a lámpa, hanem neked, hogy éjszaka el ne törd a korsómat!

A zsugoriról és a barátjáról

Egy ember barátságot kötött a zsugorival. Egyszer azt mondta neki:

– Messze útra indulok! Ajándékozd nekem a gyűrűdet és én hordani fogom, sohasem veszem le az ujjamról. Amikor a gyűrűre nézek, mindig eszembe fogsz jutni!

– Ha emlékezni akarsz rám – szólt erre a zsugori – csak nézz az ujjadra. Amikor ránézel, azonnal eszedbe jut, hogy egy embertől gyűrűt kértél ajándékba és ő nem adott!

Az utcai írnok

Egy embernek eszébe jutott, hogy levelet kellene írni valakinek s erre elment az utcai írnokhoz.

– Írj nekem egy levelet – mondta.

– Nem tehetem – válaszolta az – fáj a lábam.

– Hiszen nem a lábaddal írsz, hanem a kezeddel! – mondta az ember.

– Igen ám, de valahányszor levelet írok, mindig értem küldenek, hogy olvassam el – magyarázta az írnok. – Senki sem tudja elolvasni az írásomat.

Az emlékezésről és a feledésről

Egy ember azt kérdezte a bölcstől:

– Mire kell emlékezni és mit kell elfelejteni?

A bölcs így felelt:

– Ha valaki jót tett veled, azt ne felejtsd el soha, ha te tettél jót valakivel, azt felejtsd el.

Fordította: Pogonyi Antal

Jogos reklamáció

Sándor Károly rajza

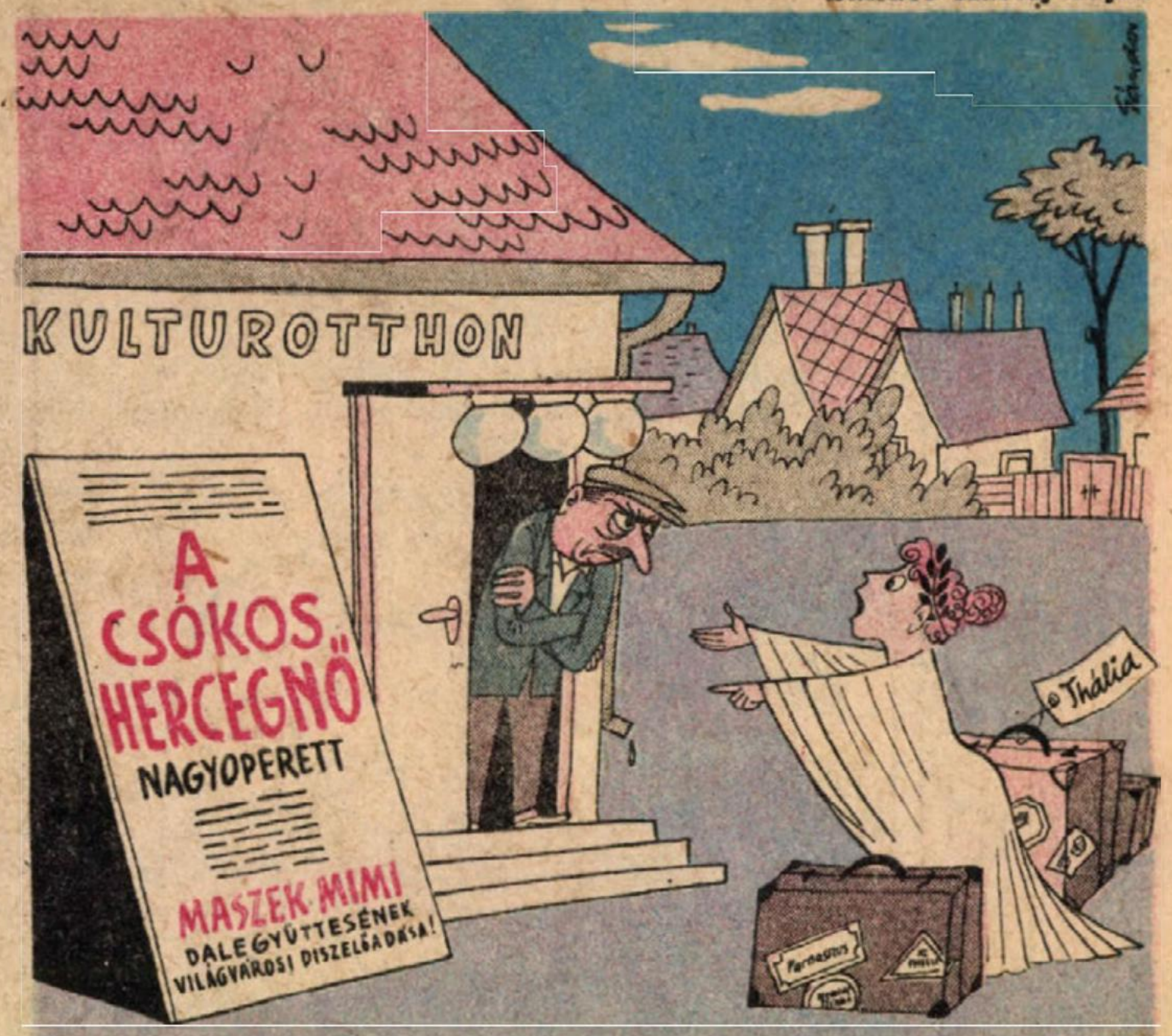
KULTUROTTHON
A CSÓKOS HERCEGNŐ
NAGYOPERETT
MASZEK MIMI DALEGYÜTTESÉNEK VILÁGVÁROSI DISZELŐADÁSA!
Thália

– Higgyen nekem, tanácselnök elvtárs, a helyiséget nekem utalták ki! Ez egy önkényes beköltöző!

Ajánlatunk a válogatott csatársornak

Schwott Lajos rajza

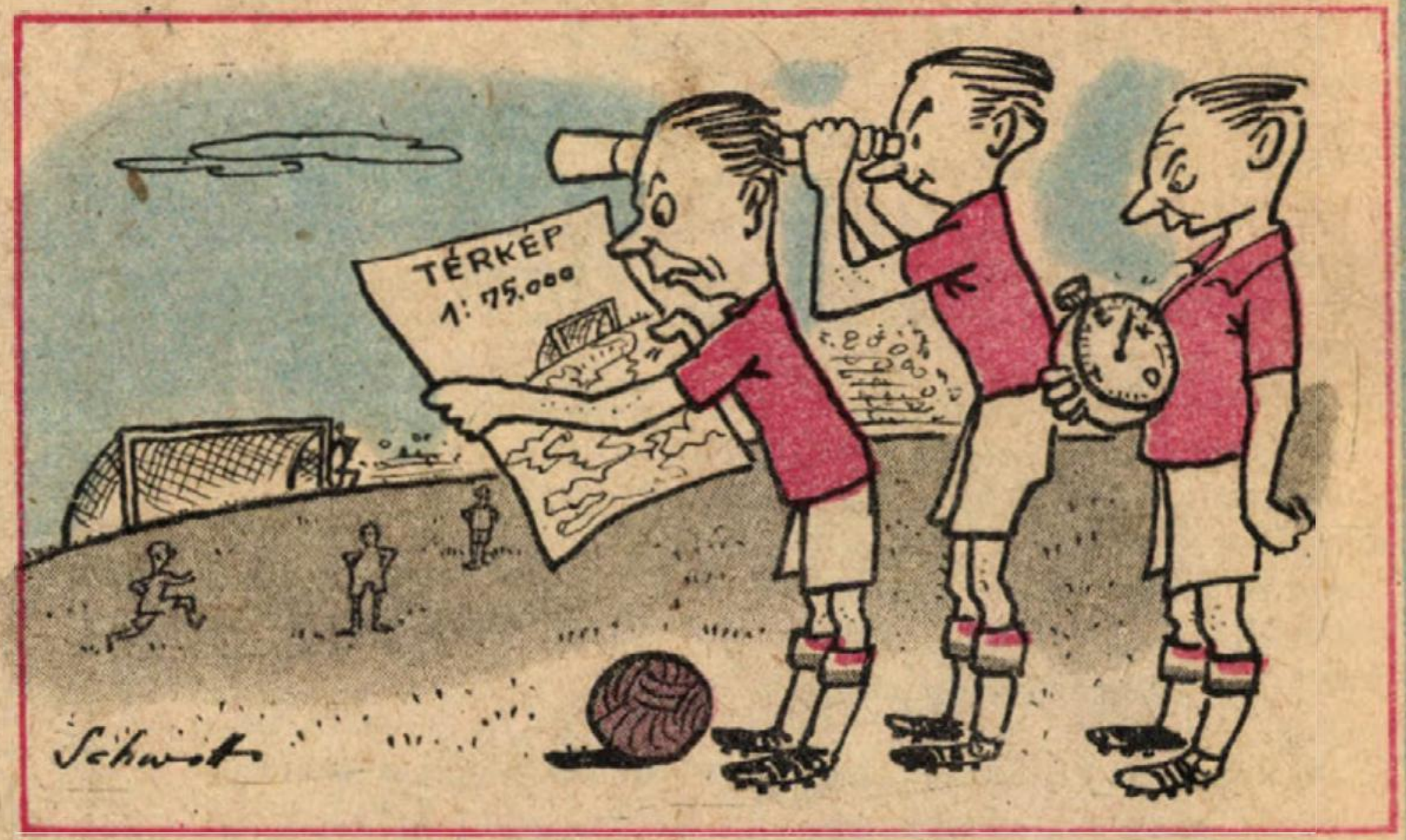

Így talán megtalálják az ellenfél kapuját.

Békaemberek

Hegedűs István rajza

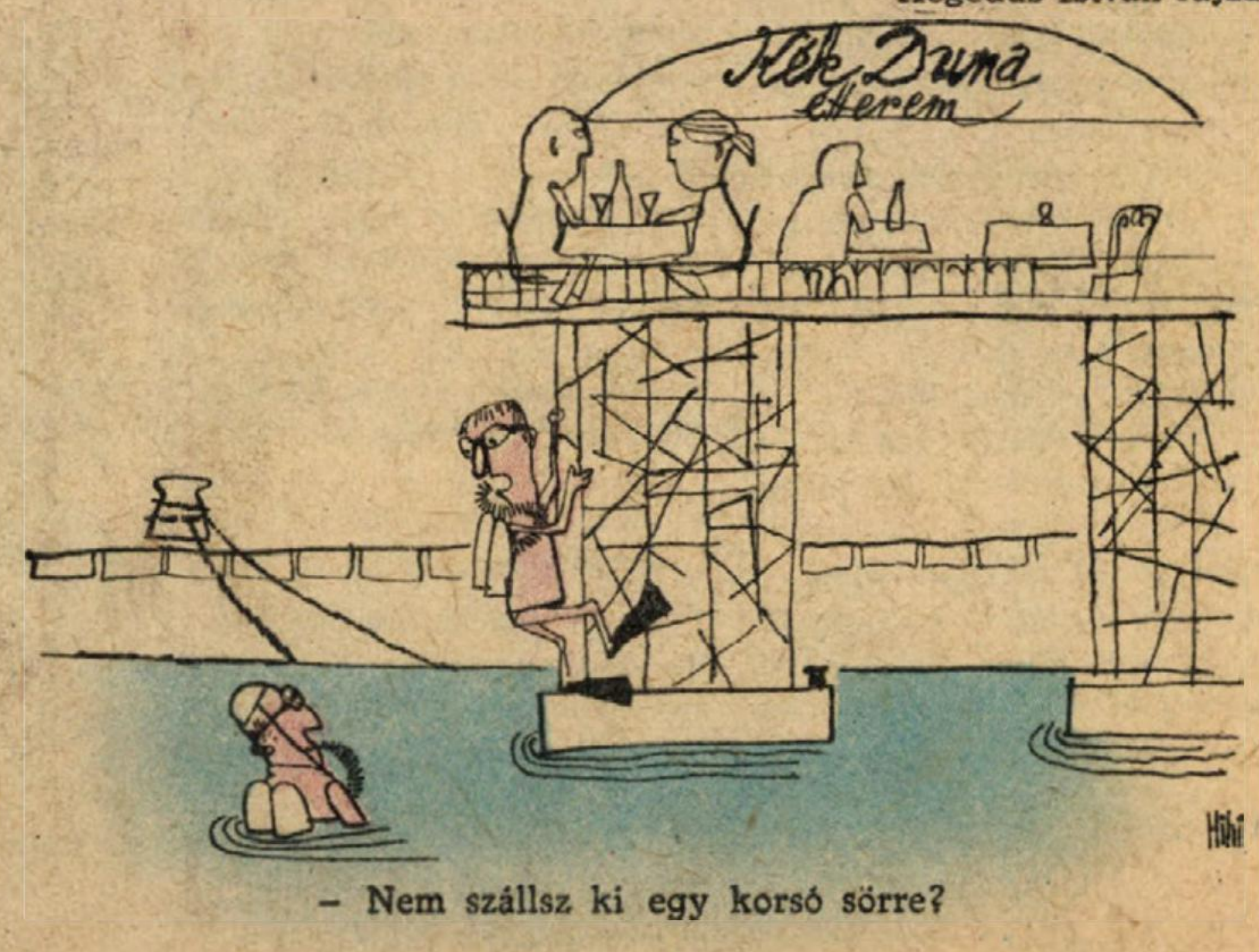

– Nem szállsz ki egy korsó sörre?

Karinthy Frigyes írásaiból

A BECSÜLETES EMBER

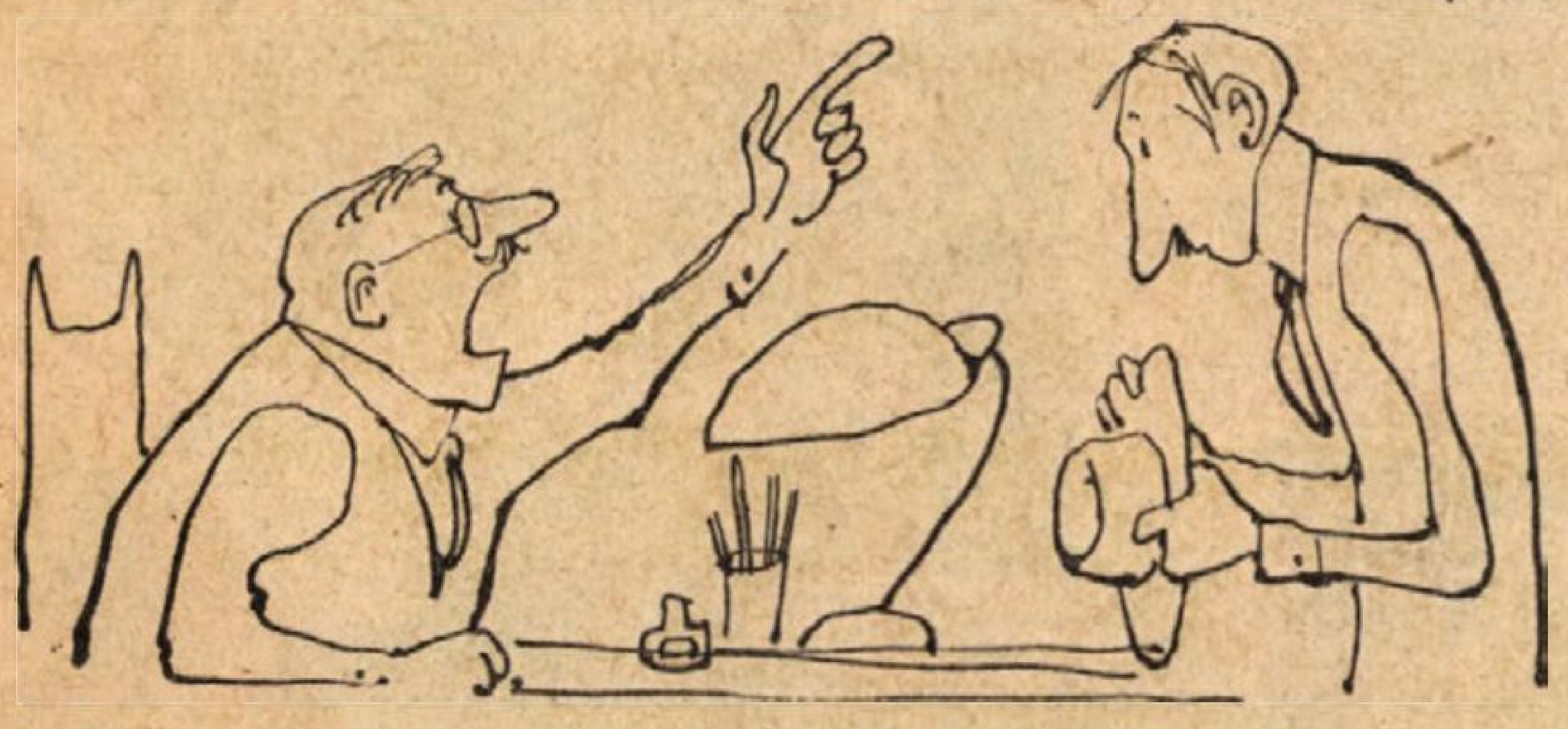

Csakhogy...

— Ne szakítson félbe — folytatta emelt hangon a Becsületes Ember, őszinte, nyílt, egyenes tekintetével elfogni igyekezvén az Éhes Ember zavart, kapkodó, lesütött pillantását —, ne szakítson félbe, kérem. Én nagyon jól tudom, mit akar mondani nekem, csak nem meri nekem megmondani, mert fél, mert nem mer a szemembe nézni, mert ön nem őszinte, nem tud őszinte lenni — nekem kell őszintének lennem ön helyett. Megmondom hát ön helyett, amit ön akar: önnek pénzre van szüksége.

— De hiszen éppen azzal kezdtem magam is...

— Ne szóljon közbe — folytatta még emeltebb hangon a Becsületes Ember —, nagyon jól tudom, hogy ön mivel kezdte. Azzal kezdte, még mielőtt idejött, hogy engem gondolatban megsértett, hogy becstelen embernek tartott, uzsorás gazembernek, aki kihasználja az ön szorult helyzetét, és nyerészkedni akar rajta.

Az Éhes Ember megrémült.

— Az istenért — erről szó sincsen... —, már hogy tettem volna ilyet?

— Ha szó sincsen róla, miért mondta nekem, hogy az a három gyümölcsfa a kertjében, amit el akar adni nekem, tulajdonképpen sokkal többet ér, mint amennyit ön kér érte, mert a terméséből ötszörösen kitelik a kölcsön összege?

— Hogy ezt mért mondtam? Mert igaz, tessék megkérdezni akármilyen szakértőt. Különben maga is megítélheti...

— Szóval ötször annyit ér, mint amennyiért el akarja adni nekem. Szóval ön felteszi rólam, hogy tolvaj vagyok és uzsorás — hogy nem vagyok becsületes ember. Ön szóval azért jött hozzám, mert feltette rólam, hogy én uzsorás vagyok, aki mások szorult helyzetét kihasználja.

— Dehogy kérem, jaj, dehogy... — dadogott elgyengülve és roskadozó lábakkal az Éhes Ember... — nekem ilyesmi eszembe se jutott. Én Mayer úr jellemére, őszintén szólva, nem is gondoltam — én csak azt gondoltam, hogy Mayer úr gyümölcsfa nagykereskedő... és tekintve, hogy izé... nekem van ez a három gyümölcsfám... és hogy izé... tekintve, hogy csak ősszel lesz rajta termés, mivel nem lehet azt úgyszólván siettetni... ámbár azonban mindazonáltal nekem izé, hogyismondjamcsak, mostan kellene... egy kicsit kellene... hát gondoltam, hogy eladom... De isten bizony, nem gondoltam én másra...

A Becsületes Ember szigorú, de szánakozó pillantással bólogatott.

— Vagyis: a jellemre nem gondolt. Ezt maga is bevallja. Mindabból, amit előadott nekem, az a lényeges, hogy ön nem gondolt a jellemre. Ez azért van, mert önnek, kedves barátom, bocsásson meg nyíltságomért, nincs jelleme — mert ön maga után ítél, amikor nem tudja elképzelni, hogy ezek közt a gazember, uzsorás, kiszipolyozó, kizsákmányoló nagykereskedők közt akadhat esetleg egy kivétel, egy becsületes ember, egy tisztességes kereskedő, aki nem kap az alkalmon még a kínálkozó nagyobb nyereség kilátásában sem, ha valaki a saját érdeke ellen rá akarja venni, hogy uzsoraüzletet csináljon.

— De kérem, az istenért... én nem mondtam, hogy uzsora... én csak azt mondtam...

— Ne szóljon közbe!... — kiáltott a Becsületes Ember most már kérlelhetetlen szigorral. — Ön, ha gyenge jellem is, de van annyi jószándék önben, hogy megérdemelje tőlem ezt a leckét. Meg fogja tanulni, példát fogok adni önnek róla, hogy igenis, van becsületes nagykereskedő, aki semmi áron nem megy bele becstelenségbe, kizsákmányolásba. Én nem veszem meg öntől azokat a gyümölcsfákat, hanem meghagyom önnek, mert önnek igaza van — az a termés ötször annyit ér, mint amennyiért én most megvehetném —, és én azt akarom, hogy egykor ön üljön az érett, duzzadó gyümölcsfák alatt, vidáman és elégedetten, kedves családja körében, az őszi verőfényben —, és hogy akkor, ezekben a boldog napokban eszébe jusson, hogy akadt egy becsületes ember, aki önt ebben a nehéz órában kézen fogta, s megmutatta az igazi utat — az önmagunkban és másokban bízó tisztességes, kitartó, becsületes, önmagunk és a társadalom számára, törvényes és jogos keretek között feltételezett értékes munkát — mely egy szebb, boldogabb, tökéletesebb jövendő biztos támasza és talpköve!

A Becsületes Ember megtörölte homlokát. Az Éhes Ember felelni akart, de már nem tudott: egy könnyet törölt ki a szeméből, összeesett és éhenhalt, mivel egy kicsit éhes volt.

SAKKOZÓK

A kávéház félreeső sarkában ülnek. Előttük a sakktábla pepita lepedője: órák óta könyökölnek fölébe. Nem lát és nem hall ez a két ember, világok dőlhetnek össze: a földrengést is legfeljebb abból vennék tudomásul, hogy valamelyik figura félrecsúszott. Jön-megy körülöttük az élet, izgatott hírek jönnek a német választásról, szép asszonyok telepednek le a szomszéd asztalhoz, boros társaság érkezik, pezsgőt rendel, kurjongat.

Számukra nincs külvilág.

Azazhogy mégis.

Ahogy, elrejtőzve a közelükben, fél füllel odafigyelek, hallom, az egyik állandóan dúdol. Zenei fül, nem bírja tudomásul nem venni a kávéházi zenekart: együtt dúdol vele, kíséri a zenét szórakozottan, egymásután, ahogy a számok jönnek.

De lám csak, szöveget is énekel. Csak az a furcsa, hogy olyan zenéhez is, aminek nincs szövege. Közelebb húzódok.

A zenekar éppen Solveig dalát játssza, a Peer Gyntből, hogy aszongya el — múlhata — nyárela — széhépkikelet... el a kihi-khelet...

A sakkozó lágyan ringatja derekát. És hallom, ahogy dúdolja:

— Levá — goma — tornyot... le — cseréli — lovam... lecsere... réhé — lihi őt...

S aztán, a mélabús végakkordhoz:

— Nem vá — ágom mégse le... nem váhá — gom le... ott dögö... höl — jö... hön ő... öhöhö...

És már nyúl egy másik figura felé. De ekkor a zenekar hirtelen a Prinz Eugen indulójába csap. A sakkozó meghökken, visszakapja kezét, tűnődik. Aztán dacosan vállat von s pattogó, harcias hangon folytatja az induló dallamára:

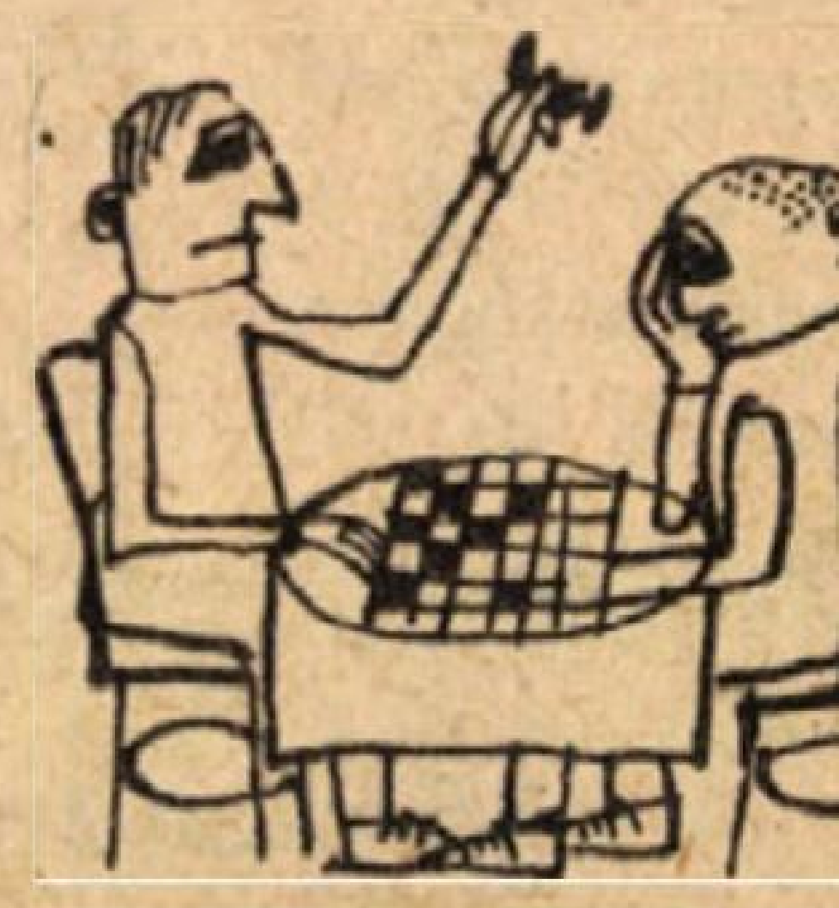

— Mértne — vágnám — mégis aztatat mértne — vágnám a tornyot — trattatam — pukkadjon meg, üsse a lovam!

És hirtelen egy napóleoni mozdulattal kiüti az ellenfél tornyát.

Meg is nyeri a partit, ami most már gyors tempóban bonyolódik le.

És még azt mondják ezek az unalmas történelmi materialisták, hogy a háborúk eredményét gazdasági és anyagi erők határozzák meg!

És a csatadal, az semmi?

Karaván az ENSz leple alatt

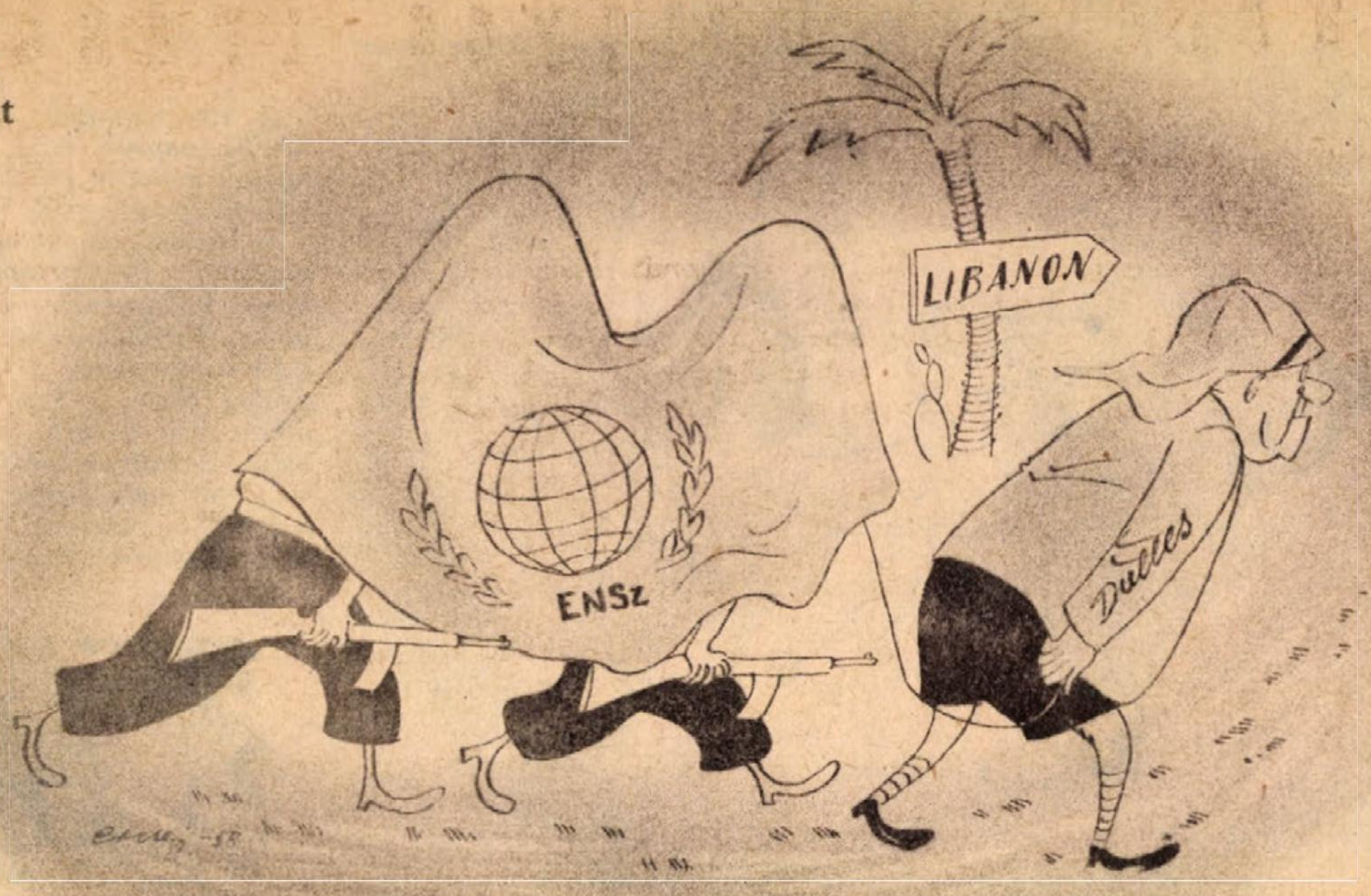

Erdei Sándor rajza

NŐK

Találkoztam a barátommal a Körúton. Szó nélkül belémkarolt, bevonszolt egy eszpresszóba és bevezetés, vagy indokolás nélkül az alábbi filozófiai fejtegetésbe kezdett:

— A nők tízévenként „borulnak ki". Tízéves korukban, amikor rájönnek, hogy nők — pedig hol van az még .... Húszéves korukban, amikor rájönnek, hogy a mesebeli herceg nemcsak hogy nem jön, de egyáltalán nincs. Harminc éves korukban, amikor rájönnek, hogy már legfeljebb két-három évig húszévesek. Negyvenéves korukban, amikor rájönnek, hogy elrontották az életüket. Ötven éves korukban, amikor rájönnek, hogy többé már nem lesz alkalmuk elrontani az életüket ...

Hátradőlt a széken és úgy nézett rám, mint aki választ vár. Alaposan szemügyre vettem, csak aztán szólaltam meg.

— Te öregem! Sápadt vagy, fáradt az arcod és mintha az idegeiddel sem lenne minden rendben. Mi a bajod? Inkább erről beszélj.

— Hiszen egyfolytában erről beszélek!

Elnevettem magamat:

— Te talán nő vagy?

— Nem — válaszolta halálkomolyan. — Én nős vagyok.

(teknős)

Autóvizsgán

Mészáros András rajza

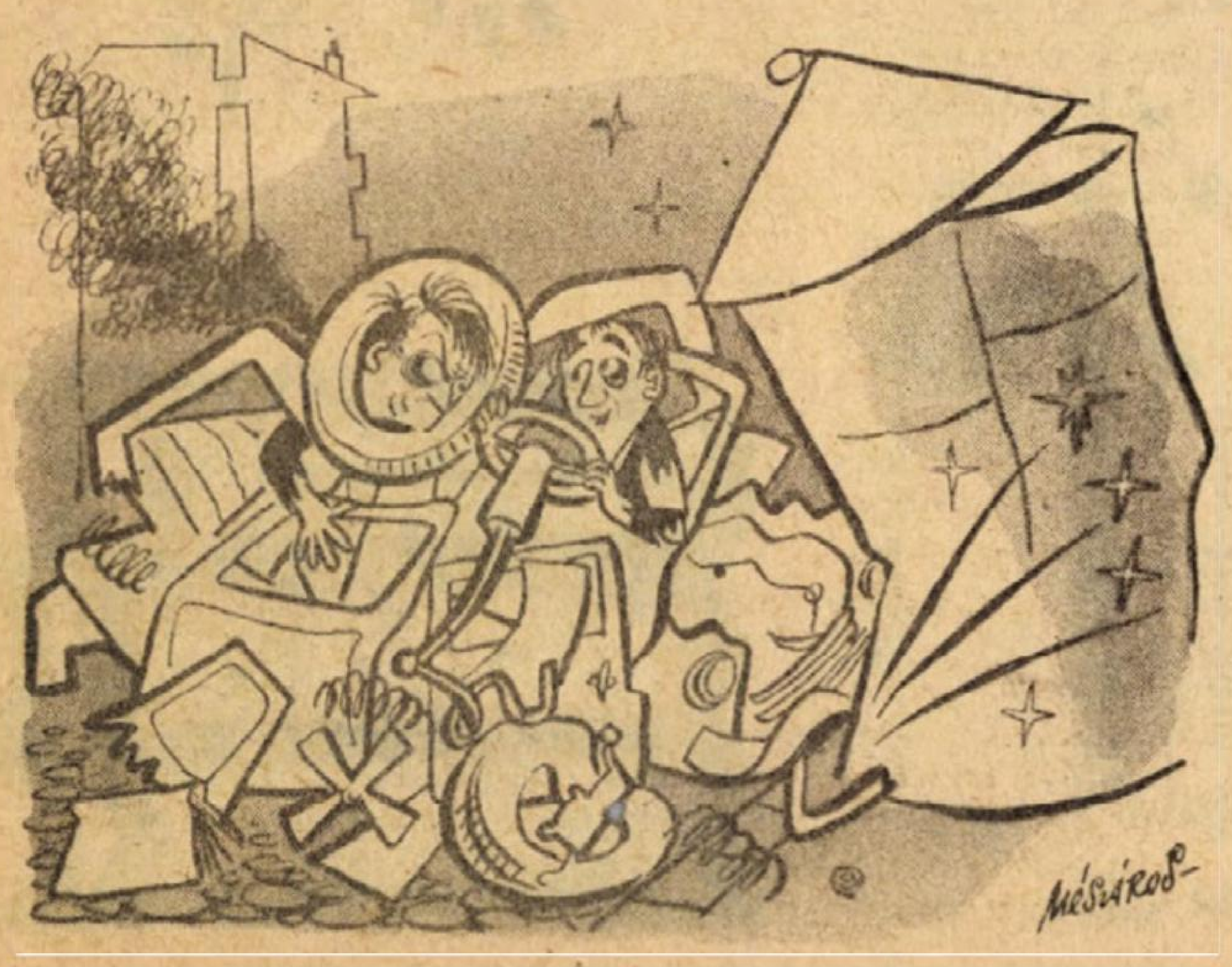

– Mit gondol, oktató úr, átmentem?

A világkiállítás után

Vasvári Anna rajza

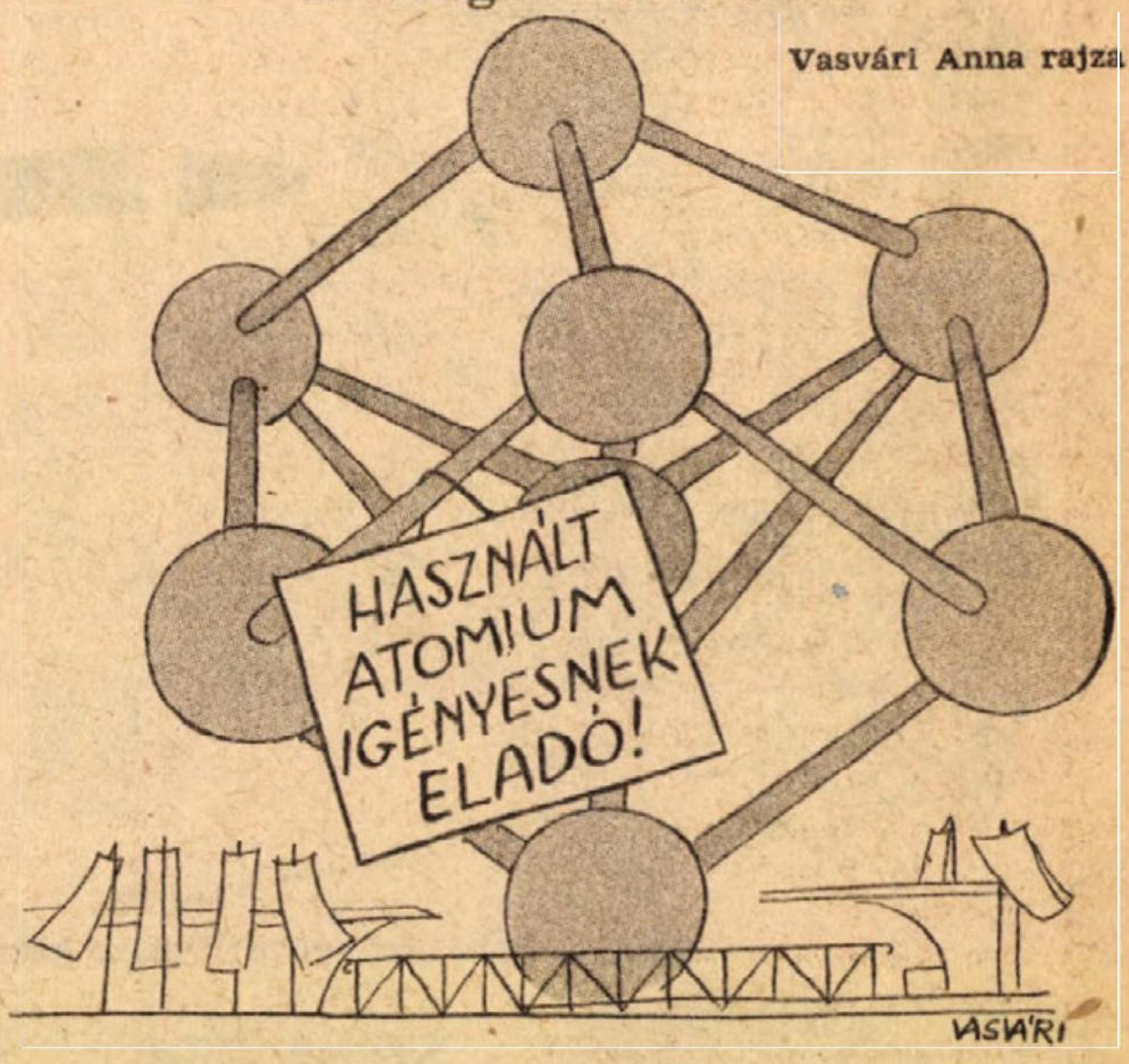

Rendes ember lehet

Schwott Lajos rajza

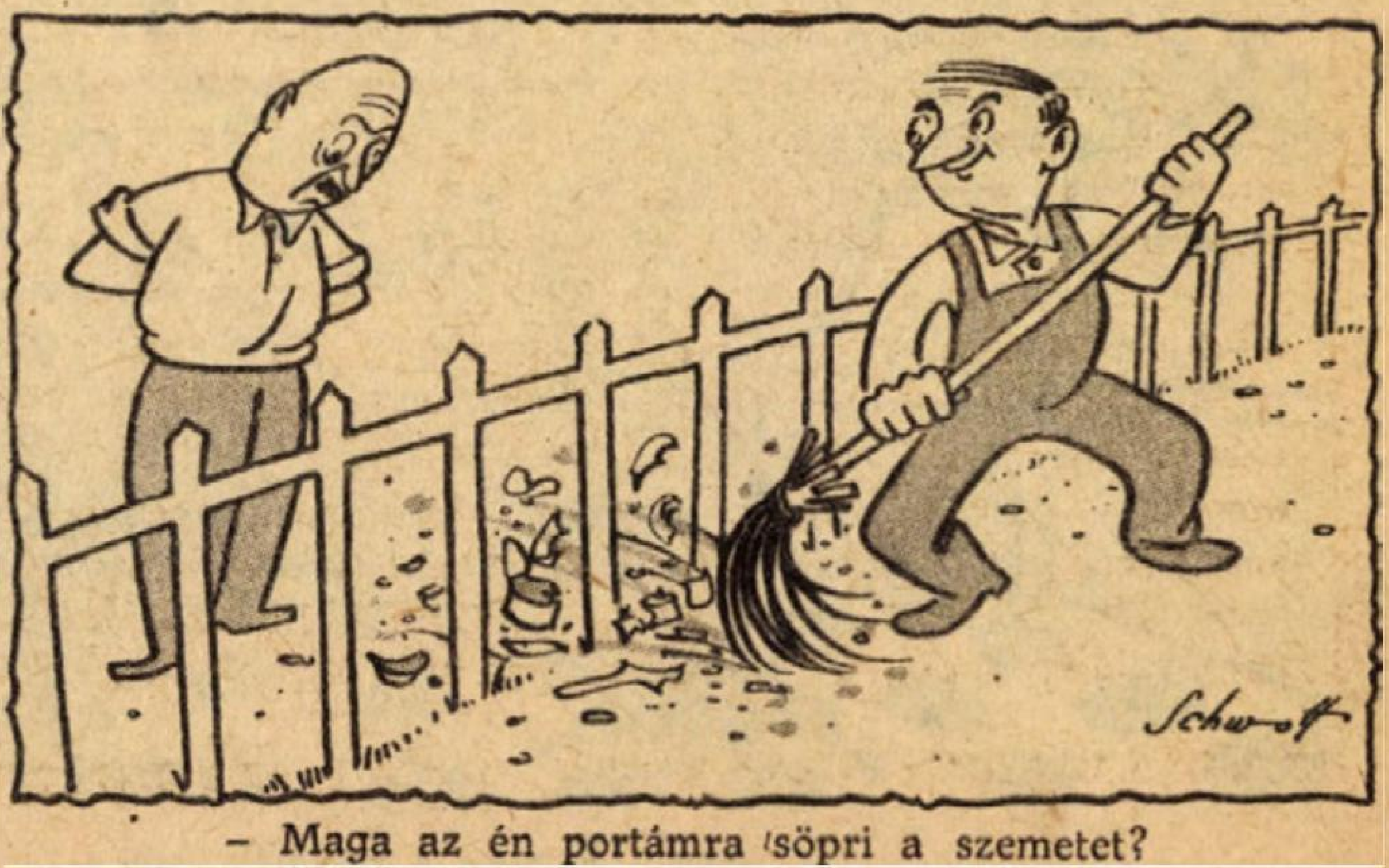

– Maga az én portámra söpri a szemetet?
– Ja kérem, én a magamén nem tűröm! ...

NESZE SEMMI, FOGD MEG JÓL!

Erdei Sándor rajza

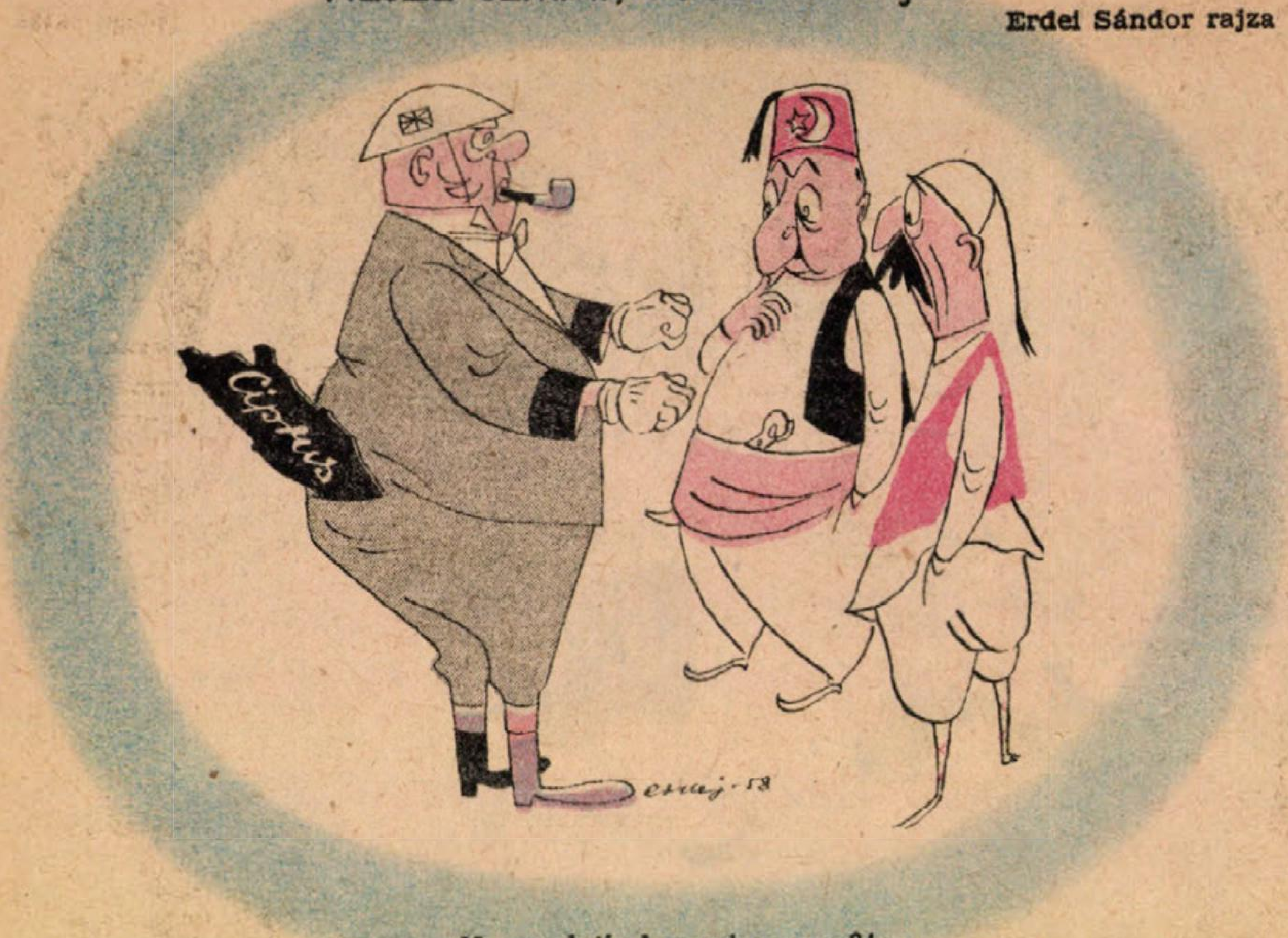
Ciprus
erdei-58

– Na, melyik kezemben van?!

Könyvhét

Sándor Károly rajza

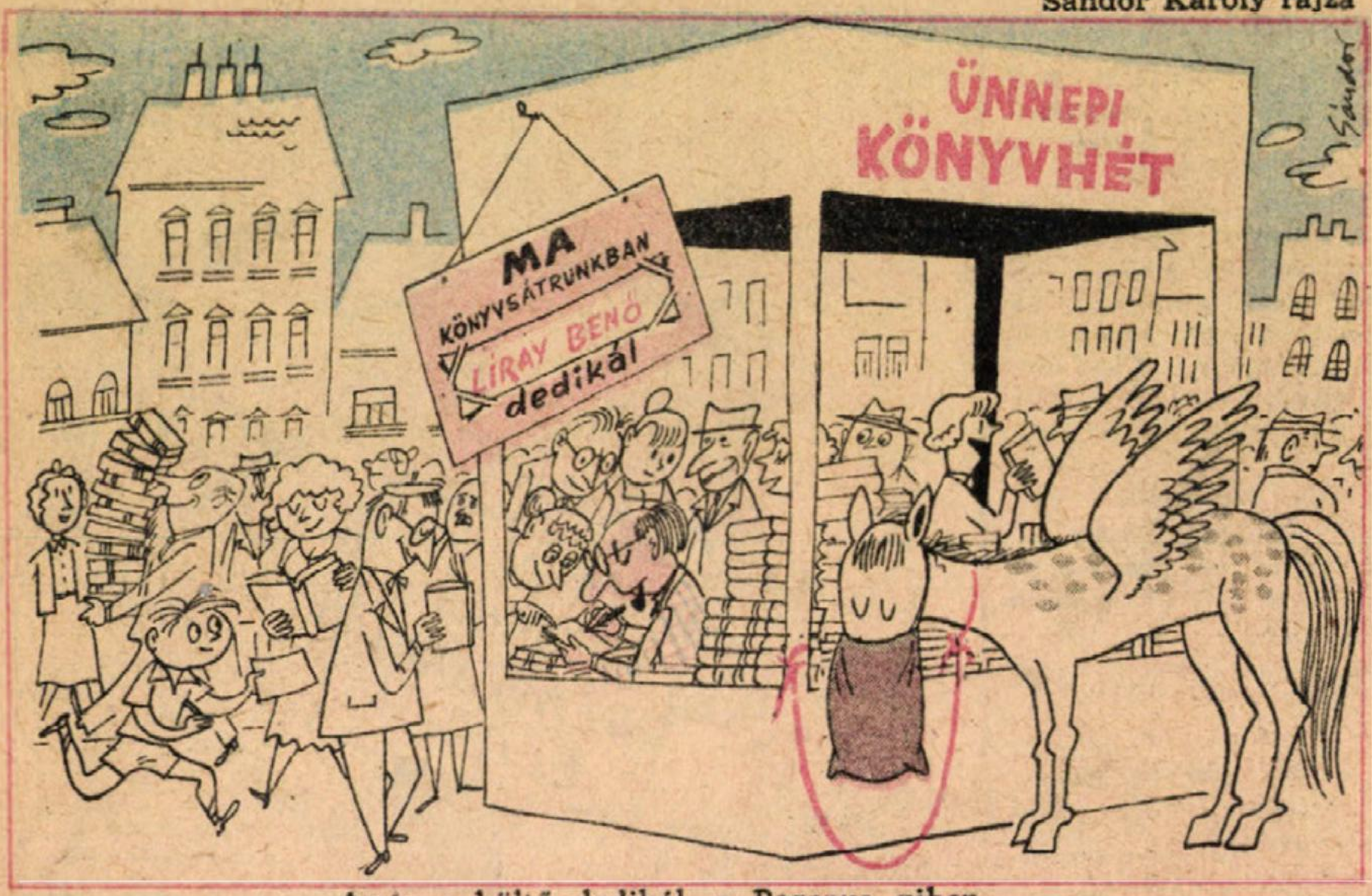
ÜNNEPI KÖNYVHÉT
MA KÖNYVSÁTRUNKBAN LÍRAY BENŐ dedikál
Sándor

Amig a költő dedikál, a Pegazus pihen ...

Szüret előtt

Gerő Sándor rajza

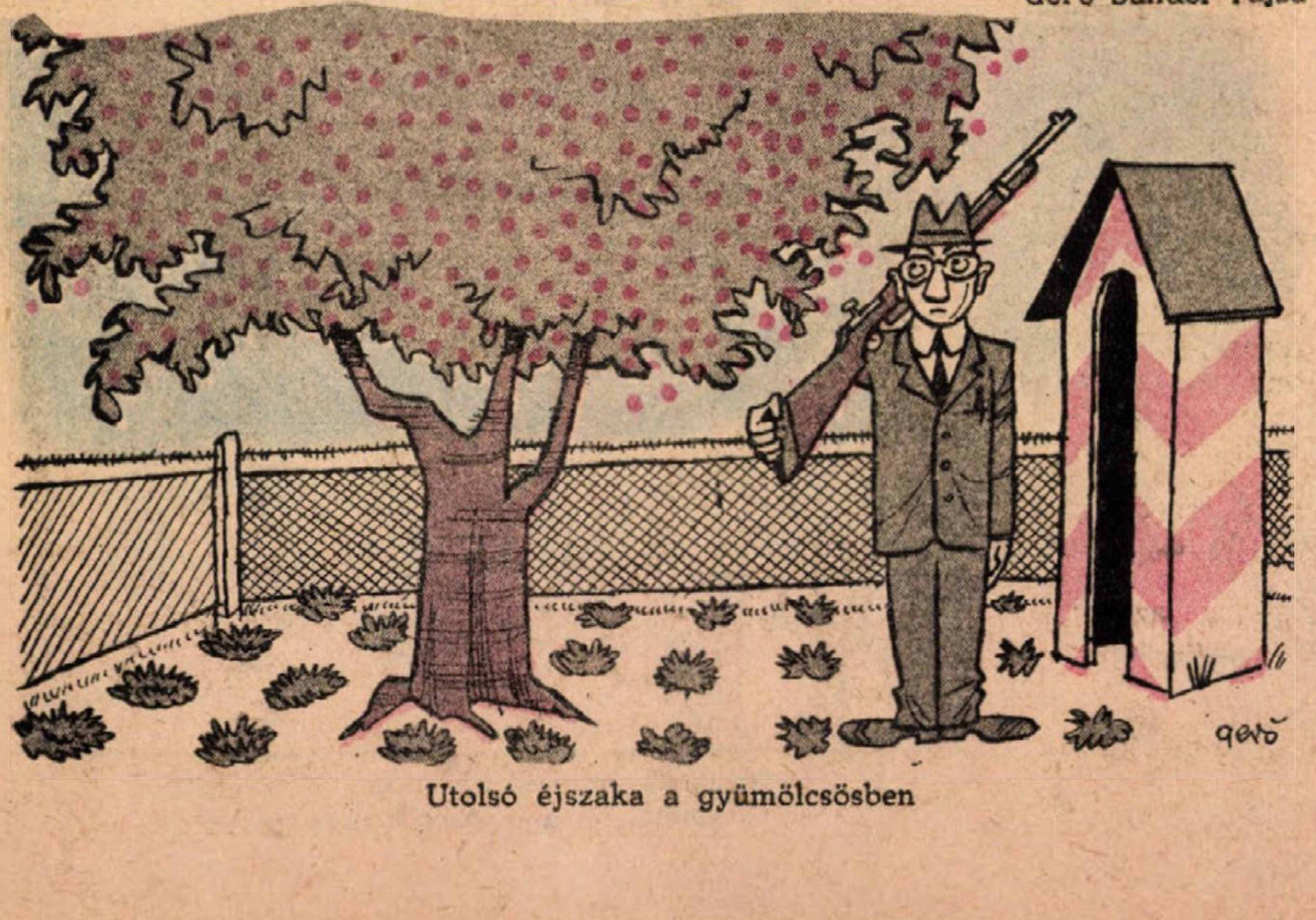

Utolsó éjszaka a gyümölcsösben

Könnyű neki!

A szeretet-otthon kertjében két öreg nénike napsütkérezik. Az egyik terítőt horgol, a másik csukott könyvet tart az ölében. Beszélgetnek.

— Bizony, Ilonkám, nem ment könnyen... Háromnegyed évig vártam, hogy felvegyenek valamelyik otthonba... Hetenként kétszer elgyalogoltam a fájós lábammal a Központba és onnan gyalog haza... Szép kis séta volt! A portás már ismert „Napról napra fiatalodik, Schulteisz néni!" — mondogatta. — „Nem ment férjhez azóta, mióta nem láttam?" ... Aztán, amikor megtudtam, hogy felvettek ebbe az otthonba, én bizony elsírtam magam... A boldogságtól és a... és a szomorúságtól... Nálad is ilyen nehezen ment, Ilonkám?

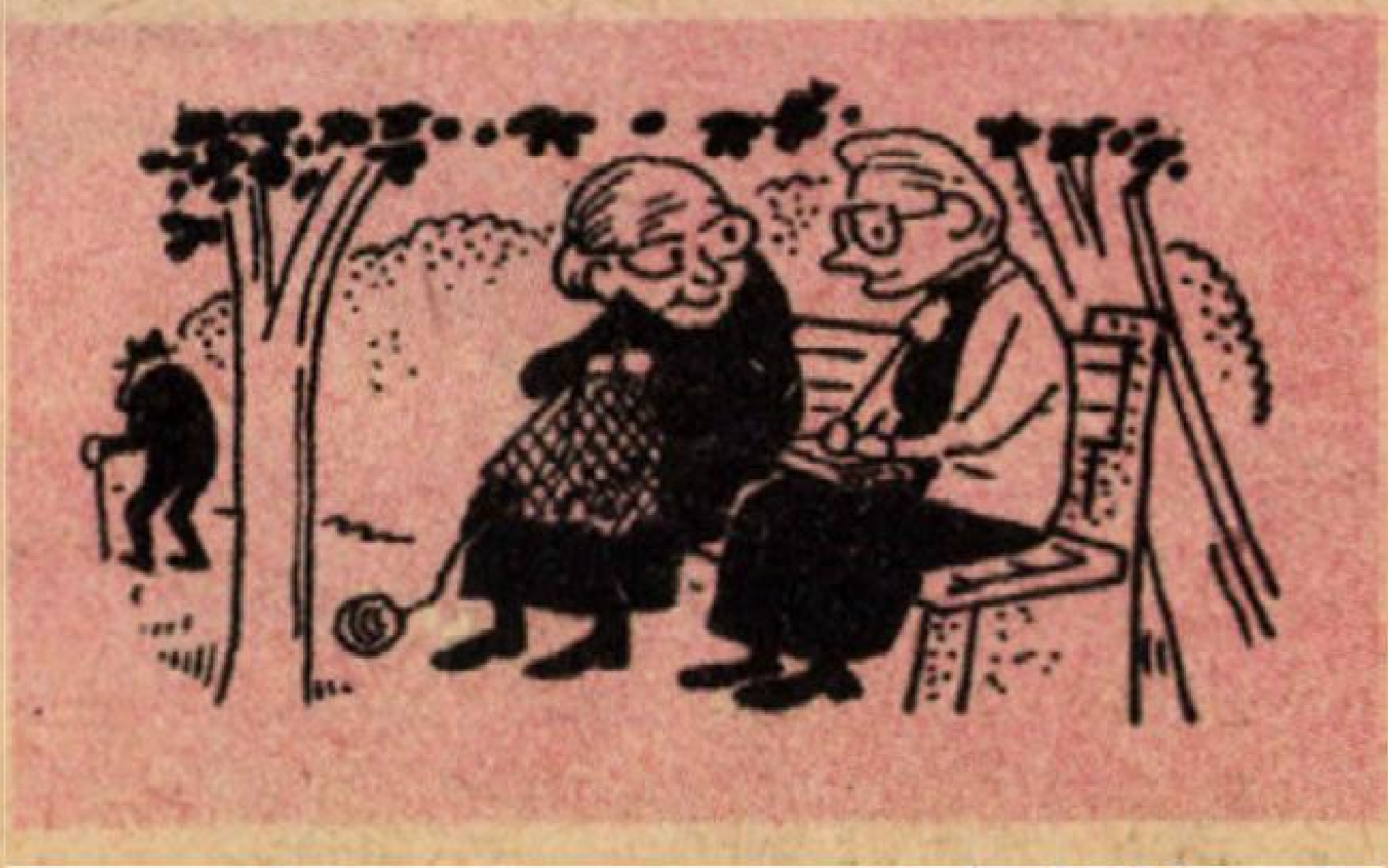

— Ó, nem... Két nap alatt elintéződött... Az igazgató fiam megemlítette a dolgot a másik fiamnak, aki főigazgató és az áttelefonozott a Központba... Megígérték neki, hogy sürgősen el fogják intézni az ügyet... A biztonság kedvéért azonban a lányom — osztályvezető a minisztériumban — személyesen ment el a Központba és ott rögtön kiadták neki a felvételi engedélyt... Aztán összecsomagolták a motyómat és a főigazgató fiam idehozott a kocsiján...

— Könnyű neked! Veled törődnek a gyerekeid... Jó gyerekek lehetnek!...

— Igen, nagyon, nagyon jó gyerekek...

(m.)

E heti hirdetésünk

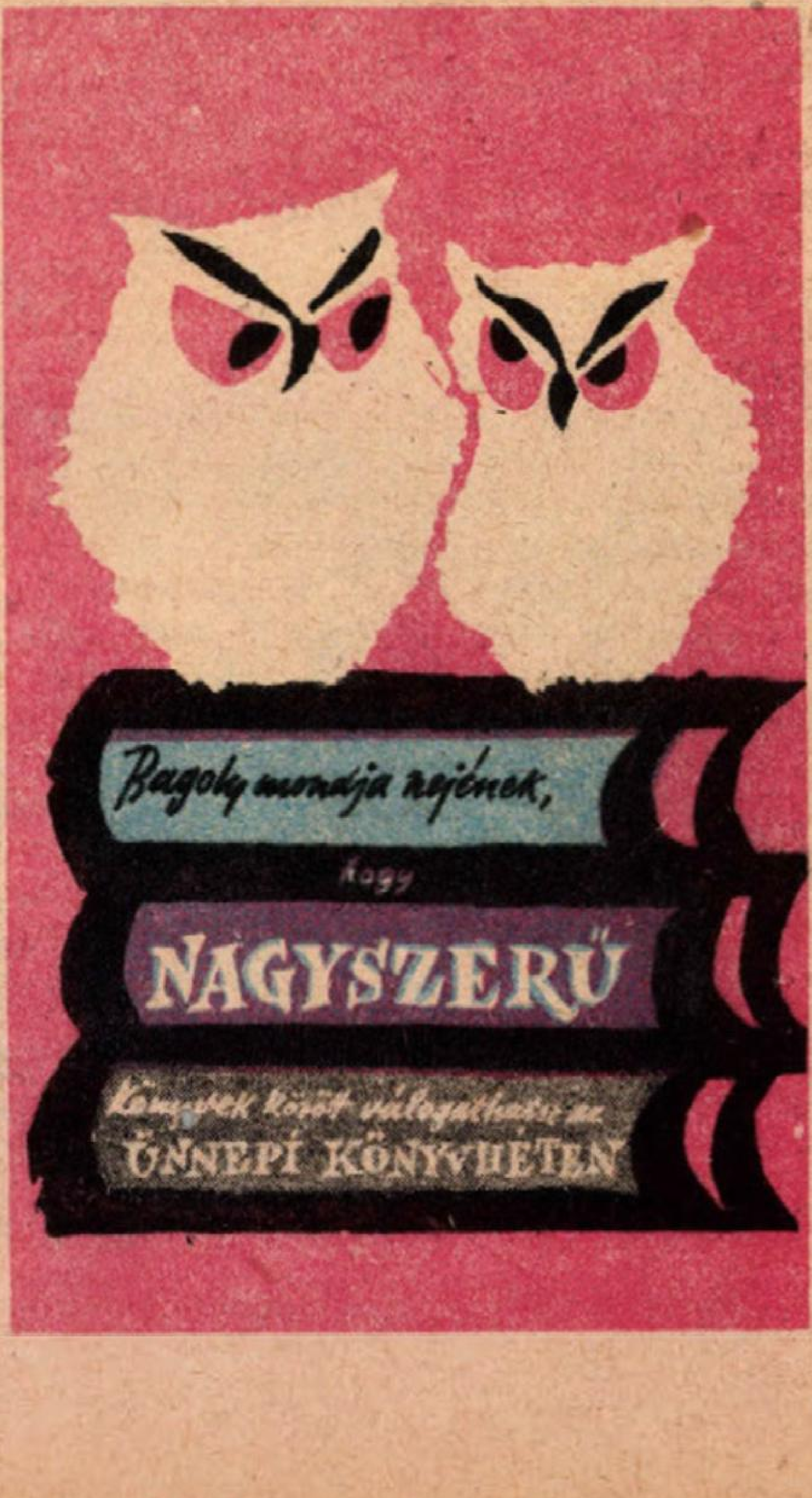
Bagoly mondja nejének,
hogy
NAGYSZERŰ
könyvek közt válogathatsz az
ÜNNEPI KÖNYVHETEN

Praktikus megoldás

Gerő Sándor rajza

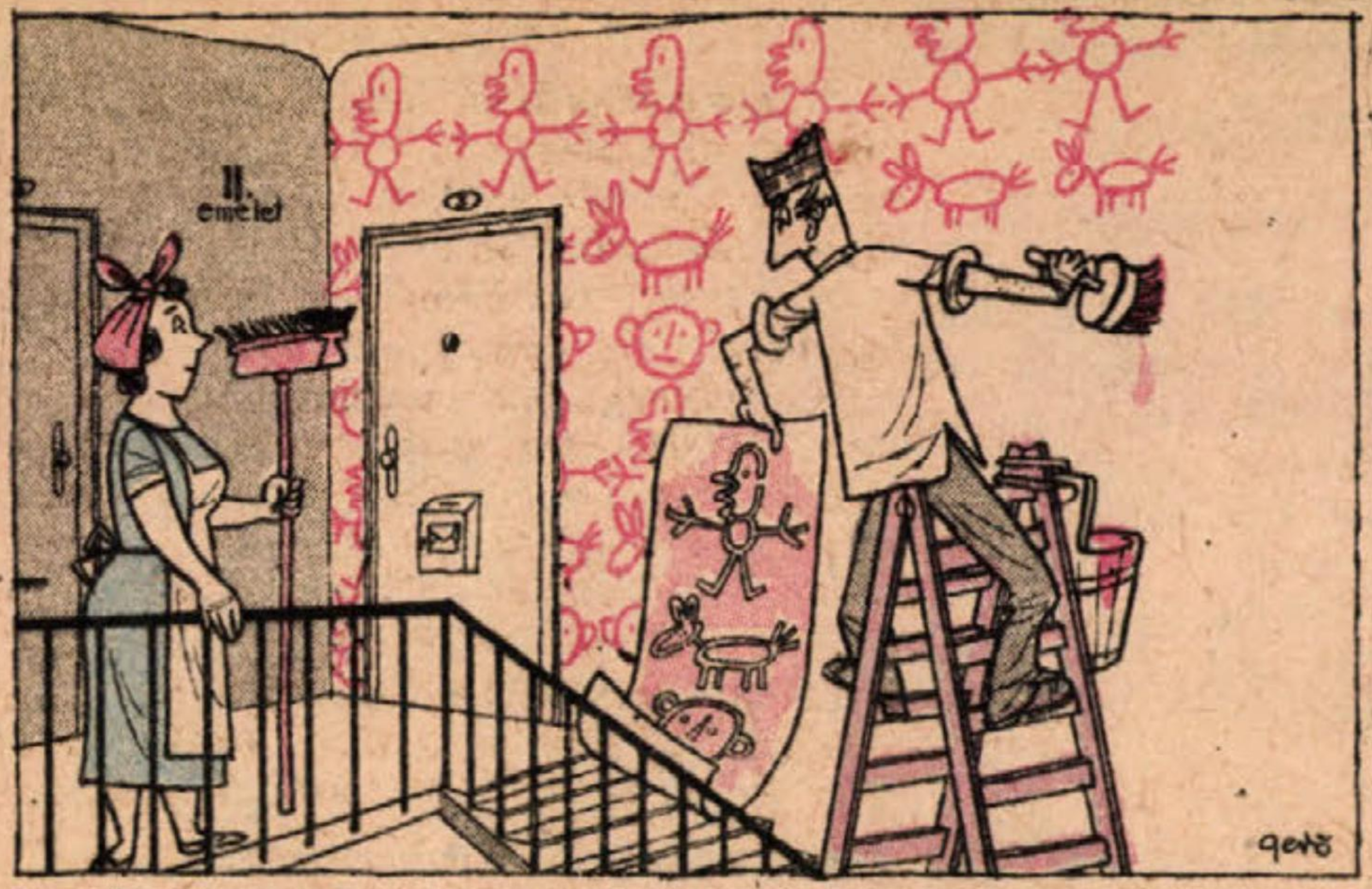

– Így legalább nem firkálják össze a falat a gyerekek...

Vízi-revü

Kasso rajza

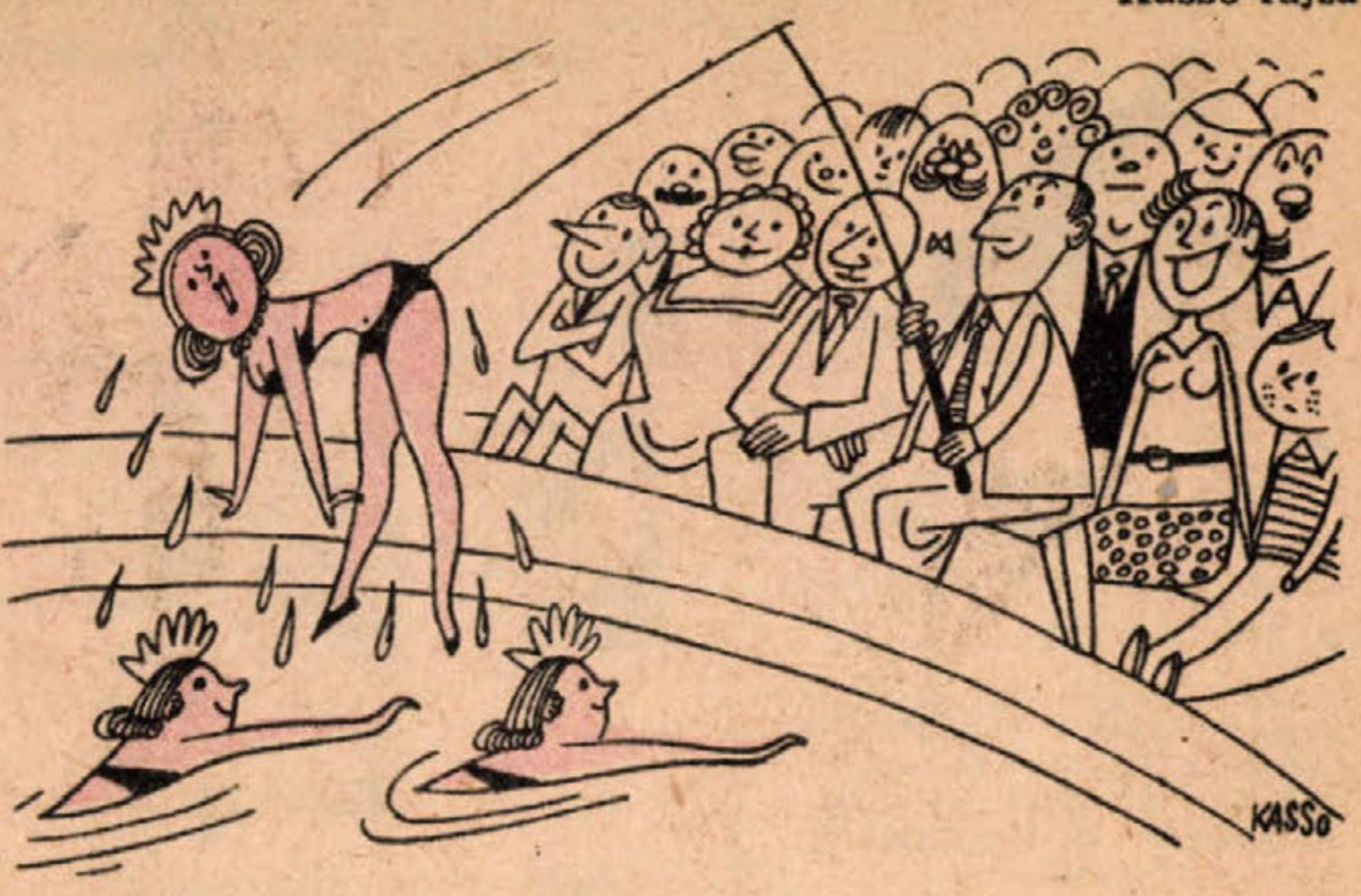

LEVÉL a hivatali kiskirálykodásról

Kedves Főelőadó Kartársam!

Ön családi otthonában gyengéd és engedelmes férje szeretett hitvesének, aki előtt akkor is haptákban áll, amikor erre vezényszót sem kap. Teszi pedig Ön ezt azon egyszerű okból, mert mindennél többre becsüli a házi békét és bölcsen vállalja a sorsot, amit az ég e házasság révén Önnek juttatni kegyes volt. Bár a magam területén régi és bátor harcosa vagyok a férfiúi egyenjogúságnak, az Ön családi állapotának ilyetén való alakulásába beleszólni nem érzem magam illetékesnek, és csupán azért emlékezem meg róla, hogy saját otthonában betöltött pozíciójának vázlatos ecsetelésével még jobban kidomborítsam markáns és harcos hivatali magatartását.

A fentiekből kitűnik, hogy míg egyébként kellemes családi otthonában semmi sem függ Öntől, és ha szól is valamit, azt is halkan mondja, addig hivatalában számos lényegbevágó ügyben hangos és döntő szava van. Ez is rendjén volna, hiszen nem Ön az egyetlen férj és főelőadó, akinek életében ilyen kibékíthetetlen ellentmondások vannak, de az már sehogy sincs rendjén, hogy Ön kétféle mértékkel mér, amikor egyrészt az Ön feleségéről, másrészt az Ön hivatali beosztottjáról van szó, aki ugyancsak feleség, csak éppen nem Önt, hanem egy máshol dolgozó főelőadót vallhat férjének.

Ön, kedves Főelőadó kartársam például megköveteli, hogy felesége akkor vehesse ki jól megérdemelt szabadságát, amikor ezt Önnel együtt töltheti valahol a Balaton partján. Ön azonban ismeretlen főelőadó kollégájának az Ön beosztottjaként dolgozó feleségét pont akkor kényszeríti fizetéses szabadságának igénybevételére, amikor lehetetlenné válik számára, hogy azt férjével együtt élvezhesse. Ön a „szabadságolási ütemtervre" hivatkozva először kivétet egy-két-három napot a dolgozókkal, majd a fennmaradó egy-két hetet sajátos módszerrel megtervezi, tekintet nélkül arra, hogy az érdekelt dolgozónak ez megfelelő-e.

Az ilyen önkényes eljárást a Munkatörvénykönyv is tiltja, de sajnálatos, hogy nem tiltakozik ellene az Ön embersége és igazságérzete. Sőt, Ön hivatali hatalmát mindenképpen érvényesíteni kívánja, s a dolgozók jogos panaszait „felső utasításra" való hivatkozással elhárítja.

Elárulom Önnek, hogy Főigazgatója, akivel alkalmam volt erről beható eszmecserét folytatni, megveti Önt, és kiskirálynak tartja s úgy vélekedik: így rontanak el „lent" a végrehajtásnál sok mindent, amit „fent" helyesen elrendelnek. Ne túlozzunk, én ismerem Önt: nem nagy kiskirály csak *egy* kiskirály a kisebbfajta kiskirályok közül, vagy talán megrögzött bürokrata, akit a rosszul értelmezett ütemterv szentsége irányít és az elnyomatás a családi körben, melyre levelem elején illő tapintattal bátor voltam rámutatni.

Itt van a kutya elásva, Főelőadó kartársam: az ember ne viseljen otthon papucsot, a hivatalban pedig csizmát! Járjon egyszerű cipőben itt is, ott is.

Földes György

Tapintat

Várnai György rajza

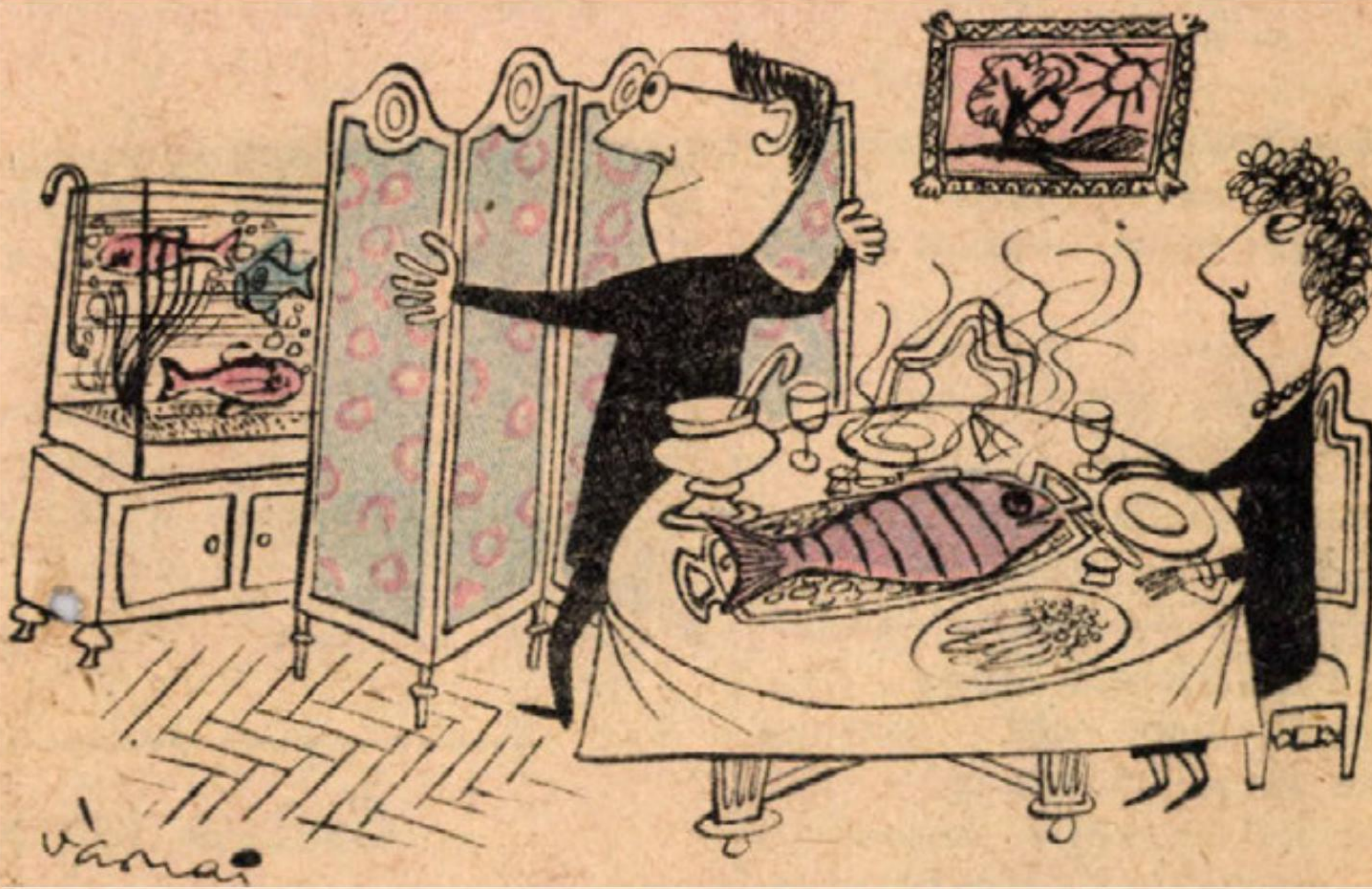

– Ne izgassuk szegényeket, anyukám...

Kisebb munkákat nem vállal a javító vállalat

Szűr-Szabó József rajza

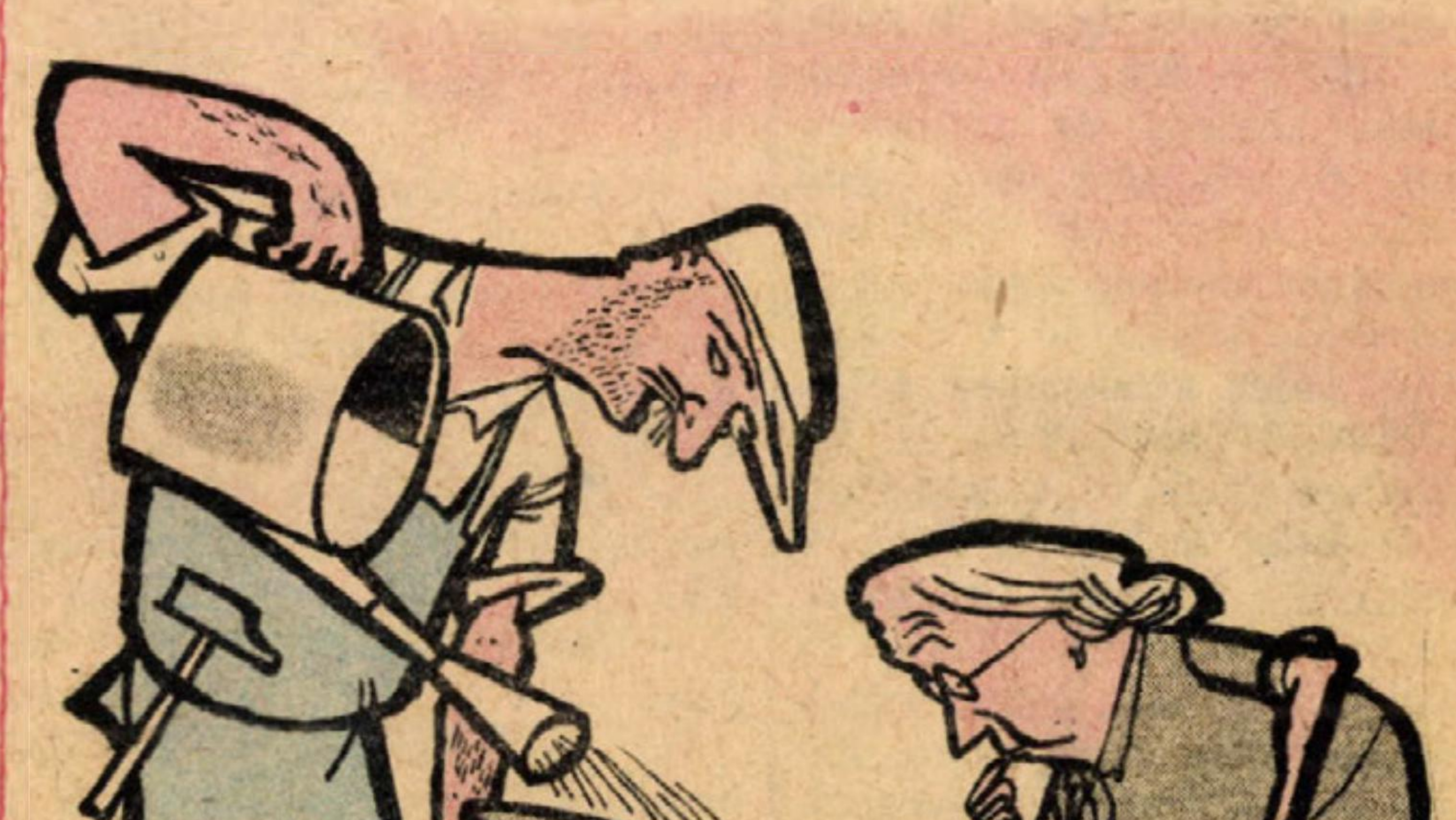

– Főzzön vele csak nyugodtan, ha nagyobb lesz a lyuk, megcsináljuk...

Még egyszer a motorversenyről

Két héttel ezelőtt megírtuk, hogy mintegy százezernyi utas mérgelődött a Városligetben rendezett motorverseny miatt, mert

három napon át, a legforgalmasabb időpontokban lezárták a Váci út és Thököly út közti terepet, leállították a trolibuszok forgalmát.

Emiatt a két városrészt összekötő fontos útvonalon gyalog voltak kénytelenek az emberek közlekedni.

A Fővárosi Tanács VB elnökhelyettese ígéretet tett, hogy *nem lesz többé a Városligetben motorverseny!* Ennek ellenére két héttel később *ismét engedélyezték a versenyt,* újból lezárták a forgalmat.

Értesülésünk szerint technikai okok miatt adtak még egyszer, ezúttal

kifejezetten utoljára

engedélyt a versenyre. Viszont a motorversenyeknek sportszempontból nagy fontosságuk van, tehát szükség lenne arra, hogy *a régi népligeti pályát végre rendbehozzák,* mert ez az egyetlen megfelelő terep hasonló motorversenyek rendezésére.

Nyári melegben

nemcsak érik, hanem romlik is a gyümölcs. Vasárnap megnéztünk néhány Zöldség-Gyümölcs boltot a körutakon. A kirakatok pontosan elárulják, milyen gondossággal kezelik az üzletvezetők a gyorsan romló zöldség- és gyümölcsárut. A kirakatok nagy része tiszta, rendes volt, romlandó áru nem maradt kinn. De a Bajcsy-Zsilinszky út 27. szám alatti üzlet kirakatában feleslegesen és gondatlanul a kirakatban hagyták a szombati zárás után a gombát és cseresznyét. Szegény sampion, vasárnapra egészen kinyílt és megszürkült és a gyümölcsnek sem használt a napsütés. Ezt még egy Gyümért-üzletvezetőnek is tudnia kell!

Le a bürokráciával.

Garabonci furcsaságok

Kötelező sajtevés

A Tejforgalmi Vállalat minden hónapban sajtot küld a garabonci tejszedőknek azzal az utasítással, hogy a tej kifizetésekor minden gazdának adjanak belőle és a sajt árát vonják le a tej ellenértékéből. Ennek a „vitaminos" előzékenységnek eredményeként kénytelen sajtot enni az is, aki nem akar és az is, aki nem szereti.

Barikád

A szövetkezet traktorosai szántás végeztével az egyik tárcsát ott hagyták a szűk dűlőút közepén, így az arra járó kocsik kénytelenek a bevetett területen járni. Hónapok óta hever ott a tárcsa, de senkinek sem jut eszébe elszállítani. A garabonci tanács sem veszi észre?

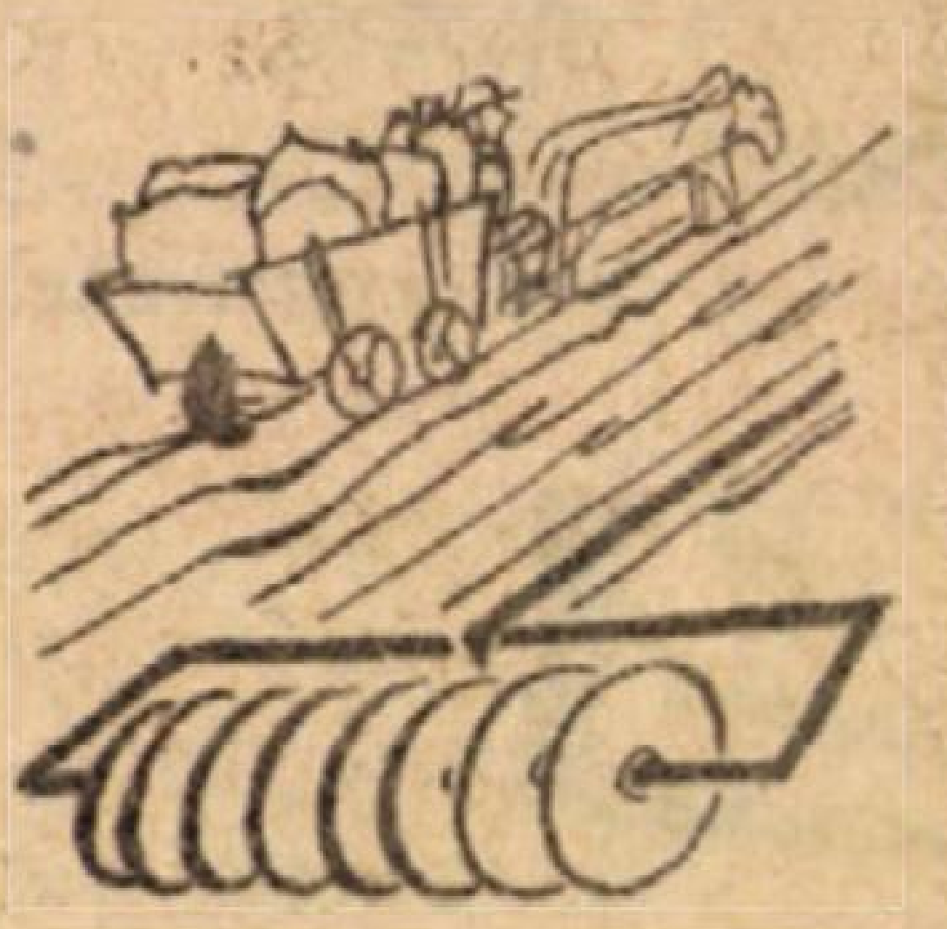

Hol a folytatás?

Mozinkban múlt év nyarán játszották az „Ernst Thälmann" című film első részét. Azóta várjuk a második részt, de úgy látszik, hogy a Moziüzemi Vállalat megfeledkezett rólunk. Előzékenységből – ha már a második részt nem küldték –, legalább levélben értesíthetnének bennünket arról, hogy mi történik a film második felében.

B. Z.
Garabonc, Zala megye

Cserép komédia Győrött

— Cserepet kérek — jelentkezett egy tetőfedő kisiparos a komáromi TÜZÉP-nél.

— Nem adhatok — válaszolta dr. Sebestyén Andorné telepvezető.

— De már bocsánatot kérek, nekem szabályos kiutalásom van.

— Akkor sem adhatok. Amíg a kőműves kisiparosok nem veszik át a cementet, addig nincs cserépkiutalás.

— De rengeteg a munka! Beáznak a tetők!

— Akkor sem adhatok.

Az eredménytelen beszélgetés után a tetőfedő mester a komáromi Városi Tanácshoz ment. Rákos Ferenc, mint az elsőfokú iparhatóság osztályvezetője, a cserép kiadása ügyében Sebestyénnéhez fordult, közérdekre hivatkozott, de ő sem ért el eredményt.

— Csak a TÜZÉP-központ igazgatója adhat engedélyt, de ő sem járul hozzá, hogy amíg a cementet el nem viszik, cserepet adjunk — válaszolta Rákosnak a telepvezető.

Ilyen előzmények után fordult a Ludas Matyihoz a komáromi Tanács és segítségünket kérte ebben a bohózatba illő ügyben. Valóban mulatságos, hogy a nehezebben eladható cement átvételétől teszik függővé a keresettebb cserép kiadását. Ez olyan, mintha húst addig nem adna a hentes, amíg a zöldségesnél eladhatatlan főzelékféleség van.

Sürgős intézkedést kérünk, mert a Győr-, Sopron-, Vas- és Komárom megyei TÜZÉP Vállalat győri igazgatóságánál úgy látszik nem tudják, hogy a javításra szoruló tetők életveszélyessé válhatnak.

Sok a „melléklet"

Egy pénzügyi dolgozó tanulságos levelét kézbesitette a posta. Ebben arról panaszkodik, hogy a községi tanácsok mellett működő adócsoportok túl vannak terhelve adminisztrációs munkával. Kitűnik a levélből, hogy a havi eredmények kimutatásához túlságosan sok mellékletet kell *házilag* készíteni. Ez havonta egy embernek körülbelül hat napi munkát jelent. A kimutatásokat, mellékleteket, amelyek statisztikai célt szolgálnak, egyszerűsíteni kellene – javasolja a levélíró – úgy, hogy azt egy-két nap alatt is elkészíthessék a tanácsi dolgozók. A csekkszámla kivonatból amúgy is látni mindazokat az adatokat, amelyeket most a mellékleteken kell kimutatni. A felesleges iratgyártással elvonják a munkaerőket az adókivetési és behajtási munkálatoktól.

Olvasónk panaszolja azt is, hogy néha ugyanazt a munkát háromszor is el kell végezniök, így például a *megváltási árrendelettel* kapcsolatos kimutatásokat többször is át kellett dolgozniok, mert a rendeletet az elmúlt évben háromszor módosították.

Ludas Matyi elintézte.

„Miért nincs tejcsárda a budapesti utcákon?" című cikkel kapcsolatban közlöm, hogy a Belkereskedelmi Minisztérium a közeljövőben hetven korszerű tejcsárdát fog építtetni.

Sásdi Sándor
Bp. Főv. Tan. VB Keresk. O.

Az „Úri vonal" című cikkben szereplő autóbusz vezetőjét meg nem engedhető magatartásáért kellő kioktatásban részesitettük és egyhavi prémium-megvonással büntettük.

Főv. Autóbuszüzem

A „Fröccs" című közleménnyel termelési értekezleten foglalkoztunk. Utasitottuk az Utasellátó dolgozóit, hogy minden esetben gondoskodjanak megfelelő mennyiségű ásványvízről.

Utasellátó ÜV

A VIRÁGCSERÉP SINCS INGYEN

pedig azt hihetné az ember, hogy ingyen van, ha a Tolbuchin körúti csarnok egyik Virágért elárusitóhelyén vásárol. A muskátli cserepeire ugyanis nincs szüksége a vevőnek, ha a virágot ládába szándékozik átültetni. A fölösleges virágcserepeket még előállítási áron sem veszik vissza. Az ember vagy hazacipeli – fölöslegesen, vagy otthagyja – ingyen. Talán egy cserép megérne annyit, mint egy másfél decis gyógyszeresüveg! . . .

Senkinek se szúr szemet

a Lenin körút és Rudas László utca sarkán levő üzlethelyiség csúf kirakatsorozata?

Hónapok óta zöld, szürke, fehér, sárga szinű plakátfoszlányok „díszítik" a kirakatokat, a ház földszinti falrészén pedig le van verve a vakolat. Gusztustalan látvány a főváros szívében . . . Egy kis tábla hirdeti, hogy itt a KERAVILL fog építkezni. Tekintve, hogy ez az építkezés még sokáig elhúzódhat, a KERAVILL vezetőségének eszébe juthatott volna, hogy dekorációs osztályukkal ideiglenesen rendezze az üzlethelyiség külső frontját.

Ötletpályázatunk anyagából

Már nincs vezetőállásban

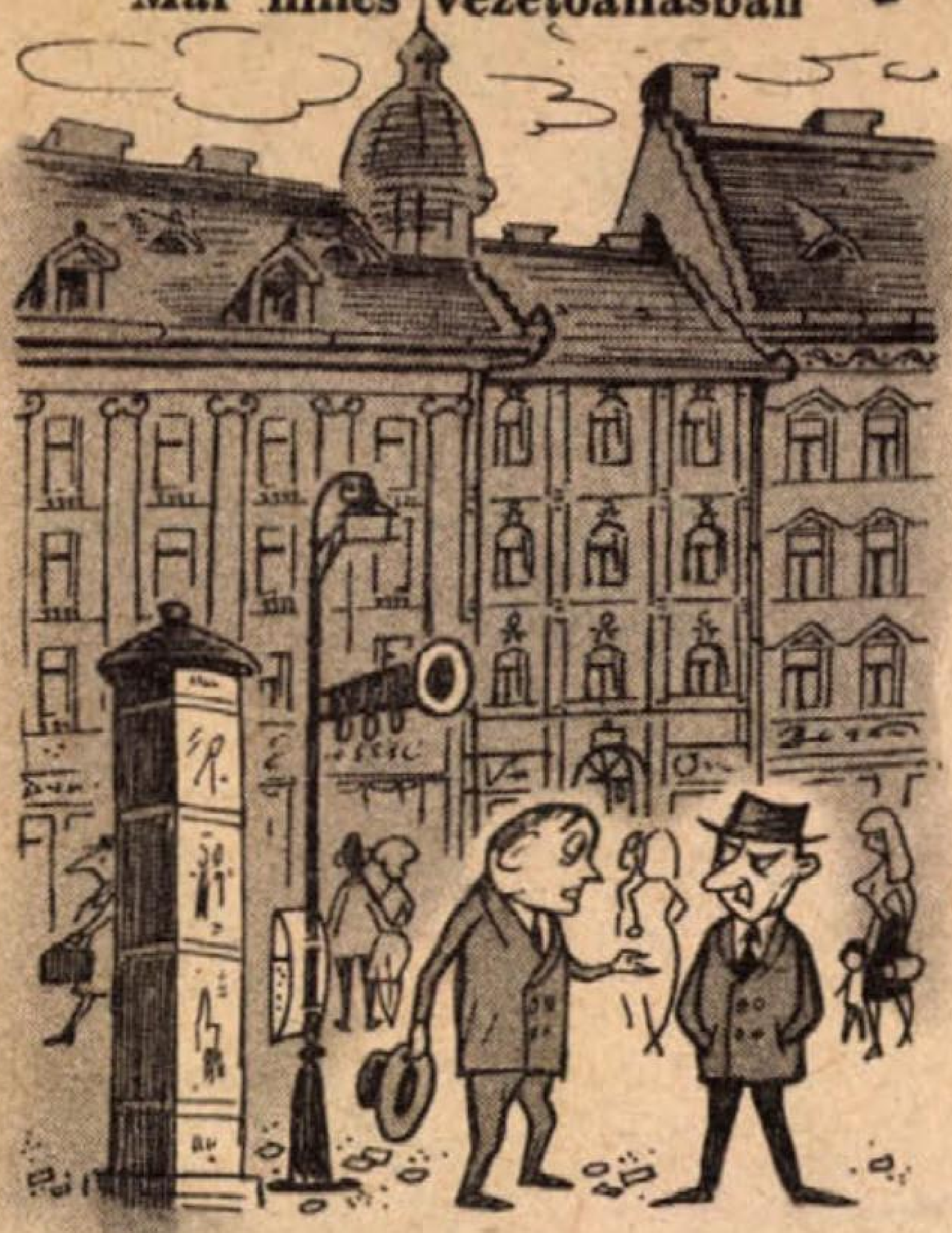

– Mondja kérem, hol találom meg a VAJÉRT hivatali épületét?

– De hiszen a VAJÉRT-et öt évig ön vezette...

– Az igaz, de tudja, elvették az autómat és most gyalog nem találok oda!...

Tóth István
Budapest, VI., Lenin körút 96.

Ötletpályázatunk java terméséből ismét közlünk néhányat. Egyben ismertetjük a háromhónapos pályázat júniusi díjnyerteseit. 500-500 forinttal jutalmaztuk az alábbi három ötletet:

Kertes Kollmann Jenő, Bonyhád, a Ludas Matyi 25. számában megjelent *„Ötletes újítás későnkelő téesztagok részére”* című rajzötletét;

Szabó Vilma, Budapest, XIII., Gogol u. 23., lapunk 25. számában megjelent *„Szerető gyermek”* című rajzötletét;

Gyimesi László, Budapest, XIX., Dobó Katica u. 38., jelen számunkban közölt *„Egy disszidens kálváriája”* című rajzötletét.

A pályázatunkra eddig beérkezett sok ezer rajzötlet feldolgozása még nem fejeződött be. A még nem értékelt ötleteket az ezután beérkezőkkel együtt a júliusi, augusztusi díjak kiosztásánál természetesen figyelembe vesszük.

Gyógytorna

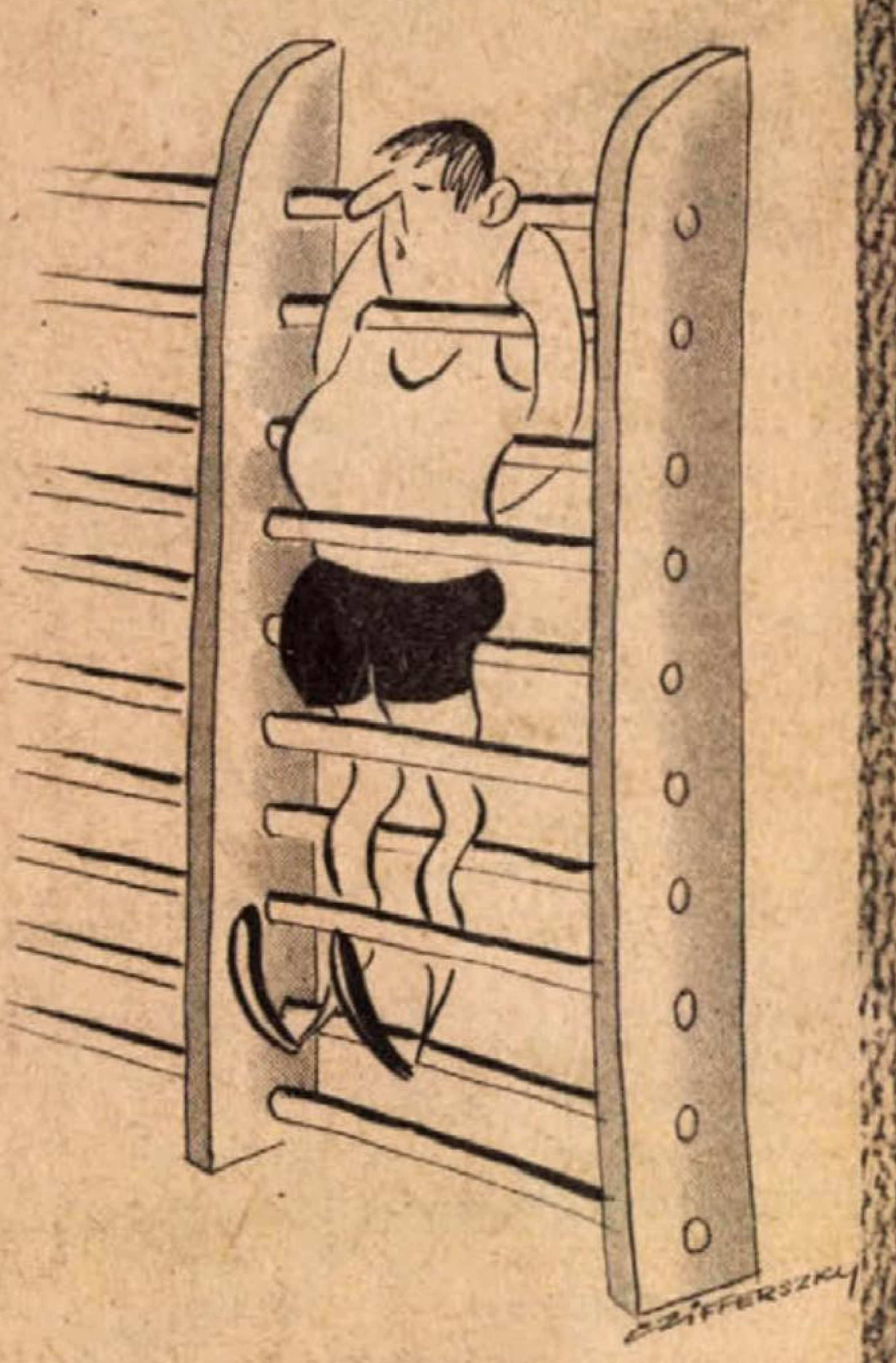

Czifferszky Béla rajza
Budapest, VII., Rottenbiller u. 4/a.

Hol késik a központi garázs?

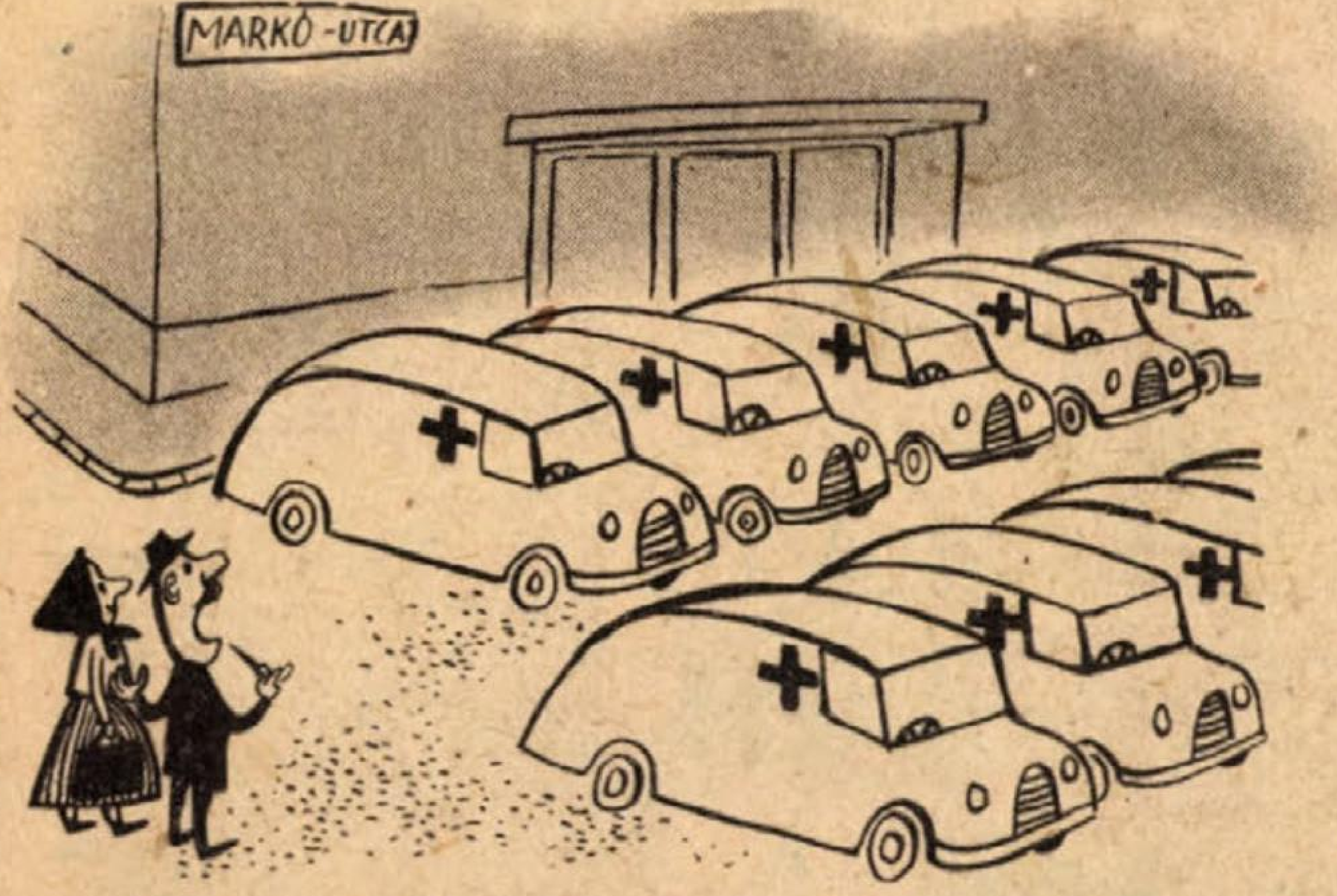

– Odanézz, anyjuk! Micsoda tömegszerencsétlenség lehetett itt!

Komlós István
Budapest, XII., Szarvas Gábor u. 48.

Egy disszidens kálváriája

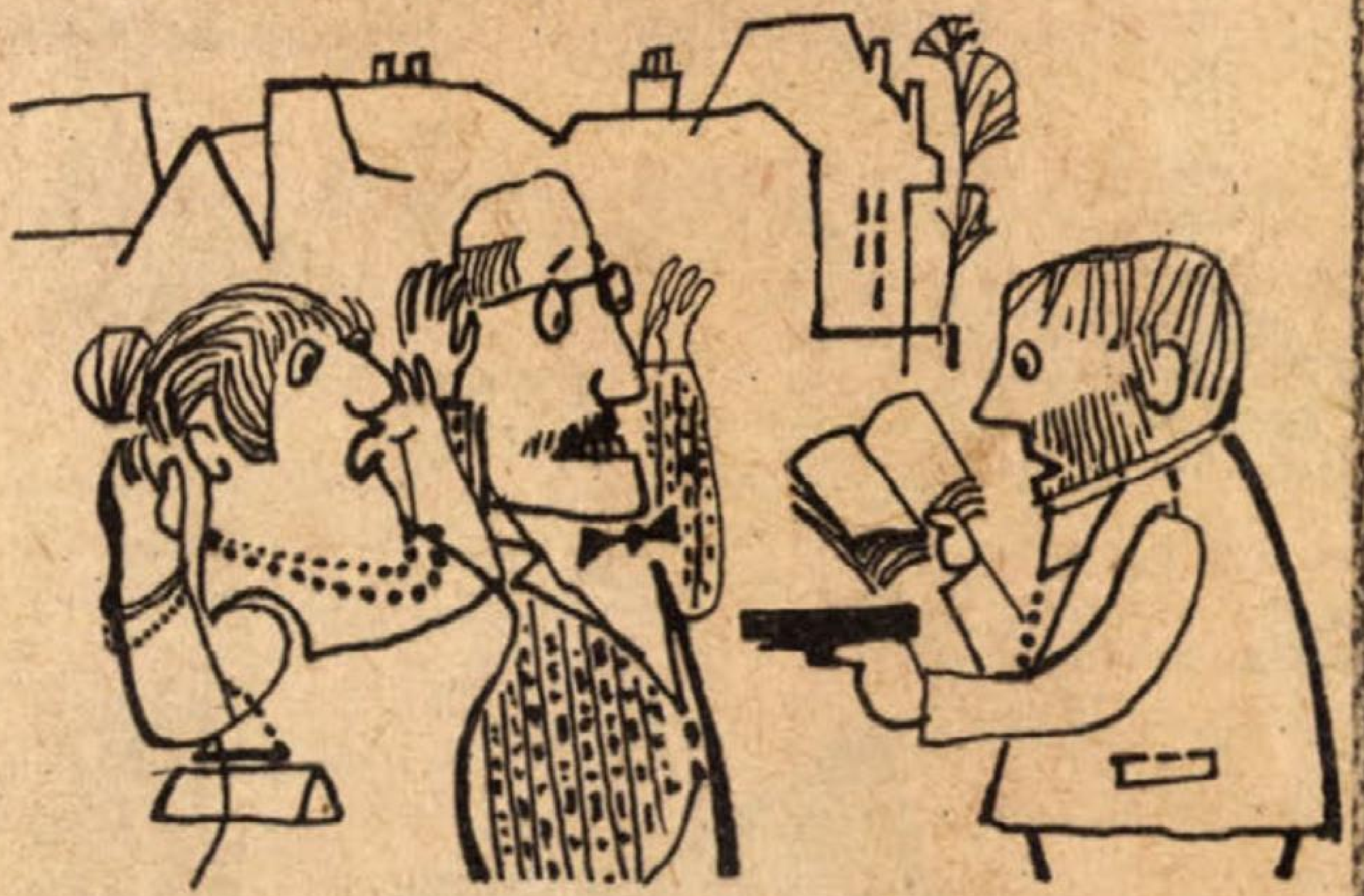

– Ezt a pehhet! Nem találom a szótárban az ékszer szót!

Gyimesi László
Budapest, XIX., Dobó Katica u. 38.

A kisautó defektje

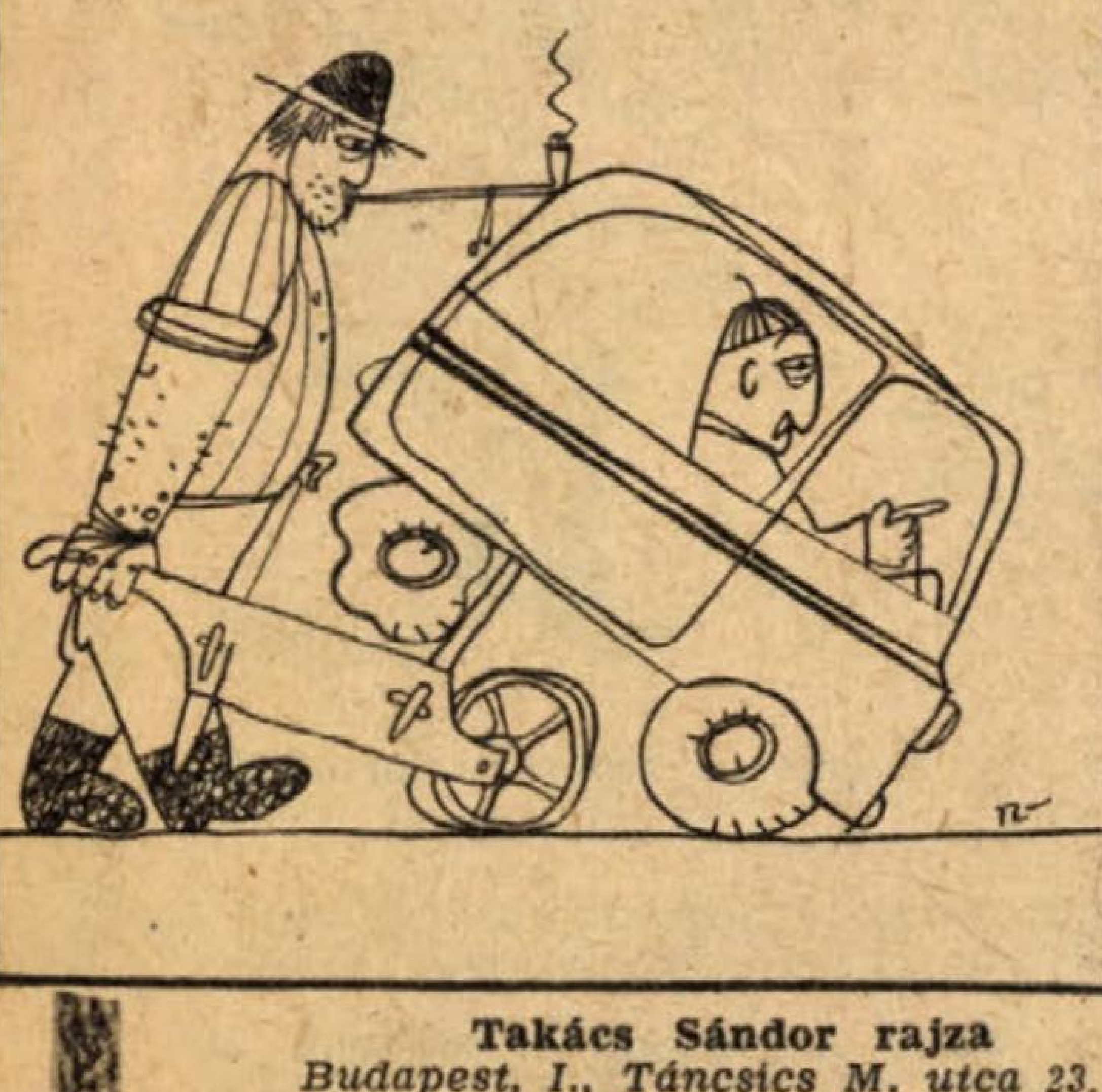

Takács Sándor rajza
Budapest, I., Táncsics M. utca 23.

Szabadul a huligán
avagy
a sorsjátékok divatját éljük

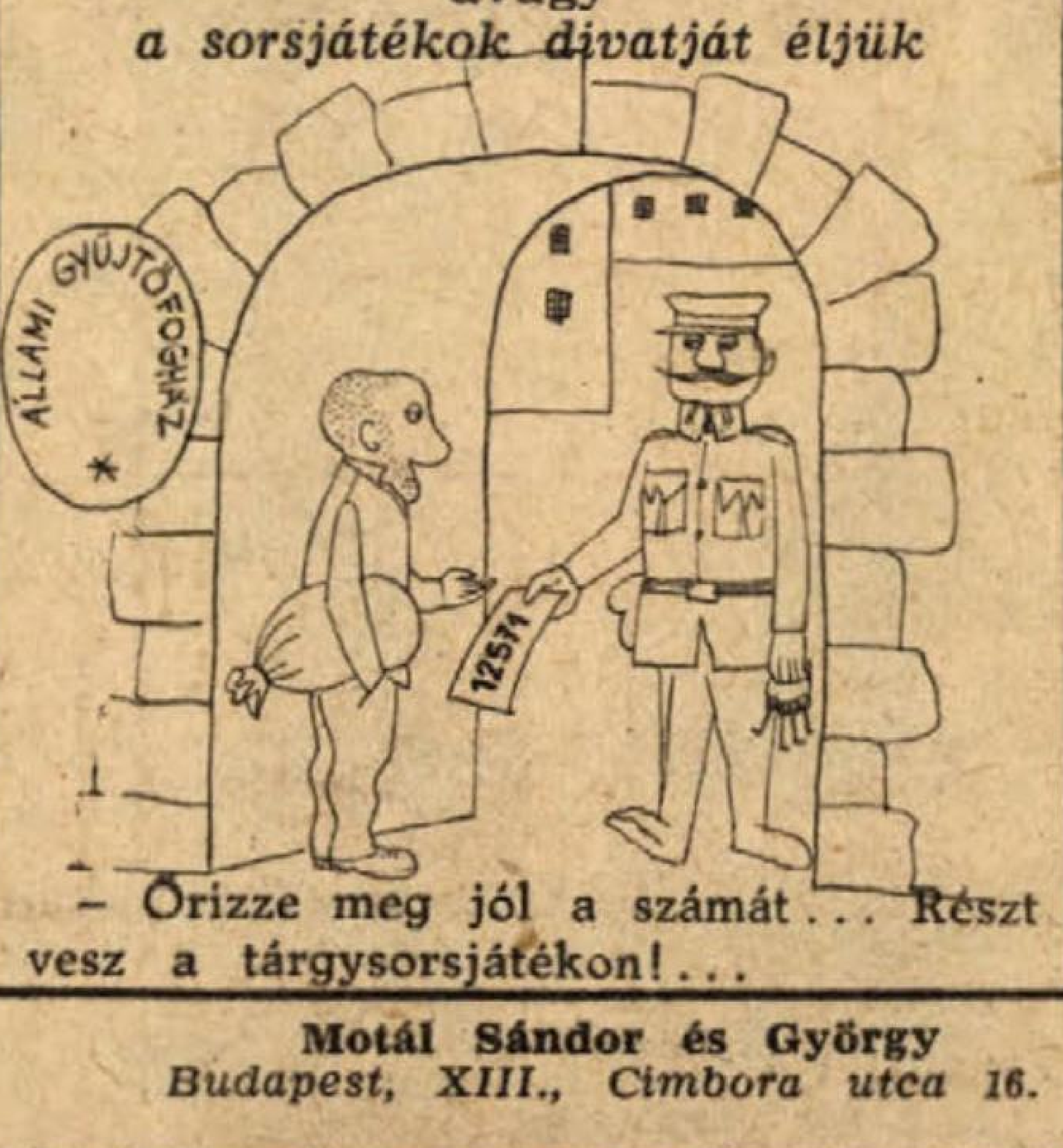

– Őrizze meg jól a számát... Részt vesz a tárgysorsjátékon!...

Motál Sándor és György
Budapest, XIII., Cimbora utca 16.

Alkoholizmus az érdeklődés középpontjában

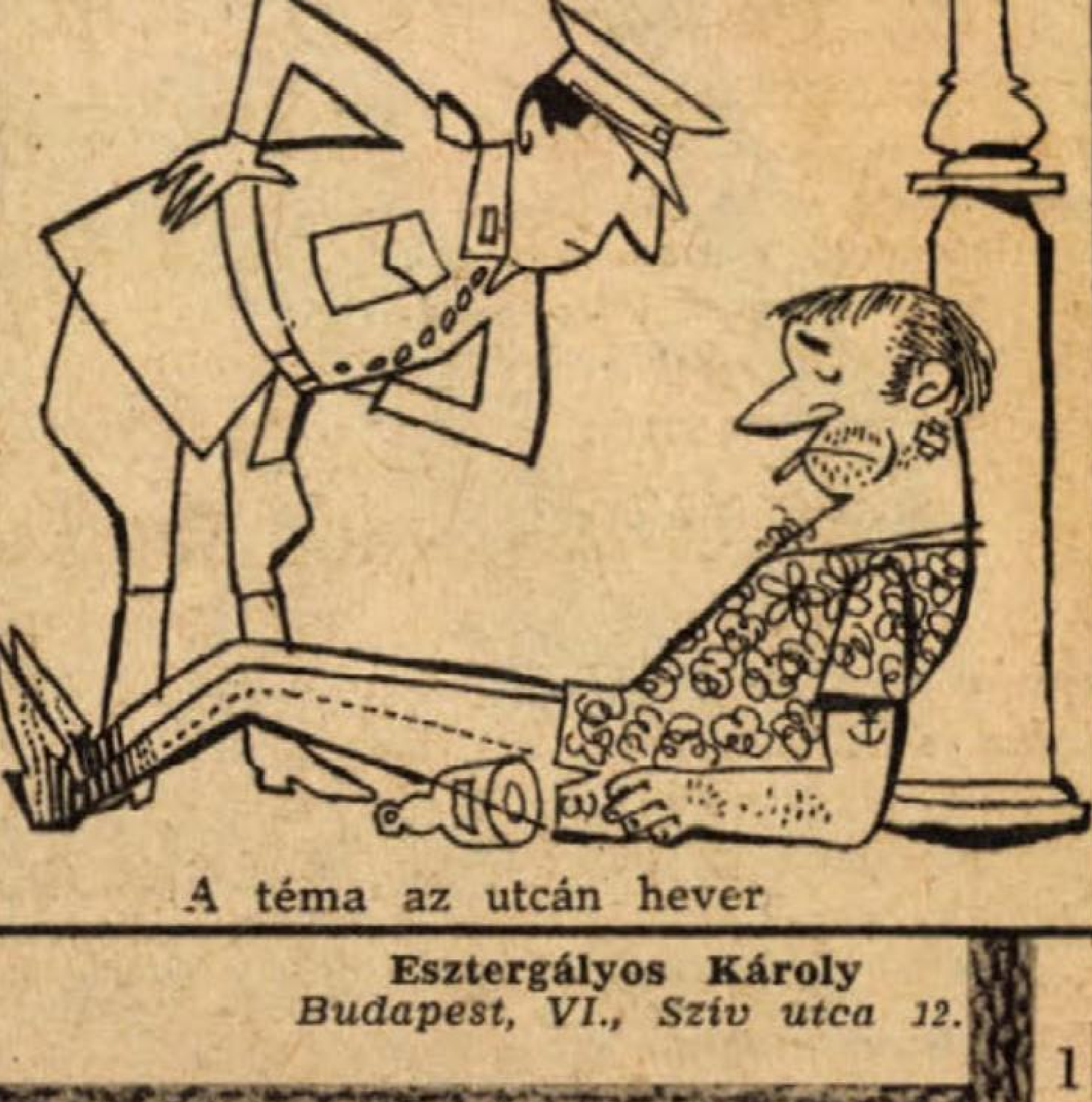

A téma az utcán hever

Esztergályos Károly
Budapest, VI., Szív utca 12.

AUTOMATA-KORSZAK

Toncz Tibor rajza

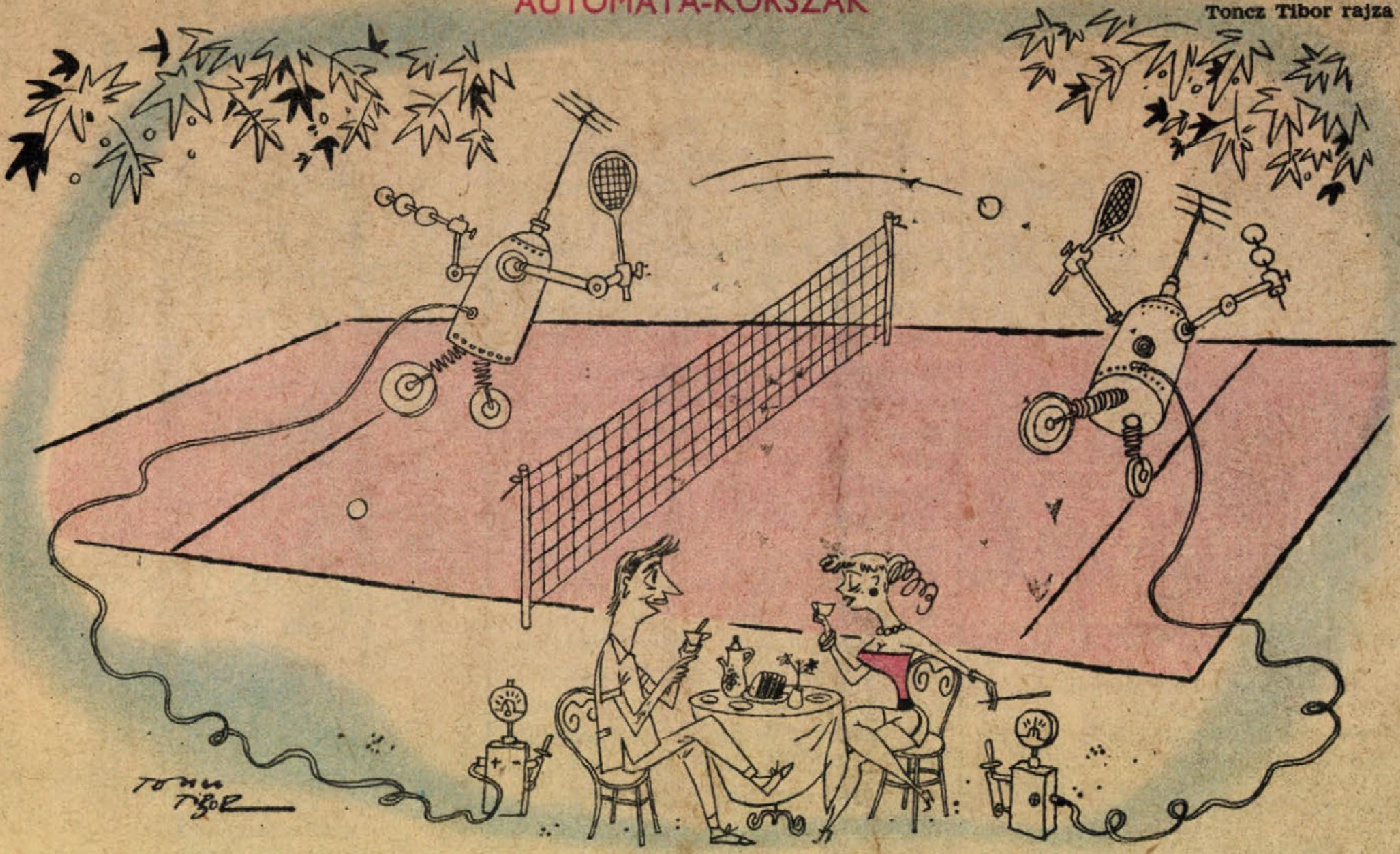

– Szóljon, Mancika, ha elfáradt! ... Abbahagyhatjuk ...

Csúcsforgalom a levegőben

Réber László rajza

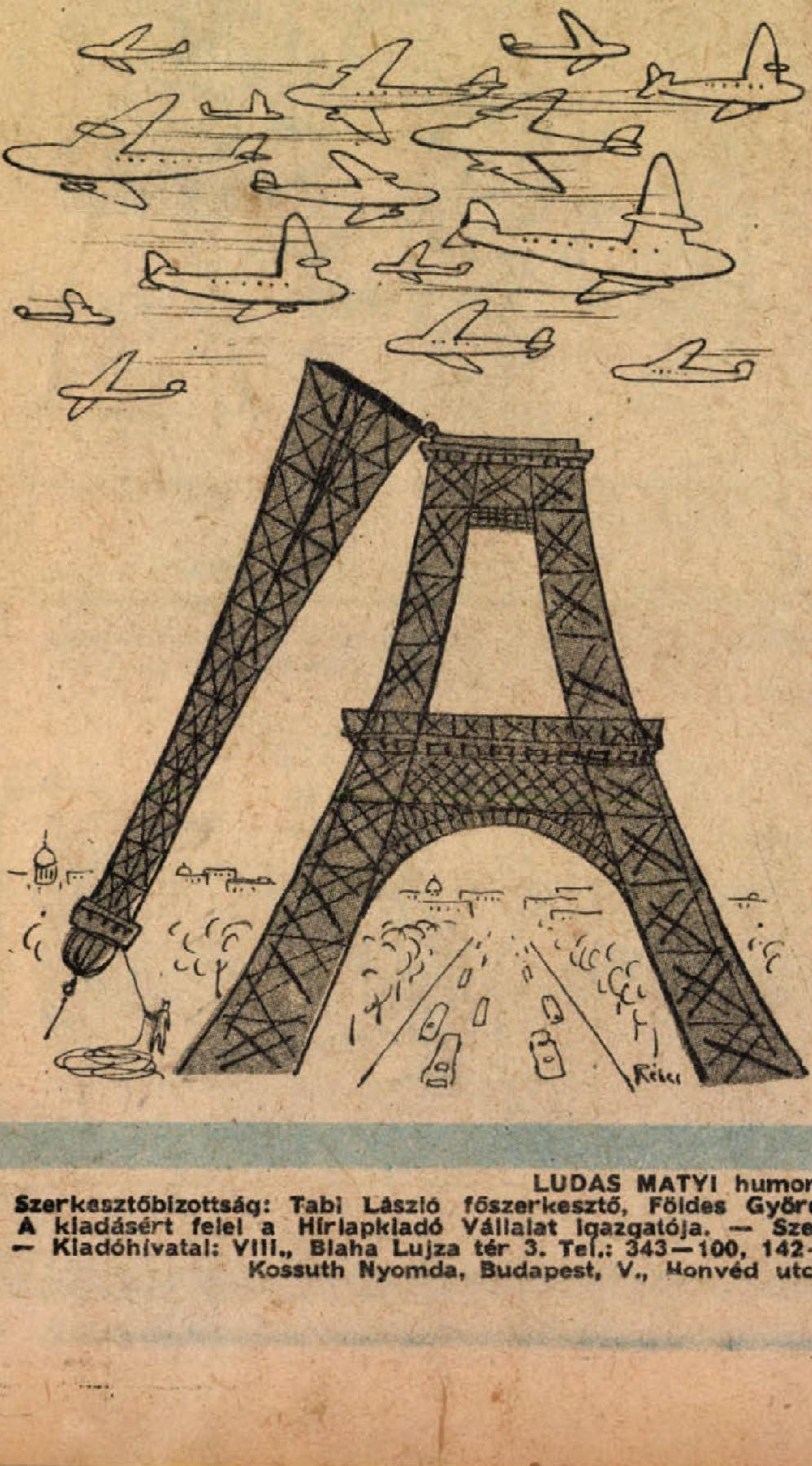

Kisember vágyálma

Kasso rajza

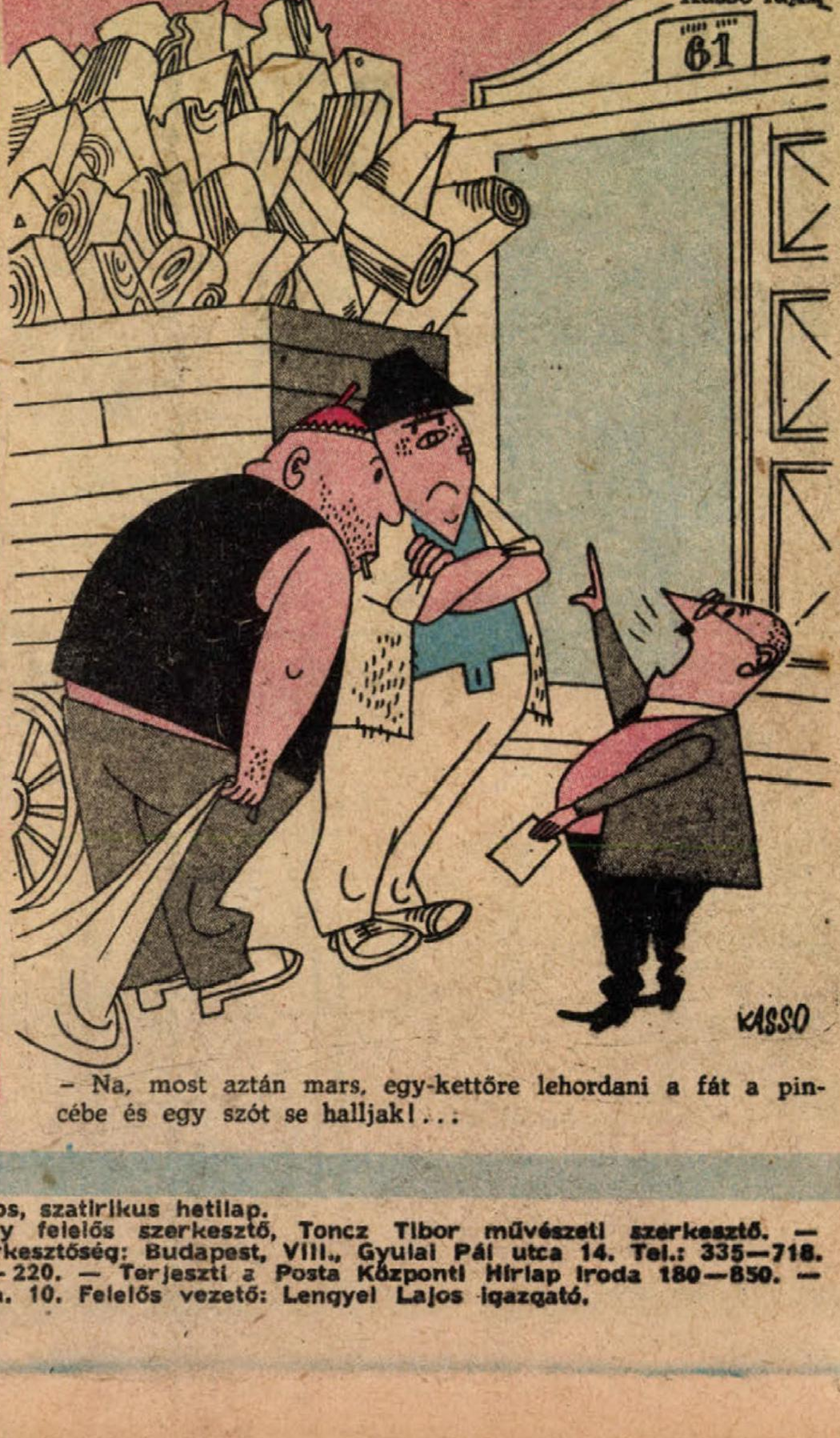

– Na, most aztán mars, egy-kettőre lehordani a fát a pincébe és egy szót se halljak! ...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.